Noi creştinii din lumea a treia
Întâmplări, predici, voci critice
Traducere de Ştefancu Ioan

După o purtare de grijă inepuizabilă faţă de bolnavi şi după învăţături şi predici în faţa unor ascultători nu prea impresionabili, Iisus Hristos nu dorea mai mulţi funcţionari, sanitari şi lucrători sociali. Mai degrabă se spune: „Când a văzut gloatele, I s-a făcut milă de ele pentru că erau necăjite şi risipite ca nişte oi care n-au păstor". Atunci a zis ucenicilor Săi: „Mare este secerişul dar puţini sunt lucrătorii! Rugaţi dar pe Domnul secerişului să scoată lucrători la secerişul Lui" (Mat. 9: 36 – 38)

Domnul plângea asupra oraşelor ce erau bine aranjate din punct de vedere social şi economic, însă care, din punct de vedere spiritual, erau corupte. „Atunci Iisus a început să mustre cetăţile în care fuseseră făcute cele mai multe din minunile Lui pentru că nu se pocăiseră!" „Vai de tine Horozina. Vai de tine Betsaida" (Mat. 11: 20 – 21). Apoi El a chemat pe oameni, din toată inima la o adevărată eliberare. „Veniţi la Mine toţi cei trudiţi şi împovăraţişi Eu vă voi da odihnă". (Mat. 11: 28) Bogatul oraş Ierusalim, îi frânse inima Mântuitorului, pentru că era aşa de adânc decăzut duhovniceşte. (Luca 19: 41) Fiii lui Avraam nu erau conştienţi că trăiau într-o tristă robie, şi că aveau nevoie de Acela care spune: „Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veţi fi cu adevărat slobozi" (Ioan 8: 36).

Adevărata dilemă a omului este înstrăinarea sa de Dumnezeu.
BYANG H. KATO

AVELINO, SAU: TOATE SÂNTBUNE – CÂND SE TERMINĂ CU BINE

Flora Quintin

Un ţăran, iese bine dispus din brutăria unuia dintre marele oraşe, de la sudul liniei de cale ferată. Dii curată întâmplare, el a putut să cumpere pâine de aici Câţiva paşi mai încolo, vede o hârtie pe stradă; o ridic; şi-şi înveleşte preţioasa cumpărătură! Ce zi norocoasă! încurajat de un aşa mare succes, se aşază la coad înaintea unei prăvălii, cu speranţa să poată cumpăra dv acolo ceva care să-i îmbogăţească

masa simplă de seară Poate că reuşeşte să primească chiar puţin zahăr pentru copii. Va mai rămâne în oraş ca să asiste la serviciu; divin, căci în Nondumbo se aude că, corul din localitate cântă foarte bine, cu armoniu şi chitară. În asemenea împrejurări, ar fi dorit cu plăcere omul nostru să fie şi el de faţă.

Dintr-odată este strigat pe un ton aspru. Un băieţaş care s-a oprit în faţa brutăriei arată cu degetul spre el Mulţimea de oameni ce stă de-a lungul trotuarului se întoarce, în timp ce poliţia îl trage la o parte. Dar ce-a făcut?

„Încălcarea legii, tovarăşe".

El nu înţelege absolut nimic când îl arestează şi-l suie într-o camionetă între doi poliţişti înarmaţi cu mitraliere, şi-l duce. El, care tocmai la plimbarea prin oraş era aşa de fericit! Acum este palid ca moartea de spaimă. Ce i se va întâmpla?

Interogatoriu: „De unde ai această hârtie?" Ah, dacă, este vorba numai despre aceasta, atunci e foarte

piu. Apoi el află, şi nu fără consternare, că ceea ce el considerase de buna credinţă bucată de hârtie absolut obişnuită, aceasta era tipărită pe o parte, cu cuvinte groaznice de tot: Este un tratat politic care cheamă la revoluţie!

Avelino, este buimăcit de-a binelea! Sărmanul cate-hist din pădurea tropicală – el nu ştie să spună nimic. Loviturile cădeau zgomotoase! Se vrea de la el să recunoască! De unde însă era să ştie el de unde venea hârtia? El o găsise doar într-un vârtej de foi uscate cu care vântul se juca într-un colţ de stradă.

Condamnat fără posibilitatea de-a apela la autorităţile superioare, grilajul de oţel se închide în urma lui. El este în închisoare. Între aceste ziduri întunecoase, inima se încremeneşte de frică. El era numai în trecere prin oraş; de la cine ar putea aştepta vreun ajutor? Cine se va interesa de dispariţia acestui necunoscut, care de abia avuse timp să cumpere o pâine?

Se aruncă într-un colţ, fără să ia în seamă observaţiile întemniţaţilor. Erau cam 30 persoane în această încăpere fără ferestre. Pe trei laturi, Io paturi din cărămidă puse unul deasupra altuia.

„Paturile noastre" remarcară ceilalţi, „locul tău, va fi acolo sus".

Aşa intră Avelino în această lume a urii şi suferinţei. îşi înghiţi lacrimile, ce voiau să-l podidească în timp ce gândea la ai săi, din această mizerie. Se gândea la gospodăria sa, la caprele sale, la adunările de seară.

După cum un copil nefericit caută pe tatăl său, aşa încerca şi el cu faţa îngropată în palme, să se roage. Deavea măcar Biblia sa! În acest loc întunecos însă, nu era permis nimic. Nici nu putea fi vorba să poată cânta dimineaţa devreme, sau să se roage împreună cu alţii cum era obiceiul în multe sate din jurul staţiunii misio n-are.

Dar, oare Domnul care sprijină pe cei descurajaţi nu şi va împlini făgăduinţele? „Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morţii" – cânta David, „nu mă tem de niciun rău, căci tu eşti cu mine!" Să nu spună Avelinc acest psalm ce-l cunoştea pe dinafară şi unuia sau altuia dintre tovarăşii de captivitate?

Pentru acest scop, poziţia patului său, de la etajul a optelea se dovedi destul de favorabilă. Aici, fără prea mare risc, se putea întreţine un bun schimb de păreri. Se putea ruga în şoaptă, sau se putea osteni să-şi aducă aminte frânturi din cunoscutele povestiri din evanghelii cu toate că acestea erau doar fărâmituri din preţioasa pâine a vieţii, totuşi întemniţaţii aveau aşa de multă nevoie de ele.

Atunci se petrecu un lucru de necrezut. Avelino era copleşit de-a binelea şi nici că nu-i venea a crede ce văzură ochii săi; în noul deţinut, care tocmai îl aruncară înăuntru, el recunoscu pe pastorul său, Mauricio Capote de la Nondumbo. Bucuria cu lacrimile se ame stecară! „Era Domnul" – trebuia să spună Avelino mă: târziu – „care a condus pe slujitorul Său între noi, pentru un serviciu deosebit de eliberare". În doi se simţea mai rezistent la ocările făcute de paznici şi la duşmănia şi disperarea deţinuţilor.

Împreună cu un misionar portughez ce era acolo de 6 luni, Avelino şi pastorul său au început conversaţia cu Dumnezeu, în mijlocul pălăvrăgelii celorlalţi. În felul acesta ei vorbeau cu Dumnezeu. îi mulţumiră că era cu ei „în mijlocul cuptorului aprins" ca odinioară „al patrulea bărbat" cu prietenii lui Daniel. Ei l-au rugat să le vină în ajutor

la interogatoriu, iar aici în acest loc să salveze câteva suflete înfricoşate.

Aceasta era o adâncă comuniune, în care puterile au fost reînnoite. Nu te afli din nou pe fundamentul credinţei când lauzi pe Domnul şi când totul devine posibil?

Binecuvântarea începu să se întindă, creştini decăzuţi ce s-au lăsat implicaţi în politică, fură cuprinşi de adânci recunoaşteri a păcatelor, fraţi ce sufereau de dizenterie, fură vindecaţi, cei condamnaţi la moarte, primiră acea pace pe care lumea n-o cunoaşte.

Sosi apoi condamnarea lui Avelino. Fu aşezat cu spatele la zid şi somat să numească nume, să spună adevărul, sub ameninţarea unui revolver ce era îndreptat spre el. În ciuda răcnetelor soldaţilor, prin credinţă a fost păzit de panică, putând să dea explicaţiile sale destul de liniştit. Nevinovăţia sa era mai mult decât vădită. Cu toate acestea, căpitanul nu voia să-şi piardă prestigiul. Avelino a fost condamnat la lagăr de muncă.

Să părăsească celula de rugăciune şi pe pastor, aceasta costa ceva. Dar să vezi, iarăşi soarele! Era aşa de orbit de acesta, încât se împiedică de prag. Soldaţii însă, îl târâră în grabă spre un camion militar.

În lagăr a fost detaşat la munca de drumuri. În starea sa slăbită, pentru început i s-a părut această muncă, foarte istovitoare. Totuşi atmosfera era mai bună, mâncarea mai puţin rea, timpul se scurgea mai repede, iar seara se puteau aduna în jurul focului şi să laude pe Dumnezeu.

În sfârşit, într-o zi fu strigat prin poliţia militară lagărului; după ce şi-a ispăşit pedeapsa, era un on liber. Nu poseda însă nici bani, nici vreun document Aşadar, drumul ce avea să-l ducă înapoi spre răsărit în satul lui, de lângă marele fluviu, trebuia să-l facă pe jos.

Ah! Aceasta însemna să nu pui la socoteală blocadele poliţieneşti. „Permis de liberă trecere?" Reuşi să evite câteva din aceste obstacole înainte de a ajunge la locu unde din nou fu arestat şi întemniţat. Însă de data acea sta căzu singur pe genunchi „Doamne ce-am făcut eu de mă urmăresc pe nedrept?" Istovit şi disperat Avelinc

plângea înaintea lui Dumnezeu: „Doamne în afară de tine nu este nimeni care să mă poată elibera de aici!”

În timp ce se ruga, mâna lui atinse o bucată de metal ce i se părea a fi un cui mare. În timp ce el vorbea ma departe cu Domnul, luă cuiul şi dintr-odată îi veni în minte să meargă spre uşă, cu fierul ce-l ţinea în mână Atinse uşa cu el. Ce minune: închisoarea nu mai en închisă! „Doamne Tu eşti? Tu eşti cu adevărat acel *et* mi-a deschis uşa? Pot să merg afară?”

Prin uşa deschisă nu-i venea să creadă că vede ceru înstelat. îşi imagina însă şi sârma ghimpată ce închidea curtea. Cu inima bătând cu putere ieşi afară şi descoperă cu uimire o spărtură strâmtă în gardul de sârmJ ghimpată. „Tu eşti Iisuse Doamne! Nu-i aşa? Mulţumesc! Pot ieşi afară?” îşi opreşte răsuflarea şi ascultă nimic, în afară de liniştea unei nopţi din fericire, *îărî* lună.

Cel salvat din închisoare pe o cale minunată – cânc un cui îi deschide uşa – deveni un martor viu al puteri lui Dumnezeu. Prin el, adunarea din Nondumbo, primi veşti despre soarta pastorului lor pentru care se rugau cu ardoare. Toţi care au auzit pe Avelino povestind această întâmplare, erau convinşi cu adevărat că el, printr-un înger a fost condus afară din închisoare, ca şi Petru din închisoarea regelui Israel în Ierusalim.

DILEMA OMULUI Byang H. Katō în timpul unei cuvântări de la un consiliu bisericesc am primit dintr-odată nişte crampe groaznice la stomac. Am fost dus pe drumul cel mai scurt la spital, iar acolo consultat amănunţit.

După mai multe teste, doctorul m-a trimis acasă fără să-mi prescrie măcar o singură tabletă. El n-a putut să stabilească motivul durerilor mele şi de aceea nici n-a putut să mă trateze. Niciun doctor ce-şi merită acest titlu nu va scrie o reţetă fără o diagnoză precisă.

Când aceasta se transpune asupra crizelor umane, atunci este clar că mai întâi trebuie stabilită o diagnoză, înainte de a se trece la tratament. O teologie falsă a păcatului duce inevitabil la o înţelegere falsă a mântuirii!

Totalitatea populaţiei africane a suferit încă dintotdeauna sub

exploatare, boală, sărăcie şi mizerie. De fapt însă, ce se află la baza acestei nefericiri umane?

Pot fi înlăturate problemele oamenilor prin faptul că se înlătură suferinţele trupeşti şi lipsurile materiale?

Se pot acoperi necesităţile de bază ale omului prin aceea că li se dă haine pentru îmbrăcat şi hrană pentru stomac?

Este eliberarea politică răspunsul decisiv?

Istoria răspunde negativ la aceste întrebări! Cercetările filosofice confirmă că, de fapt problema propriu-zisă a omului se află mai profund decât toate acestea.

Filosoful scoţian din secolul al 18-lea, David Hume, care, el însuşi nu cunoştea sărăcia, descrie adânca nostalgie a inimii omeneşti: „când privesc în jurul meu, atunci văd în toate părţile ceartă, contradicţii, conflict, mânie, calomniere, discreditare.

Când mă îndrept spre interior nu găsesc nimic, nimic altceva, decât îndoială şi ignoranţă. Lumea întreagă conspiră împotriva mea, se opune şi mă contrazice. Sunt aşa de slab, încât toate părerile mele se dizolvă, se prăbuşesc, când nu sunt aprobate de alţii. Şovăiesc la fiecare pas şi la orice nouă reflecţiune mă tem de greşeli şi absurdităţi în opinia mea".

Faptele frecvente de delicte, nemulţumire şi deşertăciune ce predomină în ţările industriale ale lumii confirmă într-un fel trist cuvintele Mântuitorului nostru că, „căci viaţa cuiva nu stă în belşugul avuţiei lui". (Luca 12: 15)

De aceea, dacă s-ar elibera fiecare metru-pătrat al continentului african de sub dominaţia străină şi fiecare familie ar avea două maşini în garaj, iar fiecare african ar fi absolvit universitatea, toate acestea nu i-ar salva din dilema propriu-zisă. Lipsurile de acum vor fi înlocuite de altele noi, la care se vor adăuga suferinţe şi mai grave.

Exploatarea şi prăpastia dintre bogat şi sărac în multe ţări africane independente vin tot mai mult la ordinea zilei. Nimic din ceea ce i se oferă omului nu poate linişti dorinţa profundă a inimii sale. Lucrurile materiale, inclusiv dezrobirea despre care se vorbeşte astăzi aşa de mult, nu-i pot aduce nicio satisfacţie.

Dilema propriu-zisă a omului se compune nu numai din suferinţe psihice ci şi chiar din relaţii turbulente faţă de semeni; toată durerea umană, fie boală, sărăcie sau exploatare, este numai simptomul unei cauze ce se află mai profund, şi pe care Biblia o numeşte: păcat!

Este regretabil că conducătorii bisericilor africane privesc simptomele drept cauză propriu-zisă. „Sarcina cea mai urgentă a bisericilor din Africa este aceea, ca noi să menţinem iniţiativa în dezvoltarea popoarelor noastre care luptă pentru eliberarea deplină. Spun intenţionat „eliberare", căci cu aceasta mă gândesc la înţelesul cel mai amplu şi anume: Nu numai la eliberarea de sub stăpânirea colonială, ci şi de eliberarea de sclavie economică şi toată umilinţa umană pe care noi, pretutindeni pe continentul negru o suferim.

În Africa albă este vorba despre eliberarea din acele situaţii, ce lasă să ia naştere milioane de refugiaţi ce le avem pe continentul nostru".

În aceste propoziţii nu este vorba nici măcar o singură dată despre PĂCAT sau vreun cuvânt sinonim.

cu care să-mpărtăşească lucrurile plăcute ale lui Du nezeu.

Tesfaye este evanghelist în sudul Etiopiei. El a ajute alături de alţii la construirea a doua biserici; la una di acestea, este pastor. El supraveghează 11 adunări predă la o şcoală biblică, creată de el însuşi.

Este însoţit de către bătrânii ai adunării pe un catâr călătoreşte cu acesta mulţi kilometri ca să predice, se înveţe şi să-i încurajeze pe alţii în viaţa creştină.

Noi participam la studiile lui Tesfaye, la şcoala d orbi, dar pe atunci, nu bănuiam cum Dumnezeu v multiplica ostenelile noastre, prin acest bărbat. Numel său înseamnă „Bucuria mea". Acesta este un num foarte potrivit pentru el. Acest nume lămureşte secreţi destoiniciei lui, în slujba Domnului. Aceasta cizeleaz pe Tesfaye al nostru; o experienţă fericită a mântuir prin Iisus Hristos şi bucurie faţă de cuvântul Său.

Tesfaye a fost unul din cei zece elevi ai primei noastr clase. El a învăţat repede tiparul pentru orbi şi a Petre cut aşa de mult timp în

studierea bibliei, încât dup părăsirea şcolii noastre, a putut să intre într-o şcoal, biblică normală. A absolvit şcoala ca cel mai bun dintre studenţi.

Era prima probă de acest fel a bisericii Walayta, căne a trimis pe Tesfaye ca evanghelist. Cum îi va merge? O ajutorul soţiei sale care vedea şi care i-a fost un foart mare stimulent, foarte curând îşi câştiga atenţia oameni lor indigeni. Ei îl ascultau, chiar numai pentru faptul ci era orb.

Aproximativ după un an a putut avea loc primu' botez. Au fost botezaţi 176 de convertiţi. Cei mai mult dintre ei au fost câştigaţi pentru Hristos, prin însăşi măr-uria lui Tesfaye şi instruiţi în credinţă. Se vede clar, că credarea în slujba Domnului a acestei familii era sineră şi profundă.

În timp ce vizitam conferinţa biblică şi misionară inuală în Saddo, fraţii puneau la colectă toţi banii ce-i iveau. În ultima seară când s-a chemat pentru a se trimite noi evanghelişti, ei nu mai aveau nimic ce să dăruiască. Tesfaye îşi dezbrăcă singura haină ce-o poseda şi o dărui colectărilor. Aceştia refuzară s-o primească, însă puseră preţul pentru haina din buzunarele or în cutia de daruri.

Tesfaye este numai unul din mulţi, care au fost ajutaţi a şcoală. Cei mai mulţi elevi sunt tineri când vin la noi. Mulţi dintre ei sunt subalimentaţi şi majoritatea sunt tare neîngrijiţi. Cauza principală pentru orbirea lor sunt leacurile indigene împotriva teniei, ce distruge nervul optic. Pe lângă aceasta, pustula de vărsat şi trahomul au ca urmare orbirea. Elevii învaţă să citească, să ţese, să le joace chiar cu mingea şi se îngrijesc de propriile lor necesităţi. Punctul cel mai culminant a fost, când unul din elevii clasei explica cum că ei nu vor să li se dea mâncarea ca la bolnavi. Ei s-au rugat să primească bani, ca să-şi cumpere ei înşişi hrana de la negustorii localni-i, cum făceau copiii din alte şcoli.

Elevii cresc şi duhovniceşte! Mulţi vin la credinţă în Iisus Hristos! Ei dau chiar jertfe ca să ajute evanghelicii, precum a făcut Tesfaye.

A fost o mare deznădăjduire pentru noi când în anul 1976 a

trebuit să închidem şcoala. Motivul a fost starea nesigură ce domnea în marea parte a Etiopiei. Bucuria noastră însă, sunt oamenii ca „Bucuria mea" ce slujes

Domnului chiar şi acum, aşa de rodnic.

Între timp am auzit de mari treziri în bisericile gre încercate din Etiopia.

DUMNEZEU POATE SĂ VORBEASCĂ CHIAR ŞI PRIN VIZIUNI

Samir Wahba – Egipt

M-am născut în capitala Egiptului, Cairo, în anij 1939. În primii 17 ani ai vieţii mele n-am auzit numi despre solia Evangheliei, niciodată nu ne-a vizitat vreun pastor, sau preot, ca să ne spună despre drd gostea lui Dumnezeu. În familia noastră nu exist) Biblia care să ne fi arătat calea mântuirii în Hristos.

Din această cauză, nu era linişte în viaţa mea şi nic pace în inima mea. Din pricina marei poveri a păcatu' lui, nu puteam dormi. Simţeam cum iadul se găsea îi inima mea.

În timp ce conştiinţa mă chinuia şi tortura, m-am hotărât să-mi pun capăt vieţii. Satana a ajuns aşa di departe, încât a reuşit să mă facă să iau 36 de tablete di aspirină, dintr-odată. Am fost internat într-un spiţa! iar Domnul m-a salvat de la moarte printr-o minune însă, după ieşirea din spital m-am întors iarăşi la viat păcătoasă dinainte.

Într-o zi am lipsit de la şcoala medie şi am mers fără ştirea părinţilor mei la cinematograf. Acolo am făcut cunoştinţă cu un tânăr de la care am aflat că nu locuia (departe de familia noastră. Acest prieten mă invita mai târziu la o întrunire creştină, cu toate că el însuşi nu era un credincios. La început am refuzat invitaţia lui, însă mai târziu m-am dus acolo. Aceasta a fost prima oară în viaţa mea, când am auzit despre mântuirea în Hristos. m-am recunoscut că noi oamenii suntem păcătoşi şi nu ne „putem mântui singuri. Acolo am descoperit pe Mân tui torul Iisus Hristos, Acela care singur poate să ne salveze; şi eu mi-am predat îndată viaţa Domnului Iisus.

Seara de 26.7.1956 este clipa naşterii mele din nou. Când m-am întors acasă era schimbat nu exteriorul meu, ci starea mea lăuntrică.

Această schimbare se explică prin puterea sângelui şi a puterii

Duhului Sfânt. De 23 de ani eu trăiesc în Domnul meu Iisus Hristos. N-am regretat niciodată, că mi-am predat viaţa lui Dumnezeu, căci El a înlăturat întunericul din viaţa mea şi m-a umplut cu bucuria cerească.

Într-o zi, Domnul îmi arătă, că trebuie să restitui banii pe care-i furasem pentru a cumpăra o armă. îmi venea foarte greu să fac aceasta, însă l-am rugat pe Domnul să-mi dea posibilitatea să dau mărturia despre El, când aveam să vorbesc cu omul în chestiune. Domnul a fost realmente lângă mine şi mi-a dat bucuria să mărturisesc despre dragostea Lui. Prin aceasta, oamenii de la care furasem, au fost foarte mişcaţi!

17

După ce am primit iertarea şi mântuirea în Iisus şi prii credinţă am devenit un copil a lui Dumnezeu, după d harul lui Dumnezeu m-a transformat într-un om nou dorinţa mea cea mai mare era ca să spun tuturor oamenilor despre marea bucurie din inima mea. Am deveni conştient că trebuie să-mi termin studiile, pentru e (după aceea să slujesc Domnului meu şi povestea despre dragostea lui Dumnezeu în toate locurile.

După studii, împrejurările nu mi-au permis să intri imediat în slujba Domnului, aşa că am lucrat mai bin de 5 ani ca funcţionar în Ministerul Sănătăţii. Aces timp a fost foarte folositor pentru mine, pentru viat mea lăuntrică şi pentru serviciul meu de mai târziu. îi anul 1966 m-am întâlnit cu pastorul Barnaba Nuus can a lucrat ca evanghelist în mai multe ţări. Acesta m, încuraja să slujesc din plin Domnului şi să renunţ la sei viciul meu din Ministerul Sănătăţii.

Eu m-am rugat în credinţă, ca Dumnezeu să-mi dăruiască lumină şi putere, să-l recunosc voia Sa şi *să* împlinesc. Voiam să fiu sigur că Dumnezeu într-adevăr, mă cheamă în slujba Sa. Îi mulţumesc lui Dumnezeu e, m-a ajutat printr-o viziune să-mi înfrâng nesiguranţa şi să intru în slujba Sa. Printr-o viziune în vis, am văzu cum nişte hoţi fugeau după mine. De două ori au putu să mă apuce, însă de ambele dăţi am putut scăpa ci fuga. M-am trezit din somn, tremurând şi plin de frică Atunci am auzit un glas tare, care striga: „Pe păcătoşi aşteaptă o veşnică osândă! Cine le va duce solia despre Hristos, care să-i elibereze

de sub condamnare?"

Cuvintele le-am auzit de mai multe ori şi mă gândeam: „Dacă hoţii ce fugeau după mine m-au putut spe na aşa de groaznic, cu cât mai mult îi va îngrozi condamnarea pe păcătoşii care nu ştiau despre Hristos".

Prin această viziune Dumnezeu mi-a dat certitudinea că eu trebuia să duc păcătoşilor solia mântuirii în Hristos. Însă, tot mai aveam unele temeri; căci nu studiasem nici teologia, nici greceşte şi nici ebraica. Aşa că n-aveam la dispoziţie niciun mijloc de ajutor, ca să pot înţelege mai bine Biblia şi nici s-o tălmăcesc. Atunci o nouă viziune mi-a venit în ajutor spre deplina siguranţă şi mă încuraja să mă încred într-un totul Domnului.

Am văzut un soldat călărind pe un cal. După ce se dăduse jos, bătu calul cu bastonul său mizerabil. Atunci un alt soldat zise către el: „De ce-ţi baţi calul? Este doar un animal, care nu-nţelege nimic!" Călăreţul replică: „Acest cal mi-a dat mult de furcă, iar dacă nu reacţionează la loviturile bastonului, îl voi împuşca". Şi scoase deja pistolul din buzunar şi ţinti spre cal. Glonţul însă nu lovi calul, ci pe prietenul călăreţului, aşa încât el muri. Atunci călăreţul plânse cu glas tare şi spuse: „Eu n-am vrut să-mpuşc pe prietenul meu, ci am vrut să omor calul! Cine-mi va lua apărarea şi va confirma că eu voiam să împuşc calul nu omul?"

În viziune eu mă declarai hotărât: Eu vreau să te apăr, dar ce trebuie să spun? Călcăreţul mi-a dat drept răspuns: „Nu spune nimic altceva, decât adevărul şi numai ceea ce ai văzut tu cu adevărat". Când m-am trezit din somn am auzit vocea clară şi sonoră a Domnului sWgând: „Fiul meu, nu spune nimic altceva decât adevărul şi numai ce-ai văzut tu cu adevărat. Povesteşte experienţele tale cu Mine şi nu spune nimic decât că, Ius a murit şi a înviat şi S-a înălţat la cer şi că va veni iarăşi!" Această voce s-a repetat mai de multe ori.

Acum nu mai am îndoieli şi temeri, de-a mă pune 1 dispoziţie ca evanghelist al Domnului.

Când s-a făcut ziuă iar eu m-am dus la serviciu! Ministerul Sănătăţii, mi-am scris demisia. Am începu serviciul deplin pentru

Domnul, purtând pe buze Vestea cea bună!

— LA AMVON ŞI ÎN SPATELE AMVONUJLUI Mahrus Iusif – Egipt

„Sunt pe punctul de-a părăsi credinţa creştină şi-s devin musulman, dacă nu-mi rezolvi problema. Tu ea doar un slujitor al lui Dumnezeu! Te rog ajută-mă că al fel înnebunesc!”

Văzui cât de încurcat era omul, şi-l trăsei la o parte p o stradă lăturalnică, mai liniştită. Voiam să-l ascult, ce apăsa aşa de grozav!

„Soţia mea umblă după alţi bărbaţi” mi se prinse e „am încercat totul ca s-o opresc de la aceasta şi să fa din ea o soţie bună… După ce şi-a încheiat potopul d vorbe mi-am notat adresa soţiei lui şi i-am promis că s-vizitez de urgenţă. Am şi făcut aceasta şi am vorbit e ea despre Domnul Iisus Hristos care curăţeşte pe păci tos. I-am citit din Biblie şi i-am explicat cu claritat are este voia lui Dumnezeu pentru viaţa noastră. femeia era hotărâtă să se împace cu soţul ei şi a promis a se va întoarce la el, după ce eu aş fi vorbit şi cu soţul i. M-am rugat cu ea şi am plecat spre locuinţa bărbatu-ul.

Bătui în uşă. A trebuit să aştept mult până în cele din irmă mi-a deschis. La intrare, îl privi pătrunzător; am observat şi o altă uşă încuiată, şi am ghicit de îndată ce e întâmplase.

„Simt mirosul unui parfum ciudat… este aici cumva reo femeie? El dădu din cap, afirmativ: „Cine ţi-a pus? Soţia mea m-a înşelat, aşa şi eu o înşel”.

Am început să-i spun despre Domnul Iisus, care cură-a, pe cei necuraţi. „Cum se numeşte femeia pe care ai scuns-o aici?” El spuse numele. Eu am chemat-o. Ea a enit afară. Am vorbit către amândoi despre calea mânuirii şi le-am dat o carte despre Mântuitorul. Apoi am iar pe bărbat cu mine, căci era chiar timpul de-a ierge la adunarea de evanghelizare. În tainâ, mă rugam fierbinte Domnului: „Bărbatul este acum sub uvântul Tău; lucrează la inima lui, convinge-i conştiinţa rin Duhul Tău şi lasă-l se să pocăiască”. Apoi am încet predica.

Tema a fost: „Crucea lui Hristos şi suferinţele Sale pentru noi”. După adunare, împreună cu 30 de fraţi am vut o adunare de rugăciune, într-o cameră alăturată, la are a luat parte şi însoţitorul meu. Cu toţii am căutat la Domnului, în rugăciune stăruitoare. Apoi am rugat

Pe acel bărbat să se roage şi să primească mântuirea rm Iisus Hristos. Plângând a început a spune: „Doamne 5 use, acum eu Te văd; şi Tu mă vezi pe mine! Iartă-mă

Doamne, şi iartă păcatul meu! Eu am trăit în păcat m-am împotrivit voii Tale".

Omului i-a fost ascultată rugăciunea şi el a plec acasă vesel şi fericit în seara aceea. Soţia s-a întors d nou acasă şi pacea a revenit în căsnicie. Soţul a făcut întorsătură sinceră a vieţii, renunţând pe deplin la un rectitudine.

Mântuitorul nostru Iisus Hristos, nu numai că a pre cât, ci a umblat din loc în loc vindecând bolnavii, îi împrejurările încurcate ale vieţii le-a adus iarăşi în on ne. Noi avem nevoie nu numai de predicatori la amvi ci de păstori, de persoane energice care să ajute. Sata: este la lucru cu toată puterea, de aceea nu este sufici numai predica. Păcătosul suferă de o boală îngrozit re; el are nevoie de un tratament, la care ajutorul pas rului este necesar, de-a merge pas cu pas pe urmele îi până se face sănătos.

Astăzi, mulţi s-au obişnuit să vină la serviciul divini să asculte predici de trezire; însă ei trăiesc mai depaij în păcat. Cât de mult avem nevoie de slujitori ai lj Dumnezeu care să meargă pe urmele celor pierduţi, şi conducă la Iisus şi să-i aducă pe drumul cel bun! – de importantă este udarea plantelor, tot aşa, mai im tantă este profilaxia decât tratamentul.

O, de-ar dori cei credincioşi să stea împreună, să v: să se întrunească în solidaritate pentru a fi oameni setuali. Atunci ostenelile noastre ar avea mai mult fol iar slujba ar aduce mai multe roade.

Patru bărbaţi l-au purtat pe slăbănog! Din prici mulţimii însă, n-au putut pătrunde până la Iisus. S urcat atunci pe acoperiş, au făcut o gaură şi i-au lrumul slăbănogului în faţa adevăratului doctor care ste specialist în bolile cele mai grele. Cât de mult s-au încurat ei, când bolnavul s-a ridicat sănătos şi şi-a luat >atul şi s-a dus acasă.

Nu sunt mulţi dintre contemporanii noştri care sunt valizi şi au nevoie de cineva care să-i ducă la Acela are le poate da vindecarea pentru trup şi suflet? Qt de uit avem nevoie de-a recunoaşte că numai

predica sinură nu este îndestulătoare, şi că slujba activă este necesară! Noi trebuie să-i conducem la Mântuitorul! vem nevoie de bărbaţi şi femei; de felul lui Pavel şi etru, oameni care dispreţuiesc teama – a căror viaţă u le este scumpă – până îşi sfârşesc calea cu bucurie. Ei şteaptă revenirea lui Iisus Domnul lor, să-i găsească eghind şi rugându-se.

PREDICA DE CRĂCIUN A UNUI ZULU Iubiţi fraţi şi surori!

Crăciunul nu este numai o aniversare a ceva ce-a ut loc odată, cu aproape 2000 de ani în urmă. Mai urând trebuie să vă spun, ca o veste cu totul nouă: [Astăzi vi s-a născut Mântuitorul, Hristos Domnul".

Să ne bucurăm pentru aceasta şi să ţinem o sârbă

are plină de veselie. De aceea cântăm astăzi cântările foastre vesele şi de asemeni dorim ca după terminarea

23

serviciului divin să rămânem să servim masa împreună-Mai întâi însă, trebuie ca în timpul serviciului divin, s; cugetăm ce înseamnă pentru noi această veste bună.

Eu vreau să vă fac să înţelegeţi acest lucru, printr-urţ om care locuieşte în munţii din Zulu. Acest bărbat a; citit în Biblie, că după naşterea Domnului Iisus au veniţi la iesle mai mulţi oameni şi I-au adus daruri.

Păstorii au adus miei din turmă, omul nostru însă, nu poseda animale şi nu putea s-aducă niciun miel. Magii au adus aur, tămâie şi smirnă. Acest bărbat nu ştia ce este smirnă, însă dacă au adus şi aur, desigur că şi aceasta trebuia să fi fost valoroasă. El n-a putut economisi nici măcar bani, aşa că, nici din aceştia n-avea cum să i dăruiască Fiului lui Dumnezeu; cu toate că era sigur că trebuie să dăruiască ceva de valoare. A stat mult timp în coliba sa şi s-a gândit ce-ar avea el de oferit. îşi aminti de bastonul său. Era un baston frumos, cioplit în lemn. Sus la mâner era sculptat capul unui războinic. îl avea totdeauna cu el în călătoriile sale prin munţii din Zulu. Câteodată a omorât cu el vreun şarpe ce l-a ameninţat cu dinţii otrăvitori, iar când era obosit, se sprijinea pe acesta.

Se hotărî să se despartă de această comoară preţioasă! Iisus

trebuia să-l primească, ca să lovească cu el nu numai pe şerpi, ci chiar pe Satana însuşi.

Aşa că porni la drum cu acesta în mână. Îngenunche înaintea lui Iisus şi-l dădu bastonul. Iisus însă spuse: „Nu am nevoie de bastonul tău, Mie mi-a fost dată toată puterea în cer şi pe pământ. împărăţia mea este o împărăţie a păcii, unde se iubeşte şi se suferă până ce oamenii sunt mântuiţi".

Omul s-a întors dezamăgit la coliba lui. Scormoni focul şi se gândi mai departe ce-ar putea da lui Iisus. Însă nimic potrivit, nu-i veni în minte, aşa că îşi întinse rogojina pe iarbă lângă focul ce-l aprinse şi se aşeză să doarmă.

Pentru că nopţile sunt reci chiar şi în regiunile călduroase se înveli cu pătura. În clipa aceea îi veni un gând: această pătură este groasă şi călduroasă; este ţesută după modelul Zulu în culori pestriţe. Asta era! Această pătură trebuia s-o aibă Iisus.

Se sculă repede şi călători în noapte ca să i-o poată dărui imediat. Când ajunse însă la Iisus, Acesta nu a vrut să primească nici această pătură frumoasă. El spuse:

„Nu-mi trebuie pătura ta! Vulpile au viziuni şi păsările cerului au cuiburi, dar Fiul Omului n-are unde-şi odihni capul. Drumul Meu în acesta lume este slujire şi suferinţa, şi pentru aceasta pătura asta comodă mi-ar fi stânjenitoare".

Iarăşi s-a întors omul nostru acasă, decepţionat. Dacă Iisus n-avea nevoie nici de bastonul şi nici de pătura lui, atunci ce-ar fi fost destul de bun pentru El? Această întrebare l-a frământat zile la rând. Dintr-odată îi deveni clar: „Iisus are nevoie de slujitori care să-şi pună viaţa în joc pentru El". Acel bărbat fusese în viaţa lui un om liber; el s-a dovedit ca un soldat curajos între războinicii căpeteniei din tribul său şi a fost decorat cu o cunună strălucitoare. Acuma el dorea să-i încredinţeze viaţa lui liberă în slujba marelui Căpitan.

Din nou porni la drum către Iisus şi spuse: „Eu vreau să devin slujitorul şi luptătorul Tău! Iată-mă". Iisus îl privi, ce-i drept, bucuros –, însă îi spuse: „Eu nu mă sprijin pe oameni! „Crezi că n-aş putea să rog pe Tat Meu, care Mi-ar pune îndată la îndemână mai mult d 12 legiuni

de îngeri? Dar cum se va împlini scripturii care zic că aşa trebuie să se întâmple?"

Atunci bătrânul Zulu a strigat supărat: „Tu nu va nici bastonul meu, nici pătura şi nici serviciul meu Spune-mi Tu Iisuse ce să-ţi dăruiesc atunci?"

Iisus i-a răspuns: „Tu vrei să-mi dăruieşti ceva? Eu n-am venit în lume pentru aceasta! mai curând, Eu vreau să-ţi dăruiesc ceva: în schimbul păcatelor tale şi a întregii vieţi din trecut, pe care le primesc de la tine ca să le duc la cruce, vreau să-ţi dau o nouă viaţă: „Îndreptăţirea lui Dumnezeu, pentru ca prin tine să poată veni şi alţi oameni la mine, ca să fie mântuiţi".

Iubită adunare, naşterea Mântuitorului nostru este o veste aşa de fericită pentru voi, pentru că Dumnezeu vi l-a dăruit pe Fiul Său. Primiţi-L şi fiţi recunoscători. Iar dacă din recunoştinţă vreţi astăzi să-l dăruiţi ceva, atunci ajutaţi pe alţi oameni să vină la Iisus.

Dacă voi aţi primit acest dar, atunci se va cunoaşte prin faptul că, chiar astăzi veţi vizita un vecin care încă nu-i aparţine lui Iisus, ducându-i un mic cadou: Şi dacă el va întreba de ce faceţi aceasta, atunci să-i spuneţi: „Vreau să-i fac o bucurie, şi pentru tine s-a născut Mântuitorul care este Hristos Domnul".

Dumnezeu să ne binecuvânteze pe toţi la această sbăteare. Pacea Lui să fie cu noi, Amin.

Schiţată şi tradusă din Zulu de către Hans Jiirger Becken

CELE VECHI S-AU DUS Joseph M. Nolzinisa – Swasiland

Când trece vara şi se apropie toamna, iarba îşi pierde frumuseţea naturală, devine brună şi cu aspect sărăcăcios, încet, încet cad frunzele din pomi. De acum vine iarna, anotimpul cel mai rece al anului. Când vine primăvara pomii înverzesc, iar iaraba creşte, proaspătă şi verde. Vechiul frunziş şi iarba uscată au dispărut.

Toate acestea sunt un tablou pentru schimbarea din viaţa mea. Prin Hristos a venit transformarea.

În anul 1975 am găsit pe Domnul Iisus şi cu aceasta am găsit pacea ce-o căutam. Am venit la credinţă prin mărturia unei misionare. După ce am citit împreună câteva versete biblice, în inima mea începu

o luptă grea: Trebuia să mă hotărăsc! Am recunoscut că eram un păcătos şi n-aveam pace cu Dumnezeu.

Pentru a obţine această pace, am mărturisit lui Dumnezeu păcatele mele. Am înţeles cât de rău şi primejdios este să fi despărţit de El. De aceea mă rugam: „Dă-mi o inimă curată, şi o viaţă care să fie plăcută înaintea Ta, Doamne!" Eu credeam că Iisus a luat păcatele mele asupra Sa şi a murit în locul meu.

Acum L-am rugat să intre în viaţa mea. După această cerere a început schimbarea în viaţa mea. Vedeam cum vechile mele obiceiuri dispăreau treptat. Imposibilul devenea posibil. Cu cât mai mult mă încredeam în Hristos, cu atât mai mult mă predam Lui şi cu atât mai profundă deveni dragostea mea pentru El. Am început a povesti şi altor oameni despre El. Am experimentat eu însumi şi spuneam mai departe: „Sângele lui Iisus Hristos Fiul lui Dumnezeu ne curăţeşte de orice păcat… Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele şi să ne curăţească de oricenele giuire". (1 Ioan 1: 7 – 9).

Când am venit la credinţă mergeam încă la şcoală Mama era adesea disperată din cauza mea, căci n-ascul tam niciodată de ea. Adesea am fost pedepsit, dar aceasta n-ajuta la nimic. Mama îşi pierdu orice speranţă pentru mine. Era ferm convins că viaţa mea nu se va J schimba niciodată. Eu beam alcool, aveam prietene şi eram uşuratic. Mama mea spera că poate învăţătorii mă vor putea schimba. Şcoala însă antrena numai raţiunea mea. Inima rămase cum era: Rea cu desăvârşire!

Comportarea mea faţă de fete era slăbiciunea mea cea mai critică, răul cel mai mare, ce-l putea face un tânăr ca mine. Toate acestea îi face pe oameni să plângă. Eşti privit ca un tânăr obscen, când începi să te porţi în mod uşuratic cu fetele şi cu tine însuţi.

Dumnezeu însă mi-a schimbat această viaţă, după cum un anotimp al anului trece şi unul nou începe.

Prietenii mei au fost primii care au observat schimbarea din viaţa mea. Am încercat să le împărtăşesc bucuria mea. Uneori era greu să fac aceasta. Ei râdeau de mine sau strigau cuvinte stupide după

mine. În toate acestea însă Dumnezeu veghea asupra mea.

Când mărturiseam pe Hristos creşteam nu numai în credinţă, ci deseori învăţam ce sunt greutăţile, ispita şi suferinţa. Dumnezeu a îngăduit aceasta în viaţa mea pentru ca alţi oameni să poată vedea că, cu toată botjo-cura, eu rămâneam în comuniune cu El. Biruinţa stă în sângele Domnului Iisus. Puteţi să experimentaţi şi dumneavoastră.

Acum lucrez la emisiunea de radio, şi anume: „Trans World Radio". Am început ca tehnician al postului de emisie. Acum activez în studio şi sunt răspunzător pentru alcătuirea benzilor de magnetofon în limbile indigene ale Africii. Uneori anunţ şi ştirile. Lucrez aci din 1977, când am renunţat definitiv la planul meu de-a studia ştiinţele politice şi m-am rugat lui Dumnezeu să-mi arate voia Sa în viaţa mea. El m-a condus în această lucrare de la emisiunile de radio.

Sper că vă bucuraţi împreună cu mine, pentru ceea ce Dumnezeu a făcut în viaţa mea şi vă rog pe dumneavoastră să vă rugaţi Domnului pentru mine şi pentru lucrul meu în slujba Lui.

Domnul să vă binecuvânteze!

CINCI OBIECŢII – CINCI RĂSPUNSURI Eliana Kubisa – Africa de Sud

Cu mulţi ani în urmă am găsit calea către Hristos. Pe atunci locuiam în apropiere de Durban, în Africa de Sud. Pâinea de fiecare zi mi-o câştigam prin vânzarea de bere. (Spre lămurire fie spus, că negrii au felul lor propriu de bere, este foarte tare, alcoolică). Când bărbaţii se îmbată nu rareori ajung la bătăi grele şi împunsături de cuţite. De aceea berea în general este privită ca ceva rău.

În niciun caz nu mă deranja faptul că prin câştigul meu de bani intra atâta suferinţă în numeroase familii. Eu mă gândeam numai la câştig.

În timp ce misiunea DOROTEA ţinea o evangheli-l zare în localitatea unde locuiam, m-am dus şi eu să iau parte la aceste adunări în cort. Duhul lui Dumnezeu mi-a atins şi eu mă aflam sub influenţa evangheliei, unde! vedeam lămurit că Iisus Domnul este singura mea spe-lranţă. Într-o zi de neuitat m-am hotărât să devin un copil al Lui. El mi-a dăruit o viaţă cu totul nouă. Acea. sta a fost şi sfârşitul comerţului

meu cu bere.

Într-o duminică, pe când cugetam la cuvântul Domnului şi mă rugam, prezenţa Lui îmi deveni cunoscută în mod deosebit. Atunci am spus: „Mântuitorul meu, cum pot să-ţi mulţumesc pentru că m-ai mântuit?" Mă gân;] deam că voi primi însărcinarea să dau ceva din banii J mei, sau poate să mă rog în mod deosebit pentru unul I s-au altul dintre slujitorii lui Dumnezeu. Domnul însă mă încredinţa de cu totul altceva, cu o convingere lăuntrică: Să intru cu totul în slujba Domnului.

— Aşa pe neaşteptate a venit aceasta, încât pur şi simplu m-am speriat.

Am început să fac obiecţii. Mai întâi am spus: „Doamne, Tu ştii că eu am deja 50 de ani! Aceasta este cu adevărat prea târziu ca să mai intru în slujba Ta!" Ca răspuns al Domnului am auzit: „Când lucrai pentru tine însuţi nu te-ai gândit niciodată la vârstă! Acum dintr-odată ţi se pare că eşti prea în vârstă?"

Aveam o a doua scuză! Am spus: „Da, Doamne! Poate că nu sunt prea în vârstă, însă sunt bolnavă! – „Lămurit am auzit o voce lăuntrică: „Tu nu te-ai simţit bolnavă când umblai după propriul tău câştig!"

A trebuit să recunosc că era adevărat, însă o a treia justificare era deja la îndemână: „Doamne, dacă-ţi slujesc Ţie, atunci o să-ntâlnesc mulţi oameni. Tu ştii că n-am îmbrăcăminte bună!" – Simţeam ca şi când Dumnezeu îmi şoptea la ureche: „Când ai venit pe lume n-aveai niciun fel de haine! Eu M-am îngrijit pentru tine în toţi aceşti ani şi nici acum nu te voi părăsi!"

Am trebuit să recunosc că puteam să mă încred în Domnul pentru propriile mele necesităţi, însă cu aceasta nu eram la sfârşitul pretextelor mele. Am spus: „Doamne dacă trebuie să intru în slujba Ta, atunci trebuie să citesc mai des Biblia!" Răspunsul sună astfel: „Dacă Mă vezi numai cu ochii trupeşti nu le vei putea oferi oamenilor nicio comoară duhovnicească".

Încă o scuză mi-a mai rămas: „Doamne", – am spus eu, „ce o să se facă cu cei trei copii pe care-i am? Doar nu-i pot lăsa singuri!" Răspunsul lui Dumnezeu la această ultimă scuză a lăsat să dispară

toate temerile mele. „Dacă astăzi te-aş lua la Mine, cine se va îngriji pentru cei trei copii ai tăi?”

Mi-am dat seama că într-adevăr eu eram încă în viaţă, numai prin harul Său. Dacă eu îmi voi părăsi copiii pentru Domnul, nu se va îngriji El mai puţin de ei, decât atunci când aş fi trebuit să mor. Domnul m-a biruit!

Cuvântul din Evanghelia după Ioan 21: 18 îmi vorbea insistent: „Adevărat, adevărat îţi spun că, atunci când erai mai tânăr, singur te încingeai şi te duceai unde voiai, dar când vei îmbătrâni, îţi vei întinde mâinile şi altul te va încinge şi te va duce unde nu vei voi”. Am recunoscut foarte clar, că trebuia să-l urmez Domnului fără condiţii. După aceasta m-a chemat în misiune.

Au trecut câţiva ani de slujbă! Pot să mărturisesc că Domnul mi-a dăruit putere, sănătate şi îmbrăcăminte. De asemenea mi-a deschis priceperea pentru lucrurile spirituale. El s-a îngrijit şi de copiii mei, cum eu însumi niciodată n-aş fi putut s-o fac. Ah! Merită să urmezi cu credincioşie pe Domnul!

CEREŢI ŞI VI SE VA DA Aletta Swarts – Africa de Sud

Eu sunt bunica Aletta Swarts. îi mulţumesc lui Dumnezeu că m-a mântuit.

Cu mulţi ani în urmă m-au vizitat două colaboratoare de la misiunea Dorotea. Locuiam pe atunci într-o casă dărăpănată, dintr-un cartier negru, la periferia Pretoriei, în timpul acela eram foarte bolnavă. Vizitatoarele m-au întrebat de ce stau aşa, fără să fac nimic?

Eu am răspuns: „Ce aş putea face, dacă Dumnezeu mă lasă să fiu bolnavă?” Ele mi-au explicat că poate există ceva în viaţă, care să întristeze pe Dumnezeu şi care trebuia să fie înlăturat!

Răspunsul meu a fost: „Eu mă duc la biserică şi trăiesc o viaţă cinstită! Ce poate fi deci, greşit?”

La aceasta a răspuns una dintre misionare: „Pentru Dumnezeu nu este suficient acest lucru. Întreabă-L de nu cumva este întristat din pricina vreunui lucru din viaţa ta!”

Când am auzit de la vizitatoarele mele că Dumnezeu ar putea foarte bine să mă facă sănătoasă mi-am ascuţit auzul şi am devenit

foarte atentă. Doream aşa de mult să fiu iarăşi sănătoasă şi să câştig bani. Mă gândeam numai la binele meu trupesc. Cât despre suflet, eram absolut indiferentă.

După ce au plecat vizitatoarele m-am gândit bine şi L-am rugat pe Dumnezeu să-mi arate dacă într-adevăr ceva nu este în ordine, în viaţa mea. Aveam o doză mare de tabac de prizat, care dintr-odată îmi apăsa greu pe conştiinţă. Simţeam că trebuia să-l arunc. De

asemeni îmi părea că Domnul mă întreabă: „Aletta, aii rămas credincioasă promisiunii pe care ai făcut-o înaint tea altarului?"

Bunica Swarts povesteşte mai departe, cum i s-a ară-l tat tot mai clar că era o păcătoasă pierdută. În cele din urmă recunoscu din propria-i convingere că numai o simplă apartenenţă la o biserică, şi că o aşa numită „viaţă cinstită" sunt absolut fără însemnătate în faţa sfinţeniei lui Dumnezeu. Ea pricepu că iertarea păcatelor şi mântuirea erau posibile numai prin sângele Domnului Iisus. Ea se hotărî să-şi predea viaţa Aceluia care a spus: „Eu sunt calea, adevărul şi viaţa, nimeni nu vine la Tatăl, decât prin mine". Prin credinţa în Fiul lui Dumnezeu ea a venit la Tatăl ceresc şi a devenit copilul Său. Se spune doar în Evanghelia după Ioan 1: 12: „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu".

Bunica Aletta Swarts a trăit unele împliniri uimitoare ale rugăciunilor ei. Aici sunt numai două, povestite cu propriile ei cuvinte:

„Într-o zi nu mai aveam alimente în casă şi nici măcar o bucăţică de pâine. Când nepoţica mea, Maria a venit de la şcoală, (ea locuia la bunica ei) mă întrebă ce avem de mâncare la prânz. Eu i-am răspuns că o să fierbem „pietre". La aceasta ea mă întrebă dacă pietrele o să fiarbă bine. „Da" am răspuns, „pietrele o să fiarbă cu siguranţă, bine".

Maria a pus o oală cu apă pe sobă. Ceva mai târziu veni în grabă la mine, strigând: „Bunica, apa fierbe! Unde sunt pietrele pe care să le fierbem?"

Eu am spus: „Copila mea, am să-ţi le arăt îndată".

Între timp mă rugam şi cântam spre slava Domnului.

După câtva timp a venit Maria spunând: „Bunicuţa, toată apa s-a evaporat”. I-am spus să pună iarăşi apă în oală. După ce a umplut-o cu apă în două rânduri, cineva a bătut la uşa casei noastre. Era o scumpă soră în Domnul. Nu i-am povestit nimic despre lipsurile noastre. Am discutat despre Cuvântul Domnului şi ne-am rugat. Când s-a ridicat să plece, îşi băgă mâna în geantă şi spuse: „Uite, ai ceva bani, bunica! Cumpără-ţi ceva alimente cu ei!”

Îndată ce vizitatoarea noastră dispăru pe uşă, o strigai pe Maria cu cuvintele: „Pietrele au fiert, copila mea! Fugi repede şi cumpără făină de mălai şi zahăr. Pietrele au fiert…”

A doua ascultare a rugăciunii s-a întâmplat pe când bunica Swarts era bolnavă şi nu mai putea merge.

Într-o zi mă vizită un frate de la misiune şi mi-a spus că Domnul m-ar putea folsi şi pe mine în slujba Sa. Eu întrebai, ne-încrezătoare: „Cum pot să slujesc Domnului când eu stau în pat toată ziua?” El îmi explică, c-aş putea să ţin orele de copii! Eu mi-am exprimat temerile mele: Cum putea o femeie bolnavă să adune împreună copiii? Fratele m-a încurajat şi mi-a spus că cei de la misiune se vor ruga pentru ca Dumnezeu să facă pe copii, să vină singuri la ea.

Şi într-adevăr, au venit! Stăteau peste tot în cămăruţa mea. Mai întâi am cântat cu toţii din toată inima. Apoi, le-am povestit o povestire biblică, după care ne-am rugat împreună.

Într-o zi de neuitat s-a întâmplat ceva minunat: Copiii erau din nou adunaţi în locuinţa mea şi tocmai cântam.

Dintr-odată am simţit că trebuia să mă scol şi să merg. Am rugat pe copii să treacă puţin la o parte, ca să am loc. Eu au strigat: „Nu, bunica o să cadă!” Totuşi, eu am insistat să mă scol.

Bunica Swarts s-a sculat într-adevăr. Orice sprijin din partea copiilor a fost refuzat. Spre marea mirare a grupului de copii, ea a ieşit afară la aer. Acolo cânta cu o voce triumfătoare, ca o pasăre ce-a fost eliberată din colivia ei:

„De ce vrei să te-ndoieşti, când tu te poţi ruga?
Încrede-te în Iisus şi El putere îţi va da.
Nu fi ca Toma necredinciosul

Ci sprijine-te pe făgăduinţele Lui.

De ce vrei să rămâi îndoit, îndoit.

Când tu te poţi ruga şi eşti răsplătit?" Din ziua aceea, bunica Aletta Swarts a putut din nou să umble. Aceasta a fost o minune în ochii tuturor celor ce o cunoşteau. Ea a slujit mai departe Domnului cu credinioşie. Sarcina ei cea mai mare, era rugăciunea de mijlocire. Era o adevărată luptătoare pe genunchi.

În iunie 1970, Domnul a chemat-o acasă la El, la o vârstă înaintată. În timpul ceremoniei de înmormântare, pastorul a spus, că niciun om nu ştie când vine moartea. Trebuie să fim pregătiţi în orice moment să-L întâlnim pe Dumnezeu. Exact trei zile mai târziu a murit acel pastor într-un accident de maşină. El a fost înmormântat lângă bunica Swarts, pentru odihnă veşnică. Aceasta a fost o somaţie serioasă pentru mulţi, că moartea într-adevăr poate veni pe neaşteptate şi de aceea cel mai important este: „Pregăteşte-te să întâlneşti pe Dumnezeul tău". (Amos 4: 12).

ATUNCI A VENIT PLOAIA Andji Martin – Camerun

Cu toate că sosise vremea ploilor, totuşi ploaia nu dădea semne că ar veni să răcorească pământul. Lanurile de porumb erau urâte la vedere, pentru că se usca văzând cu ochii. Ţinerile plante de orez s-au îngălbenit în câteva zile, iar soarele arzător le-a uscat.

De aceea oamenii au alergat la vrăjitori, care le spunea câte toate: „Duhurile de pe munte sunt supărate pe voi pentru că aţi tăiat lemne acolo şi le-aţi adus în sat. Voi lucraţi vinerea la câmp, ceea ce nu trebuie să faceţi! De aceea nu plouă".

Oamenii făceau totul ca să urmeze sfaturile vrăjitorilor, cu toate acestea însă ploaia tot nu venea. Unii dintre ei s-au dus să se închine idolilor lor, ca să le dea ploaie, însă totul era zadarnic.

Într-o duminică dimineaţa, m-am dus la serviciul divin în Noubou. Noi am cântat mult şi am lăutat pe Domnul. La urmă s-a ridicat în picioare o femeie şi a spus: „Eu văd, că în satul nostru Noubou nu plouă de câteva săptămâni. Lumea întreabă pe vrăjitori, se închină idolilor lor, ca să le trimită ploaie, dar nimic nu se întâmplă! Acuma dar, hai să ne rugăm noi Dumnezeului celui viu din ceruri, ca să

ne trimită ploaie şi El ne-o va da!" Atunci toţi cei prezenţi şi-au aplecat genunchii ca să se roage Domnului pentru ploaie. Oamenii din sat trebuiau să ştie că, nu vrăjitorul, ci numai Dumnezeu poate să dea ploaie.

Duminică seară s-a lăsat o ploaie straşnică peste sat.

37

VĂ SALUT ÎN NUMELE LUI IISUS André Daucha – Camerun

Vă salut în numele Domnului Iisus! Tuturor celor ce citesc această mărturie, doresc să le spun că şi eu sunt unul dintre voi.

Am crescut ca unul care n-are niciun prestigiu înaint tea lumii, şi-n faţa musulmanilor. Noi am fost dispreţuiţi de către ei. Când ne batjocorau şi se purtau urât cu noi, ei credeau că Dumnezeu nu le va ţine socoteala, pentru că noi eram doar nişte păgâni.

Însă slavă fie adusă lui Dumnezeu, pentru că a împli-i nit minunea mântuirii în Iisus Hristos Fiul Său! Acum avem parte la gloria lui Dumnezeu, pentru că credem în Iisus Hristos.

În familia noastră nu-L cunoşteam pe Dumnezeu. Trăiam cu idolii noştri şi cu munca de zi cu zi. Într-o zi pe când căutam iarbă pentru animale, ca să le dau de mâncare, m-am tăiat la un picior. Aveam o rană adâncă.: „Cât e de rău", mă gândeam. Dumnezeu însă a lăsat sal se întâmple aceasta, ca să mă cheme la El.

La evangheliști se găseau medicamente; acolo putea să mi se îmbandajeze rana. În timpul tratamentului, evanghelistul L-a mărturisit pe Domnului Iisus. La încej put nu mă interesa acest lucru. Cu timpul înstă am auzit tot mai mult despre dragostea lui Iisus, că El esta Marele Medic şi Domnul nostru şi ascultam cu drafl goste. Când am venit acasă însă, am căzut iar pradă vrăjitoriei şi inima mea era tristă.

În cele din urmă, mi-a devenit clar că zeii noştri e cratiţele folosite de vrăjitori şi toate lucrurile în leg;

tură cu aceasta, nu înseamnă nimic, şi nu foloseşte la nimic. Atunci m-am hotărât să părăsesc drumul cel vechi şi să-L urmez lui Iisus. Am spus familiei mele şi vecinilor că doresc să urmez cuvântul lui Dumnezeu. Apoi m-am dus la evanghelist şi i-am spus că de acum

înainte vreau să merg în totul pe calea Domnului. M-am pocăit şi m-am despărţit de tot ceea ce avea legătură cu vrăjitoria. Am primit lecţii în Cuvântul lui Dumnezeu şi prin botez am fost adăugat la biserica lui Hristos.

S-a trezit în mine dorinţa să merg la şcoala biblică, ca să pot înţelege mai bine cuvântul lui Dumnezeu. Voiam să vestesc evanghelia celor ce erau încă în întuneric. Aşa că, districtul adunării m-a trimis la şcoala biblică. După absolvire am devenit evanghelist în oraşul Mora, ca să pot ajunge mai uşor la acei a căror limbă maternă era Mandară. Dumnezeu în harul Său mi-a dat încă o însărcinare; am avut posibilitatea să iau parte la cursuri pentru ca să ajut la traducerea Noului Testament în limba Mandară.

Nici acum n-am vreun prestigiu printre oamenii din tribul Mora. Ei trăiesc în vrăjitorie, beau bere de mei. Eu nu pot avea legături cu ei! Ei mai cred că eu sunt apostat (necredincios) şi pierdut, şi nu primesc cuvântul lui Dumnezeu, Totuşi Domnul a chemat afară pe câte unul dintre ei cu care am părtăşie în Domnul, nostru.

Mă bucur de asemenea, că pot învăţa împreună cu misionarii şi sunt sprijinit în lucrarea Domnului.

Cuvântul lui Dumnezeu îmi este suficient pentru toate: De aceea vă salut cu cuvântul din Luca 18: 29 – 30 şi Psalm 1: 1 – 6.

Mulţumim pentru toate rugăciunile. Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toţi cei care sunteţi în slujba Domnului] şi care ne sprijiniţi pe noi, fraţii voştri de aici din Afri" ca.

„El le-a zis: „Adevărat vă spun că nu este nimeni can să-şi fi lăsat casă, sau nevasta, sau fraţii, sau părinţii sau copiii, pentru împărăţia lui Dumnezeu, şi să nu prii mească mult mai mult în veacul acesta de acum, iar îi veacul viitor, viaţa veşnică". (Luca 18: 29 – 30).

„Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi, ni se opreşte pe calea celor păcătoşi şi nu se aşază pe scaunul celor batjocoritori! Ci îşi găseşte plăcerea în Legea Domnului şi zi şi noapte cugetă la Legea Lui! Elj este ca un pom sădit lângă un izvor de apă, care îşi dă] rodul la vremea lui şi ale cărui frunze nu se veştejesc:] tot ce începe, duce la bun sfârşit.

Nu tot aşa este cu cei răi: ei sunt ca pleava pe care o spulberă vântul.

De aceea cei răi nu pot ţinea capul sus în ziua judecăţii, nici păcătoşii în adunarea celor neprihăniţi.

Căci Domnul cunoaşte calea celor neprihăniţi, dai calea păcătoşilor duce la pieire". Psalm 1.

MAI BINE SĂ MORI DECÂT SĂ FII VINDECAT PRIN FARMECE

Înainte de a deveni credincios, nu ştiam că Iisus e Mântuitorul meu. Când jertfeam idolilor, mă bucuram şi priveam acest lucru ca bun. Mă gândeam că-n felul acesta Dumnezeu va fi mulţumit. Adesea ne adunam ca să facem vrăjitorii şi să bem bere de mei. În aceste ocazii totdeauna erau încăierări şi de cele mai multe ori cineva era rănit de o suliţă sau de săgeţi. Alte ori, bătăile mergeau aşa de departe, că se ajungea să moară cineva. Trăiau tot timpul în multă frică şi lipsuri. Când cineva se îmbolnăvea, venea „mezia" (vrăjitorul) şi arunca câteva beţişoare ca să descopere cauza bolii. El ne sfătuia să aducem jertfă o găină sau chiar o capră. Să ne ajute însă, nu putea.

Într-o după-amiază, am auzit bătându-se într-o placă de fier. Eu împreună cu vărul meu Hohul eram chiar în apropiere şi am întrebat ce înseamnă aceasta.

„Aşa chemăm noi pe oameni, ca să vină să asculte Cuvântul lui Dumnezeu", ni s-a spus.

Pentru mine era ceva nou. Oare să mă duc şi eu odată la casa de rugăciune? Când s-a bătut în fier pentru a treia oară, împreună cu ceilalţi, am intrat şi eu înăuntru. Mai întâi s-au rugat şi s-au rugat, apoi cineva a vorbit către noi. Am auzit că Dumnezeu este dragoste. El se îngrijeşte de noi şi vrea să ne ajute să găsim iarăşi drumul spre El. Şi noi credeam doar, că Dumnezeu ne-a părăsit.

În acea zi am plecat spre casă plini de spaimă. Părinţii noştri nu trebuiau să observe c-am fost în casa d rugăciune, cu toate că eu mergeam duminică de dumi nică acolo. Ce-i drept, trebuia ca înainte de serviciu divin să mă duc în junglă ca să aduc hrană pentru animale, căci în timpul ploilor n-aveau voie să umbl libere pe afară.

Mereu auzeam ceva nou, ce-a făcut Dumnezeu di dragoste

pentru noi. El a trimis pe Fiul Său Iisus Hristo; în lume, care a vindecat pe cei bolnavi şi a făcut mult alte minuni. Oamenii însă nu L-au primit. Ei L-au pironit pe cruce ca pe un tâlhar. Dumnezeu însă, L-a înviat. Iisus a biruit moartea. S-a înălţat la cer şi trăieşte] veşnic. Pastorul a spus: „Iisus a murit pentru păcatelej noastre. Cine crede în Iisus să-i pară rău de păcatele, săvârşite şi să le părăsească, acela este mântuit!"

Eu am văzut păcatul din mine şi l-am regretat. Am, început să cred în Iisus şi acuma ştiu că El este Mântuito-l rul meu.

Într-o zi m-am îmbolnăvit grav, iar familia mi-a spus: „Dacă nu practici din noi vrăjitoria, vei muri".

Eu m-am împotrivit acestei ispite! mai bine doreairu să mor în credinţa în Iisus, decât să mă-ntorc din nou la vrăjitorie. Odinioară, oamenii nu ştiau ce trebuie să facă pentru a fi după voia lui Dumnezeu! Fiecare mergea pe drumul lui. Şi eu mergeam pe calea minciunii! Acuma însă, Iisus Hristos este Rege în inima meaj Doresc să rămân ucenicul Lui care să meargă pas cu pas pe urmele Lui!

După absolvirea şcolii biblice, Job Milani a lucrat evanghelist în Golda, iar acum lucrează în Tala-Moke la De asemeni, el este şi conducătorul adunării noastn de circumscripţie. El este un zelos cititor al Bibliei. Când cineva întreabă în Tala ce înţeleg ei printr-un „sfânt", drept răspuns el primeşte: „Acesta este Job". Legătura permanentă cu Cuvântul lui Dumnezeu a făcut din el ceea ce este acum.

SĂ PRINZI PEŞTE CARE SE ZVÂRCOLEŞTE ÎNCĂ

John Ovuoba – Nigeria

„Ei trebuie să audă în limba lor maternă! Pentru ce te-ai ostenit tu să traduci Noul Testament în limba ta maternă?" Aşa a fost întrebat nu de mult, un student de la un seminar de predicatori, care ne-a povestit câteva întâmplări:

„Cu puţin timp în urmă, a venit un predicator în ţinutul nostru; şi fiindcă nu cunoştea limba noastră, a trebuit să ne vorbească printr-un traducător. Mai întâi a citit din Faptele Ap. cap. 9, unde este relatată pocăinţa lui Saul din Tars: Ne-a povestit cum Domnul l-a întâlnit pe Saul pe drumul spre Damasc. El ne-a descris cum a strigat Domnul: „Saule, Saule, pentru ce mă prigoneşti?" (Fap. Ap. 9: 4).

Traducătorul, care n-auzise mai înainte de numele lui Saul, nici de greul cuvânt englezesc „a prigoni", a potrivit cuvintele acestea, după cum

urmează: „Sare, sare, de ce-mi strici supa?" Exact aceaij sta a fost ceea ce el ne-a transmis nouă ascultătorilor! Astăzi îmi pare rău de acel predicator! El ne-a vrut] numai binele nostru!" „Câtva timp mai târziu", – a conţii nuat acel seminarist – „a venit un alt predicator la noii şi el avea nevoie de un traducător. El a predicat despre! samariteanul milostiv (Luca 10: 30 – 37) şi a spus: „... şi a căzut între tâlhari", însă traducătorul a înţeles „el ai căzut în gumă".

Cuvintele englezeşti robbers = tâlhari şi rubbers = gu-i mă, la noi se aud aproape la fel – deci, a căzut între] arborii de cauciuc a unei plantaţii. Ceea ce s-a întâmplat] şi-a imaginat în felul următor: Samariteanul era urcat] într-un arabore de cauciuc! (la noi în Africa, nu este o! plantă decorativă) şi apoi din greşeală, a căzut jos. pentru aceasta trebuie că s-a rănit foarte grav, căci a rămas] aproape mort la marginea drumului".

Acestea sunt numai două exemple dintre miile de întâmplări asemănătoare, care arată adesea cât de dena*] turată este transmisă Evanghelia. Ce pericol există, mail ales pentru acei ce aud pentru prima dată vestea ceai bună.

Înainte de înălţarea Sa la cer, Hristos a dat ucenicilor] Săi însărcinarea de-a merge în toată lumea ca să predice] Evanghelia. (Compară Mat. 28: 16 – 20 cu Marcul 16: 15 – 18). Aceste versete arată că noi creştinii sunterr J obligaţi să transmitem mai departe Evanghelia, câştig înd suflete pentru Hristos Domnul. Cât de tragic este însă, că oamenii nu se întorc la Dumnezeu, pentru ci Evanghelia care li se face cunoscută este de neînţelepentru ei.

La transmiterea Evangheliei, traducerea poate fi o mare piedică. Aceasta duce la tăcere lucrarea Duhului Sfânt.

Dăunăzi am încercat să-i povestesc unui bătrân musulman din tribul Haussa ceva despre Iisus. Înainte însă, ca să-mi pot aduna câteva cuvinte în limba tribului Haussa şi să-mi formez câteva propoziţii cu

înţeles, am rămas neputincios în faţa potopului de cuvinte ce mi le aruncă. Am înţeles numai: „Iisus, Moise şi Alah". M-am ruşinat, căci eu ştiam exact ce-ar fi trebuit să spun, însă nu ştiam cum să mă fac înţeles omului din faţa mea.

Se întâmplă adesea, mai ales la festivităţile evangheli-stice, că oamenii se deschid pentru Iisus dintr-o emoţie şi nu neapărat pentru că au înţeles Evanghelia. Ei îl primesc pe Iisus în viaţa lor, însă acest raport de încredere reciprocă faţă de Hristos, nu se adânceşte niciodată. Şi doar această zi ar trebui să fie începutul unei întruniri pe care proaspeţii creştini s-o poată urma fără greutate, şi care să fie o mare însemnătate în viaţa lor. Necesită însă, ca această întrunire să fie redată într-o limbă cu care ei sunt pe deplin familiarizaţi. Pentru ca ei să devină maturi în Hristos, atunci trebuie neapărat să înveţe să extragă independenţi hrana spirituală, din Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru aceasta au nevoie ca Biblia să le fie la îndemână, într-o limbă pe care ei s-o poată înţelege.

Îmi amintesc încă bine de timpul, când cu mulţi ani în urmă, mergeam la şcoala elementară. Unul dintre învăţătorii noştri ne-a învăţat un cântec englezesc pentru copii. În cântec, se spunea printre altele: „... să prinzi Peşte care încă se zbate... şi de ce dai drumul iarăşi la

unul?..."

Aceste două rânduri în limba engleză sunau aproape la fel cuvintelor din limba mea. Aşa că cântam împreună cu colegii de clasă:

„Coşurile de peşte au găuri.

De ce atunci le iei cu tine, la Ezenggale?"

Ezenggale este un râu mare în ţinutul nostru, unde se poate pescui bine.

Şi închipuieşte-ţi: deunăzi, unul dintre prietenii mei a cântat textul corect al cântecului. Pentru prima dată am înţeles despre ce era vorba în cântare. Cum s-a ajuns la această mare confuzie? Foarte simplu; prin faptul că lecţiile erau predate în limba engleză şi aceasta era pentru noi o limbă străină. De aceea eu sunt de părere, ca învăţorii

să urmeze într-adevăr principiul conducerii ţării noastre şi anume: să predea copiilor în primii trei ani de şcoală în limba maternă.

Limba comercială ca limbă bisericească?

În adunările noastre se sporeşte nepăsarea de mai multe generaţii. Această stare de lucruri, poate fi explicată în mare parte desigur, prin faptul că Evanghelia nu este suficient de clar lămurită creştinilor. Prin aceasta vreau să spun, că în multe cazuri, limbajul comercial şi de comunicaţie a unei regiuni – care de altfel este folosit numai pentru înţelegerea cu alte grupuri lingvistice a fost preluat de către adunări, ca să fie (aşa zicând) limbă bisericească (a adunării).

Nicidecum însă toţi participanţii la serviciul divin înţeleg suficient din această „limbă bisericească".

Aşa de pildă, nu de mult am vizitat o adunare dintr-un sat din nordul Nigeriei. De la început până la sfârşit s-a vorbit în limba Haussa. După serviciul divin, am întrebat pe două femei, despre un prieten de-al meu. Şi fiindcă eu nu înţelegeam limba maternă a acestora, m-am adresat lor tot în limba Haussa. Foarte mirate s-au uitat la mine şi au spus într-un singur glas: „Ba Haussa" = „Noi nu înţelegem limba Haussa". O, bietele de voi, mă gândeam – cum vreţi atunci să puteţi înţelege ceva din serviciul divin?" Exact aşa este situaţia în multe biserici de aci din ţară.

Pentru mulţi nu le este niciodată clar înţeles ce înseamnă a fi creştin. Când aceştia sunt expuşi furtunilor vieţii, ei sunt dezrădăcinaţi şi târâţi de ea, căci: „n-avea mult pământ" şi rădăcinile lor n-au găsit reazăm. (Marcu 4: 5 – 6). Sau altfel exprimat; când oamenii intră într-o situaţie grea, oboseala îi ia prin surprindere, cum i s-a întâmplat lui Petru şi celor doi prieteni ai lui în Get-simani (Matei 26: 4 – 43). Aceasta poate însemna că ei cad de la credinţă.

Că eu pun un preţ aşa mare pe folosirea limbii materne, nu înseamnă că acele limbi de conversaţie ar fi fără importanţă. Din contră, oamenii ar trebui încurajaţi ca, cel puţin una din aceste limbi s-o înveţe, pentru că aceasta poate influenţa numai spre bine. Însă nu trebuie să uităm faptul că nu oricine poate realiza aşa de mult. Unii dintre ei, poate că ar avea dorinţa sinceră de a învăţa una dintre

limbile mai importante, însă niciodată n-au posibilitatea pentru aşa ceva. Alţii cred că sunt

prea în vârstă ca să mai poată să se înscrie la un curs de limbă.

Cum am putea noi să evităm astfel de „accidente" ca: „sare, sare" şi: „arborii de cauciuc", să nu se mai repete în adunările noastre? Eu nu pot să-mi închipui, că vreun predicator ar dori să predice, când el ştie că nu poate fi înţeles sau că ceea ce el predică, este tradus fals.

Din păcate nu toţi elevii de la şcoala biblică au aceeaşi vedere ca acel ce mi-a relatat povestirile despre: „sare, sare" şi „arborii de cauciuc". Din motive diferite se pare recomandabil ca predarea în seminarele de predicatori să se facă în limba engleză. Totuşi, studenţilor trebuie să li se amintească mereu de cei de acasă. Când după terminarea studiilor se întorc acasă, ei trebuie să se transpună cât mai repede în situaţia de acolo.

Mai înainte de toate, un pastor tânăr trebuie să se gândească, că majoritatea oamenilor săi, nu înţeleg absolut de loc limba engleză. În afară de aceasta, trebuie să-i în considerare, că o mare parte din cunoştinţele sale biblice sunt acumulate în timpul studiului; ele sunt inexistente la ascultătorii lui de acasă.

Mai este o realitate tristă: unii absolvenţi ai şcolii superioare se laudă cu cunoştinţele lor când se întorc înapoi de la oraş. Ei vorbesc în limba engleză către părinţii, fraţii şi surorile lor, precum şi către prietenii care n-au niciun fel de pregătire şcolară. Iar dacă sunt împreună cu cei ce pot scrie şi citi, atunci vorbesc aşa de umflat, ca ceilalţi să poată observa cât mai mult, cât sunt ei de deştepţi. Din păcate, acest obicei îl au şi unii predicatori şi pastori! Pentru ei este mult mai important să folosească limba care le măreşte prestigiul în loc să vorbească în aşa fel ascultătorilor lor, ca să-l poată înţelege cu adevărat. În mod deosebit, la adunările de rugăciune, această atitudine greşită este clar vădită. Şi pentru ca pe creştinii prezenţi la adunare să-i impresioneze, ei se roagă în limba engleză; pentru ca să se poată vedea, cât de bine ştie acum o limbă străină. Cu siguranţă că atunci, gândurile nu mai sunt îndreptate la Dumnezeu!

În rezumat este de spus, că predicatorii, ar trebui să folosească o limbă pe care ascultătorii lor s-o poată înţelege fără multă vorbă, un dialect pe care ei să-l poată urmări fără oboseală. Pastori care intră în lucrare în afara locului natal, ar trebui să înveţe neapărat limba oamenilor cărora el doreşte să le slujească. Numai aşa le va fi posibil să vestească Evanghelia pe înţelesul lor. Aceasta este desigur mai uşor de zis decât de făcut; însă rezultatele obţinute sunt o răsplată bogată pentru toate eforturile.

În limba maternă trebuie să se citească!

Acuma vine al doilea răspuns la întrebarea: Cum poate fi vestită Evanghelia, ca să aducă roade la acei ce pot înţelege numai limba lor materna? Răspunsul meu sună aşa: Ei trebuie să primească Cuvântul lui Dumnezeu în formă scrisă. În contrast cu cuvântul vorbit, influenţa cuvântului scris şi tipărit este mai mare şi mai constantă. Cuvântul vorbit poate să fie uşor schimbat sau chiar în mod intenţionat, răstălmăcit. împotriva acestor abuzuri este cuvântul scris mult mai bine înarmat.

Dumnezeu ne-a dat Cuvântul Său în formă scrisă pentru ca noi să nu-l schimonosim sau să-l denaturăm şi să-l folosim pentru scopurile noastre egoiste. Dumne-l zeu a ştiut: De ar fi adresat solia Sa numai oral, către» robii Săi, ar fi fost expus în acest caz la toate schimbările posibile. De aceea a poruncit El la o serie întreagă dintre ei, ca cele ce au auzit, să fie scrise. De exemplu găsim în cartea Apocalipsei în multe locuri, porunca Domnului către Ioan: „Scrie ce vezi…" Cei mai mulţi creştini ştiu că Iisus a fost ispitit în pustie. De fiecare dată când Satana voia să-L înduplece să cedeze păcatului, Iisus a răspuns: „căci este scris…" Niciodată El n-a răspuns cu cuvintele: „se spune…" Din Cuvântul scris a lui Dumnezeu, care este Biblia, întotdeauna se tipăresc multe exemplare. Dacă apare undeva vreo chestiune litigioasă, ai o Biblie la îndemână şi întrebarea poate fi rezolvată direct. Cu totul alta este situaţia, când în cazul] unei controverse te îndrepţi spre o persoană care să-şi exprime părerea. Dacă persoana nu este de faţă n-oj poţi întreba şi atunci, rar găseşti un sfat bun.

Chiar când Satana se apropie de credincioşi ca să-i ducă în ispită, accesul la cuvântul scris este de marei folos. Când un creştin posedă Cuvântul lui Dumnezeu scris într-o limbă pe care el o înţelege cu uşurinţă, tot] aşa ca şi Iisus, îl va întâmpina pe Satana cu cuvintele: „căci este scris". El îşi caută adăpost într-un verset, care I zădărniceşte planul Satanei. Dacă nu poate să se folojsească Biblia scrisă într-un limbaj uşor pentru el, atunci este neputincios atacurilor Satanei.

Unii creştini locuiesc izolaţi şi departe de cel mai apropiat loc de adunare. În afară de aceasta, nu fiecare adunare are predicatorul ei propriu. Însă aceşti fraţi au Biblia la dispoziţie, în limba lor maternă, aşa că pot să citească Cuvântul lui Dumnezeu şi să servească duhovniceşte.

Realitatea despre răspândirea Evangheliei în toată lumea, ne arată că, Cuvântul lui Dumnezeu a fost tradus mereu în alte limbi, pentru alţi ascultători noi. Unii au tradus Biblia de exemplu în limba engleză din ebraică, grecească sau din latină. De ce? Ei au ştiut că nu este suficient ca numai predicatorii să meargă din loc în loc să vestească Evanghelia. Odinioară chiar înşişi predicatorii aveau adesea cunoştinţe nesatisfăcătoare despre Biblie, de aceea erau temeri, că ei, – fără să-şi dea seamaar fi putut răspândi învăţături false, ceea ce s-a întâmplat adesea. Fără Cuvântul scris în limba lor, mulţi care nu înţelegeau nici ebraica, nici greaca sau latina n-ar fi putut niciodată să citească Biblia.

Deci când creştinii încep să-nţeleagă unul câte unul Cuvântul lui Dumnezeu, atunci aceasta are urmări pentru întreaga adunare; ea va creşte duhovniceşte.

În evul mediu biserica din Europa se găsea într-o stare jalnică. Unul din motive a fost, că oamenii erau bazaţi aproape exclusiv pe cuvântul vorbit şi pe traducători. Biblia era prezentată numai în limba latină. Însă câţi înţelegeau latina? Totuşi, după aceea, Biblia a fost tradusă în diferite limbi europene, deci în limba maternă a oamenilor pe care desigur c-o înţelegeau.

Traducerea Bibliei a dus odiniodară la o nouă şi profundă înţelegere a Cuvântului lui Dumnezeu şi urmarea a fost reformaţiunea

din secolul al 16-lea. Mulţi au devenit liberi de practicile tradiţionale din vechime şi au

51

venit la o strânsă comuniune cu Dumnezeu.

Acelaşi lucru se poate întâmpla astăzi, cu noi Nigeriei nii, dacă am primi Biblia în limba pe care o putem înşel lege cu uşurinţă.

În Nigeria apar diferite secte pe jumătate creştinei cum apar ciupercile din pământ. Această dezvoltare esta explicată prin faptul că mulţi aşa zişi creştini din demexi ninaţiile existente n-au înţeles corect niciodată de ce este vorba, de fapt, în credinţa creştină. Din această! cauză, intrarea pentru diferite învăţături false este liberă. Ei n-au, cum exprima corect, măcar una din multele) dialecte nigeriene, aşa că, n-au priceput niciodată deoH sebirea între dreapta şi stânga, în legătură cu credinţa; – aceasta înseamnă deosebirea dintre minciună şi adevăr! Ei înţeleg numai jumătate, iar restul îl potrivesc împreună, cum le cade bine, aşa cum am făcut şi eu când eram elev, cu textul acelui cântec pentru copii.

Pentru ca transmiterea Evangheliei să devină eficacej şi în Nigeria, Biblia trebuie să fie tradusă încă în multe dialecte, pe care ascultătorii s-o înţeleagă cu uşurinţă.] Oamenii care au tradus Cuvântul lui Dumnezeu în trei] dintre cele mai răspândite dialecte (Ibo, Haussa şi Yor U ba), au realizat un lucru bun! însă ce să facă mulţi din l tre' nigerieni, care nu înţeleg niciuna din aceste dialec-jte?

Predicatorul foloseşte Biblia într-un dialect pe care ascultătorii nu-l înţeleg. El este permanent ispitit să intercaleze în vorbirea sa, frânturi sau chiar părţi întregi ale acelei limbi străine. Unii vestitori ai Evangheliei doresc să le dea ascultătorilor lor în asemenea situaţii o impresie directă a Cuvântului lui Dumnezeu şi încearcă ca textul predicii să-l traducă pe loc, din acel dialect, pe cale orală (verbal). Din păcate însă, experienţa arată că asemenea încercări sunt tot atât de periculoase ca şi aprinderea unui foc în apropierea unei canistre de benzină. Chiar înşişi predicatorii, pastorii, învăţătorii sau preoţii cu o foarte bună pregătire pot să înfăptuiască – involuntar – ceva asemănător ca „sare, sare" şi „arbori de cauciuc".

Însă dacă Biblia este tradusă în scris şi tipărită, atunci se pot evita pericolele amintite. Cuvântul lui Dumnezeu tradus, îl ajută pe predicator să vorbească direct ascultătorilor săi. De exemplu: pentru un pastor în tribul EFIK, este de prisos să încerce o traducere orală (verbală) în timpul serviciului divin, dacă el posedă o Biblie în dialectul ascultătorilor Efik. Pastorul este cruţat de a găsi pentru adunarea sa expresia potrivită pentru cuvântul „har", de exemplu. Însă dacă trebuie să predice din Biblia sa cu dialectul Efik la oamenii din neamul Jakur, se află în faţa problemei de a reproduce această expresie în aşa fel, ca să fie înţeleasă.

Există încă multe ţinuturi în Nigeria unde oamenii nu posedă Biblia, în niciunul din dialectele în care ea a fost tradusă până acum. Trebuie ca aceşti oameni să fie pierduţi pentru veşnicie, numai pentru faptul că nu au Biblia într-un dialect pe care ei să-l poată uşor înţelege? Să rămână pe mai departe subnutriţi, cei ce vizitează adunările de acolo numai pentru faptul că multele confuzii nu permit o creştere normală? Nu trebuie ca lucrurile să se schimbe?

Şi lor trebuie să li se ofere Biblia într-un dialect pe care să-l înţeleagă uşor! Atunci ei pot să primească

hrană din Cuvântul lui Dumnezeu, chiar direct, făr' pastor. Nu trebuie să se mai bizuie pe el şi pe traducăt îi. Căci un tălmaci de multe ori pricepe numai 60% di ceea ce spune predicatorul şi de aceea, numai 30% di solia originară ajunge mai departe la ascultători.

Când citim acest text, să nu ne gândim numai la elevii din şcoala medie şi studenţi, care înţeleg destul de bine limba ţării (engleza). Ei reprezintă numai o mică minritate în Nigeria. Fără a ne gândi la majoritatea populaţiei, am trece pe lângă realitate. De asemeni, noi trebuie să purtăm grijă şi de mamele şi de taţii noştri din sate, de fraţii şi surorile noastre mai în vârstă, şi prietenii din regiunile de la ţară, ca şi pentru omul simplu de pe stradă.

Toţi aceştia poate niciodată nu vor putea înţelege o a doua limbă, pentru că n-au avut privilegiul de-a merge la şcoală.

Deja John Wycliff, care a tradus – primul – Biblia în limba

engleză a spus: „Eu am tradus Biblia, pentru ca şi oamenii simpli, fără pregătire şcolară să poată înţelege Cuvântul lui Dumnezeu”. Acelaşi scop ar trebui să urmărim şi noi, aici în Nigeria. Aceasta însă cere angajarea tuturor creştinilor din ţara noastră.

În sfârşit, este timpul ca creştinii nigerieni să înţeleagă mesajul Bibliei şi să priceapă despre ce este vorba în credinţa lor. Li se spune creştini şi se şi aşteaptă ceva de la ei.

Este timpul, ca revendicările să fie just apreciate. De aceea trebuie ca noi să le oferim Biblia, într-un limbaj pe care ei să-l poată înţelege cu uşurinţă.

MEREU NOI SURPRIZE

Stan Bruning şi Bitrus Gani – Nigeria

Bitrus Gani, care a orbit pe când era copil, voia să fie activ, să lucreze. Familia sa însă, nu voia să-i permită acest lucru.

„Încetează să mai fugi!” îi spuneau, „ai să te răneşti”. Sau: „Cum poţi tu să joci fotbal”, sau: „Aşază-te pe scaun şi gândeşte-te”.

Nu voiau să-l lase să facă nimic, pentru că el era orb. Pe când avea vârsta de 5 ani şi-a pierdut vederea din cauza îmbolnăvirii de pojar, ce-a fost însoţită de febră ridicată. Atunci, el s-a scufundat în întuneric şi amărăciune.

Voia să alerge, nu să stea pe loc. „Fratele mai mic mergea la şcoală – îşi aminteşte, „eu nu puteam. Părinţii nu voiau să mă lase să merg în poiana din pădure ce se găsea aproape de casa noastră, de teamă să nu mă împiedic de ceva pe acolo. Eu însă voiam mai bine să merg şi să mă lovesc, decât să stau liniştit”.

Tatăl lui Bitrus era un simplu fierar, „un creştin care nu s-a dezvoltat niciodată mai departe”.

Nu voia să-l trimită la scoală pe fiul lui, pentru că nu-şi putea închipui că acesta ar fi vreodată de folos cuiva.

„Ceva bun însă tot a făcut el”, îşi aminteşte Bitrus „el mă trimitea la şcoala duminicală. Eu mă bucuram foarte mult să pot asculta povestiri despre Iisus şi să-n-văţ pe de rost versete biblice. Un verset care mă neliniştea, spunea că toţi oamenii au păcătuit şi sunt lipsiţi de slava lui Dumnezeu. Dacă toţi au păcătuit, atunci şi eu eram cuprins

printre aceştia. Unde am să mă duc, când am să mor? Vedeam clar cu ochii sufletului meu, că di mul meu duce în iad.

Eu şi aşa nu mă puteam bucura în viaţa aceasta pământ, însă trebuia să iau în considerare suferinţer încă şi mai mari de după moarte. Acesta era un gând îngrozitor!

Într-una din zile, l-am auzit pe tatăl zicând, pe când eram la şcoala duminicală: „Când Iisus va veni, îl voi vedea bucuros faţă în faţă". Atunci mi-am pus întrebarea, cum îl voi vedea eu pe Iisus? Eram aşa de impresionat, încât m-am hotărât: „De astăzi înainte, îl urmez pe Iisus".

Cu Iisus s-a schimbat totul. „El este vrednic de încredere" spune Bitrus. „El mi-a dat siguranţa pentru viaţa de acum şi nădejde pentru viaţa de dincolo".

El a avut parte să vadă, că Dumnezeu a păstrat multe surprize pentru el. La vârsta de 11 ani a intrat la şcoala de orbi „Sudan United Mision" din Gidiri. Adunarea de creştini din sat şi-au dat seama ce capacităţi se aflau în el şi au intervenit pentru el.

„Iisus era marele meu ajutor la învăţat", relatează Bitrus. „Un lucru ce-l doream cu ardoare, era: să pot citi Biblia".

Ardea de nerăbdare să-nveţe scrierea „Braille", după care a citit toată Biblia în timp de 3 ani.

Bitrus a făcut bune progrese în tiparul pentru orbi; avea însă şi o mare dragoste pentru muzică. Dumnezeu a intervenit şi aici.

El a îngăduit ca un bărbat să-i încrucişeze calea, ajutându-l să meargă la şcoala medie. „Voiam să cânt meru", povesteşte Bitrus, „însă nu puteam. Când eram la şcoala medie, s-a anunţat un concurs muzical. Cineva poseda un acordeon cromatic, ce mi l-a împrumutat. În decurs de şase săptămâni am învăţat singur câteva melodii din cărţile de cântări de la adunare. Am luat parte la concurs şi am câştigat locul al doilea. Aceasta nu mi-a plăcut. Eu doream să fiu primul!"

Curând urmă o altă surpriză: Bitrus a fost trimis în Anglia, ca să ia parte la un curs (de 3 ani) pentru fizioterapie (tratamentul bolilor prin mijloace naturale, cum ar fi: apa, căldura, lumina, aerul, masajul), care era condus de institutul regal naţional, pentru orbi.

După ce s-a întors în Nigeria, a devenit colaborator la universitatea cadrelor sanitare în capitala Lagos. Astăzi este şeful secţiei pentru fizioterapie la „ZARIA GENERAL HOSPITAL" în nordul Nigeriei.

„Oamenii ezitau la început să se lase trataţi de către un orb" – relatează Bitrus, – „Ei vin cu diferitele lor boli şi suferinţe la mine, cum ar fi: paralizii, ca urmare a unui accident, sau paralizie infantilă, etc. Când observă că sunt orb, sunt curioşi ce-o să fac cu ei şi dacă într-adevăr pot să-i ajut. Când îi tratez şi încep să se simtă mai bine, se minunează. Unii dintre ei se întreabă dacă nu cumva sunt vreun vrăjitor.

Am descoperit că oamenii cugetă la lucrurile religioase, când nu le merge bine.

Când sunt invalizi corporal sau suferă dureri, se ivesc diferite întrebări. Când mă întreabă, cum reuşesc să mă descurc în invaliditatea mea, le mărturisesc că reuşesc aceasta numai prin credinţa în Domnul Iisus Hristos".

Bitrus şi alţi colaboratori ai „Uniunii creştine de medicină şi personal sanitar" au condus o campanie

religioasă. Pentru că Bitrus era singurul care putea face] muzică, lui i-a fost încredinţată răspunderea pentru cor.

Unul din duhovnicii campaniei, misionarul Jim Mahos a propus ca, corul să scoată un disc muzical. Aceasta se şi întâmplă, urma un al doilea, apoi un al: treilea ce conţinea şi o solie biblică de către Bitrus. Discurile au avut parte de o largă răspândire.

Dumnezeu a făcut parte lui Bitrus şi de alte surprize. El şi soţia sa, doamna Omozie, o doctoriţă, călătoresc în timpul lor liber departe de jur-împrejur, la tabere şi conferinţe, unde Bitrus predică şi cântă.

„Eu ştiam întotdeauna că Dumnezeu voia să vorbesc pentru El", explică el – „Însă eu eram un martor fricos. Domnul n-avea de rezolvat cu mine o problemă uşoară, însă şi-a atins ţinta. Ca foarte important am recunoscut că nu se poate vorbi cu putere despre Dumnezeu, dacă nu eşti credincios şi sincer, în munca de fiecare zi. Şi atunci mă

gândeam: De ce să nu te adresezi oamenilor? Domnul însuşi este Acel, care vorbeşte, eu sunt numai unealta Lui. M-am hotărât să-l dau crezare, că El însuşi este la lucru şi oamenii au început să vină la Iisus.

Pe orice om Domnul poate să-l întrebuinţeze şi să-l folosească, dacă se pune la dispoziţia Lui, după cum s-a folosit de un măgăruş pentru intrarea triumfală în Ierusalim".

Cu un alt prilej, Bitrus a vorbit către elevii unei şcoli biblice. „Ei au fost fascinaţi să-l urmărească cum citea locurile biblice în scrierea Braille" – relatează un misionar – „El putea să citească mai cursiv decât ei!"

Altă dată a fost invitat la o mare conferinţă, însă n-a primit scrisoarea în care se afla subiectul. S-a pregăti pentru 3 întruniri. Când a ajuns la conferinţă a aflat că trebuia să vorbească de 5 ori. „Nu luasem cu mine părţile din Biblie în care era scris ceva despre tema mea, care mi-a fost dată în plus", îşi aminteşte Bitrus. – „Aşa că am rugat pe un student să-mi citească textele, pe care le-am tradus repede în alfabetul Braille. În prima seară, s-au hotărât pentru Domnul 300 de persoane. În ziua următoare au mai venit încă 50 de persoane. Abia că puteam înţelege".

Bitrus Gani este neobosit pe drum: ca martor al lui Iisus Hristos, ca muzician şi ca fizioterapist.

„A fi invalid nu este sfârşitul vieţii" spunea el, „este un prilej de a trăi viaţa pe un alt nivel. Sănătos sau invalid, totul este să te deschizi pentru calea şi voia Domnului. Cine face aceasta, va avea mereu parte de surprize!"

CALEA MEA SPRE ADEVĂRUL BIBLIC Rubin Paredes – Perú

Locul meu de naştere este Hacienda „Cartavio" din nordul Perú-ului. Acolo se obţine zahărul de trestie, din care se produce renumitul „rom de Cartavia". Majoritatea muncitorilor erau originari din satele de munte, din nord. Tatăl meu era unul dintre ei. A venit la Cartavio, ca să câştige banii necesari pentru casa ce tocmai o cum

parasem. În afară de banii în numerar pe care-i câştigat mai primea zilnic o jumătate de kg. de orez şi un sfer J de kg. de carne

împreună cu câteva grame de sare, ca completare la salariu. Mama s-a consacrat lucrului din casă.

Eu am mers la şcoala elementară, pe care însă a trei buit s-o întrerup ca s-o ajut pe mama la treburi, căci eram şase fraţi. Am părăsit şcoala după aproape 3 anii timp în care învăţătura din şcoală a lăsat urme adânci în fiinţa mea.

Învăţătoarea noastră era o femeie „foarte catolică" iar ea m-a învăţat diferite obiceiuri şi vederi religioasej Părinţii au făcut acelaşi lucru, aşa încât eu, de copiii încă, eram un discipol devotat al lui „nino Manuelitoil sau „nino Jesus" (Iisus) a cărui „Fiesta" (sărbătoare) sdf ţinea de crăciun. Când eram întristat din vina mea, sad din pricina familiei mele, căutam ajutorul lui „ninoj Manuelito" (diminutivul de la Emanuel).

Unul din fraţii mei a călătorit nu de mult spre capitala ţării, Lima, ca să lucreze acolo.

În Lima el a cunoscut vestea Evangheliei şi a început să-mi trimită şi mie câteva tractate şi reviste pentru ca's cunosc şi eu adevărata credinţă în Domnul Iisus.

Eu însă am cerut sfatul câtorva prieteni şi chiar uno: oameni mai mari, în legătură cu această literatură. Ce: întrebaţi m-au sfătuit să ard numaidecât toate scrierile să nu le mai citesc, pentru că autorii lor ar fi protestan; sau evanghelici ce l-au lepădat pe Iisus şi că ar sta! legătură cu diavolul. Ei sunt deja osândiţi şi de aceea este mai bine să n-ai de a face cu ei, sau să întreţii vre legătură de prietenie.

Aşa se făcu, că eu n-am citit nimic din ceea ce fratele meu mi-a trimis. Dimpotrivă, scrierile ce mi-ar fi fost de mare ajutor dacă le-aş fi citit de la bun început, îmi provocau o teamă interioară.

Eu n-am înţeles niciodată de ce s-a hotărât tatăl meu să se mute la Lima. După 9 ani de muncă la fabrica de zahăr „Hacienda" a câştigat banii pentru casă. Iniţial avea de gând, ca după aceea să se întoarcă în satul său din Santiago de Chuco şi să trăiască acolo sub acoperişul propriei lui case. S-a întâmplat însă altfel: ne-am mutat cu toţii la Lima.

Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru hotărârea luată de tatăl meu. Niciunul dintre noi copiii nu mai voiam să ne întoarcem la Santiago de

Chuco. Noi nici nu cunoşteam măcar acest sat.

Când ne-am aclimatizat în Lima, am început din nou şcoala, cu clasa a treia. Curând însă a trebuit iar s-o părăsesc, căci părinţii şi fraţii mei aveau nevoie de ajutorul meu.

Tatăl meu nu câştiga îndeajuns şi-n afară de aceasta a început să bea şi fiindcă cheltuia mulţi bani pe băutură, situaţia familiei noastre deveni destul de critică.

În curând, după aceea eu am început să lucrez într-o casă. Sarcina mea era să spăl vasele, să fac paturile, să fac curăţenie în casă şi să curăţ încălţămintea. Cu timpul am câştigat încrederea acelei familii la care lucram. Aceasta mi-a dat posibilitatea să cunosc o serie de lucruri din atmosfera ei intimă. Ceea ce am văzut în această familie, împreună cu lucrurile pe care eu ca un „bun catolic" le cunoşteam, m-a făcut să-mi însuşesc «lui te obiceiuri rele. La aceasta nu puţin au contribuit

61

şi noii mei prieteni din Lima. În felul acesta, cu timpi am devenit un adolescent stricat – unul între mulţi!

Însă, chiar pe vremea aceasta, fratele meu m-a lui în repetate rânduri la adunările „Iglesia Evanghelit Peruana" (Biserica Evanghelică Peruană), care se găsea odinioară pe strada „Mandamientos". Acolo am au: pentru prima oară cuvântul lui Dumnezeu.

N-a fost simplu pentru mine să înţeleg ceea ce s-propovăduit acolo în biserică. Eu am urmat invitaţifratelui meu, însă păstram în inima mea acea sămânţi pe care prietenii mei şi acei oameni mari din Cartavi au semănat-o.

Aşa că, viaţa mea, aşa determinată de frică, chiar de fiori de groază a iadului, purgatoriu şi de „limbo", unda s-ar afla copiii morţi, nebotezaţi; iar eu mă rugam lui „nino Manuelito", să mă ajute în temerile şi disperare! mea.

Acest fundal cultural mă împiedica să înţeleg nou credinţă evanghelică.

După închipuirea mea, în cer mergeau numai domni preoţi (señores curas), şi călugăriţele; în afară de a< ştia mai mergeau acele

persoane care erau în stare de face multe fapte bune faţă de alţii. Pentru aceasta însi trebuia să ai mulţi bani, căci liturghiile şi rugăciunierau ocazii costisitoare şi nu toţi puteau plăti aceasta.

Despre iad ştiam aproximativ următoarele: Era loci suferieţelor prin foc şi prin diavolul care locuia acol (în iad, flăcările de foc se înălţau până sus la capul celi condamnat, iar Diavolul îşi permite să-şi bată jertfa cu biciul. Nu există nicio nădejde ca vreodată să mi ieşi de acolo. Acolo eşti o dată pentru totdeauna, căci făcut păcat de moarte. În acest loc vin criminalii şi toţi acei care nu sunt creştini catolici, ci urmează altor confesiuni.

Despre purgatoriu ştiam că acolo merg toţi acei care n-au făcut păcate de moarte, ci numai păcate care se pot ierta. Aceste păcate ce se pot ierta le-am făcut cu toţii, fie prin naştere, fie prin viaţa de toate zilele; aşa că toţi oamenii trebuiau să treacă prin purgatoriu.

Purgatoriu era pentru mine un loc de chin în foc, însă flăcările nu erau aşa de fierbinţi ca cele din iad şi nu ajungeau până la cap, ci numai până la gât sau mult mai jos.

Oamenii care se găseau aici sufereau ce-i drept, însă pentru ca să se curăţească, iar cu timpul focul cobora până la glezne. Din purgatoriu se putea ieşi afară, numai prin rugăciunile preoţilor şi a oamenilor foarte buni; în afară de aceştia, prin liturghii şi rugăciunile altor clerici.

Cu cât mai multe liturghii şi rugăciuni se făceau, cu atât mai repede puteau sufletele să părăsească şi să meargă în cer.

Tot ceea ce eu descriu aici nu provine numai din închipuirea mea. Era o parte din propria-mi existenţă, căci toate acestea le-am învăţat doar, de aceea credeam. Ca dovadă pentru aceasta, posedam o colecţie de tablouri preţioase sau „sfinţi" cum îi numeam noi.

Pe aceste tablouri ni se arăta în formă „obiectivă" cerul, iadul, purgatoriul şi „limbo".

Cu toate că acum merg spre 60 de ani, am în faţa ochilor mei un tablou al fecioarei Maria cu copilul Iisus. În partea de jos, sufletele se găsesc în foc, Maria îşi

Întinde mâna spre cei, al căror foc era numai până la gl zne, pentru ca să le schimbe direcţia spre cer.

Aşa arăta universul credinţei şi religiei mele!

Nu era nimic altceva decât un păgânism care stătea în opoziţie cu ceea ce predicatorii şi pastorii evanghelia învăţau, iar eu îi ascultam la adunare.

O vreme îndelungată am petrecut într-o luptă interioară, personală, însă n-am povestit nimănui nimica despre aceasta. Totuşi în inima mea nu încetau luptela ce izbucneau din lumea tinerească a gândurilor mele. Căutam şi mai mult societatea prietenilor mei, iar ei, d căutau pe a mea. În anturajul lor, am încercat să-mi împrăştii neliniştea şi dezordinea în care mă găseam, mergând la cinematograf, la colţuri de stradă şi-n locujrile de desfătare a ochilor.

Slaba credinţă ce s-a format prin frecventarea adunării nu era suficientă pentru a descoperi adevărul biblici şi a-l primi, nu era îndeajuns pentru a mă elibera de ideile mele rătăcite. Consideram încă Biserica Romani drept cea mai mare şi mai bună, pentru că, de exemplu} avea preoţi, care pentru mine erau „doctores" – şi un „doctor" este un om înţelept care vorbeşte cu Dumnel zeu şi faţă de care n-aveai voie să fii neascultător, ci mal degrabă trebuia să crezi tot ceea ce învăţa el.

Evangheliştii nu aveau tablouri atârnate pe pereţi la sălile lor de adunare, iar predicatorii lor nu purtau suta! ne. Şi pentru că nu mi se păreau deosebit de înţelepţi şi inteligenţi, mă gândeam că ar fi putut să mă înşele şi mă facă un condamnat care să meargă în iad, pentru ci ascultam lucruri interzise.

Pe de altă parte, îmi dădeam seama că, zilnic păcâs tuiam şi L întristam pe Dumnezeu. Urmarea era, că neliniştea mea creştea mereu.

Deoarece dintr-o teamă anumită nu mai mergeam la Biserica Catolică, mă simţeam îndemnat să frecventez din când în când o mică Biserică Evanghelică din districtul Rimac.

Acolo aveam deja câţiva prieteni! Conducătorul adunării, pastorul Cabello mă invita tot mereu, iar când nu mergeam regulat la adunare, mă vizita acasă.

În curând, după aceea, au avut loc câteva întruniri cu alte adunări din circumscripţia La Vitoria, la care am luat şi eu parte.

Predicatorul a vorbit despre tâlharul de pe cruce, care a primit iertare şi mântuire. Din tot ceea ce a spus predicatorul, îmi amintesc următoarele: „Nu-i adevărat că există un loc de trecere între iad şi cer – purgatoriu. Dacă aşa ar fi cazul, atunci Iisus Hristos ar fi trimis pe tâlharul de pe cruce, care s-a pocăit mai întâi în purgatoriu, iar mai târziu în paradis. Însă adevărul biblic dumnezeiesc este că, tâlharul s-a pocăit de faptele sale, apoi, în nenorocirea sa, s-a rugat pentru har. Iisus Hristos l-a iertat, l-a mântuit şi i-a dăruit cerul".

Acest adevăr mi-a devenit aşa de clar dintr-odată, că Duhul Sfânt m-a putut convinge de păcatele mele. În adâncul inimii mele, am strigat din toată puterea către Domnul, pentru iertare.

Apoi am fost invitat să-L primesc pe Iisus Hristos ca mântuitor personal. Nu m-am mai împotrivit, ci m-am dus în faţă şi am declarat în public că sunt un urmaş al noului meu stăpân.

ORBUL ANBUMANI P.C. Alfred George – India

Anbumani, un indian, a pierdut vederea din cauz unei boli de ochi, încă înainte de-a împlini vârsta de ui an. El provine dintr-o familie hindusă, din localitate-Pulluvilai, din districtul Kanyakumari, în oraşul federa indian Tamil Nadu. Părinţii săi erau săraci, însă încercat tot ce le-a stat în putinţă, ca prin tratamer medical, fiul lor să-şi poată căpăta vederea. Doctori însă şi-au pierdut orice speranţă, aşa că, Anbumani trebuie să rămână orb, pentru tot restul vieţii sale.

nbumani povesteşte cum că a auzit de la cineva despre posibilitatea studiului individual la o şcoală orbi. Cu toate că el dorea să meargă la şcoală, părinţi săi nu arătau niciun interes de-al sprijini în această intenţie. Ei erau de părere că educaţia şcolară nu i-a putea ajuta să biruiască în viaţă. Unica posibilitate reze nabilă-li se păru lor ar fi aceea de-al trimite cu cerşiţii pe stradă. În felul acesta, Anbumani a trebuit să prac tice „meseria" aleasă de părinţii lui până în al 16-lea ai al vieţii sale, când i-a murit tatăl. Atunci a putut s-o coc vingă pe mamă sa să-i permită să frecventeze o şcoală.

El a terminat cu succes studiul la o şcoală de orbi din

Palayamkotai, districtul Tirunelveli.

Anbumani relatează mai departe, că el nu numai că i avut posibilitatea de a studia la şcoală, ci că a fosij foarte influenţat prin viaţa creştină a învăţătorului. El; participat la întrunirile religioase, cum ar fi: şcoalş duminicală, serviciul divin ş.a.m.d. Prin ascultarea Cuvântului lui Dumnezeu a început să înţeleagă adevărul biblic. Solia despre cruce, dragostea şi harul lui Dumnezeu, despre pace şi mântuire l-au făcut ca la vârsta de 20 de ani, să-L primească pe Iisus Hristos ca mântuitorul său personal. De aci înainte el şi-a predat viaţa sa lui Iisus, ca să-l slujească, fiind sigur că Domnul îl va unge cu Duhul Sfânt şi-l va face un martor al Său.

Anbumani are acum 40 de ani! De-a lungul ultimilor 15 ani, el a străbătut în lung şi-n lat statele Tamil Nadu şi Kerala, pentru a duce mesajul mântuirii în Iisus şi să spună mai departe propriile sale experienţe cu Domnul. El făcea aceasta pe străzi, în şcoli, în orfelinate, biserici, etc.

La întrebarea mea, ce schimbări în viaţă a produs pocăinţa sa, Anbumani a răspuns:

„După ce L-am primit pe Domnul ca mântuitorul meu personal, am făcut un nou început în toate domeniile de viaţă; până acum am trăit corporal şi spiritual în întuneric. Acum însă am venit de la întuneric la lumină. Mai înainte nu s-a ocupat nimeni de mine. Acuma însă am devenit sigur, că Domnul se îngrijeşte de mine. Am fost foarte slab şi adesea bolnav! După întoarcerea mea, L-am aflat pe Domnul ca mântuitorul şi medicul meu, care mi-a dăruit sănătate şi putere în slujba Sa. Eu cerşeam pâinea de toate zilele. Însă din clipa când am început să umblu cu Domnul, El s-a îngrijit de mine prin copiii Săi, pentru toate necesităţile mele zilnice. Eram mereu dependent de alţii, şi mă bizuiam pe călăuzirea lor! Acum Iisus este călăuza mea şi El mă conduce în slujba Sa”.

După ce Anbumani şi-a comparat viaţa sa veche cu cea nouă, mai adăuga că, are dorinţa fierbinte de-a con

duce pe alţii la Iisus. Pasiunea sa cea mai preferată este aceea de

a se ruga pentru mântuirea oamenilor. Asculi taţi în încheiere, ceea ce ştie el să relateze despre legăturile sale cu „Christian Foundation forthe Blind ” (Fundaţia creştină pentru orbi): „Relaţiile mele cu Fun. daţia continuă de 5 ani. M-am bucurat foarte mult atunci când am auzit pentru prima oară despre această organizaţie, care este interesată pentru evanghelizarea printre orbii din ţara noastră. Am intrat în legătură cu Fundaţia şi am primit părţi din Evanghelii, în tiparul pentru orbi, ce m-a ajutat să citesc Cuvântul lui Dumnezeu, în propriul meu dialect, anume Tamil. De fiecare dată când veneam la Madras vizitam biroul Fundaţiei bucurându-mă de dragostea creştină, sinceră şi de relaţiile strânse cu fratele George şi familia sa.

Când am vizitat din nou Fundaţia în martie 1979 am putut constata cu recunoştinţă că fusese instalată o maşină de tipar pentru orbi. Eu am perceput întotdeauna ca un neajuns faptul că, relativ puţine cărţi din Biblie stăteau la dispoziţie în dialectul meu. Instalarea maşinii de tipar pentru orbi este răspunsul la rugăciunile mele şi la dorinţa de-a citi şi răspândi mai multă literatură creştină. Această tipografie creştină este o mare binecuvântare pentru orbii care orbocăie prin întu «nerec şi care trebuie să-L cunoască pe Iisus Hristos, ca lumină a lumii. Acum ei pot citi în limba lor maternă şi pot înţelege ce planuri şi ce ţintă are Dumnezeu cu ei şi de asemeni cu toţi oamenii. Eu mulţumesc Fundaţiei pentru interesul arătat faţă de orbii din ţara noastră şi proslăvesc numele sfânt al lui Dumnezeu pentru serviciul ei plin de devotament”.

Acesta este Anbumani, un creştin orb din statul Tamil Nadu, care are nevoie de rugăciunea noastră când iese afară pentru a-L mărturisi pe Domnul Iisus Hristos.

TOATE ACESTE LE-AM FĂCUT Meng Tschiam – Thailanda – O predică în Evanghelia după Mat. 19: 16 – 26 se relatează despre un tânăr bogat. Ce l-a determinat pe el să vină la Iisus? El nu trăia în chip uşuratic, ci chiar îşi făcea gânduri asupra vieţii şi asupra veşniciei! El a întrebat: „Învăătorule, ce bine să fac, ca să am viaţa veşnică?”

Întrebarea sa este tipică pentru noi oamenii din Orient. După învăţătura din Răsărit este valabil: „Pentru ca să primeşti ceva, trebuie

să faci ceva. Cine nu face – nimic, nu primeşte nimic". Deci pentru a avea parte de împărăţia cerurilor, tânărul voia şi trebuia să facă ceva!

Când Iisus aude întrebarea nu începe o discuţie lungă, ci spune în mod simplu: „Ţine poruncile".

Persoana din faţa lui vrea să ştie „care porunci?" Şi Iisus înşiră: „să nu ucizi, să nu preacurveşti, să nu furi, să nu mărturiseşti strâmb, să cinsteşti pe mama şi pe tata şi să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi".

Qnd tânărul aude acestea se gândeşte mulţumit de sine şi liniştit: „Să nu ucizi?" Eu am ţinut Legea di întotdeauna! Departe de mine gândul de-a ucide pe cineva! Să nu preacurveşti? Mie, ca mare proprietar îmi stau la dispoziţie mai multe fete decât aş avea nevoie; care abia aşteaptă să fie luate în căsătorie. Aşa că n-am nevoie să iau nevasta altui bărbat. Aşadar a trecut examenul şi la această întrebare. Să nu furi? Aceasta mi înseamnă o ispită pentru mine! Eu nu pot consuma toată averea mea, la ce bun să mai răpesc ceva de la altul. Mărturie mincinoasă? N-am nevoie să merg la tri-l bunal să dau în judecată pe cineva, deci nici despre asta nu poate fi vorba. În ceea ce priveşte cinstea faţă da părinţi nu lipseşte nici aceasta! Ca fiu al proprietarului] voi fi destul de deştept ca să cinstesc pe bătrânii mei părinţi, chiar şi pentru faptul de-a nu-mi pierde moştenirea aşteptată.

Ultimul punct tânărul nu-l mai bagă în seamă şi spune; convins: „Toate aceste porunci le-am ţinut cu grijă din] tinereţea mea, ce-mi mai lipseşte?

Iisus însă pusese valoarea principală pe ultimul punct: „iubeşte pe aproapele tău ca pe tine însuţi!"

Tânărul a trecut cu vederea peste această porun pentru că nu era obişnuit să se gândească la alţii. Ca o bogat trăia fără griji. Privitor la mâncare, seara se gî dea: „Ce voi putea savura mâine?"

Cel sărac, din contra se întreabă: „Din ce voi trăi mâi ne?"

Qnd bogatul îşi deschide dulapul de haine se frământă: „oare care costum să-l îmbrac mâine?"

Cel sărac însă, se gândeşte: „De unde să iau o pătur să-mi acopăr copiii să nu le fie frig?"

Bogatul îşi face griji cum să-şi facă viaţa mai comodă şi mai plăcută.

Săracul se gândeşte cum să răzbată prin viaţă, fără să se prăpădească. Unul are de prisos, celălalt n-are îndeajuns să se sature.

Cu toate acestea bogatul spune despre sine: „Toate acestea le-am păzit cu prijă din tinereţea mea". Aceasta este îngâmfare – de fapt nu este conştient – oare nu corespunde adevărului?

Acum Iisus vrea să arate tânărului orgolios, că împlinirea reală a poruncilor nu înseamnă o simplă observare textuală, ci îndeplinirea punctului esenţial. De aceea El spune: „Du-te, vinde tot ce ai, dă la săraci şi vei avea o comoară în cer! apoi vino şi urmează-Mă!"

Atunci tânărul recunoaşte că-n realitate îi lipsea foarte mult, de aceea nici nu-l contrazice pe Iisus cu niciun cuvânt; „el pleacă de acolo trist, pentru că avea multe bogăţii".

Iubiţi ascultători! Acesta este un lucru foarte important. Şi-n viaţa noastră există multe lucruri din care avem prea mult şi care ne împiedică în umblarea noastră cu Domnul. Unora le stau în cale prea multe cunoştinţe! Lor li se pare că sunt prea inteligenţi, ca să mai poată crede nebunească învăţătură a Bibliei. Ei încearcă să ia câte un loc din Scriptură, ca să arate ca dovadă cât de greşit şi imposibil este de a crede în Biblie. Într-o zi, cei cu ştiinţa lor prea mare vor sta tot aşa de trişti ca şi tânărul bogat, care a trebuit să-şi spună: „Ah, de n-aş poseda acum o bogăţie aşa de mare, cu siguranţă că nu mi-ar veni aşa de greu să urmez

porunca lui Iisus".

Alţii ţin mult la onoare şi prestigiu. Cu aceasta nu se împacă sărăcia lui Iisus; şi cât de mulţi sunt care se încred în faptele lor bune, ca acest tânăr bogat. Iată un exemplu pentru toţi, care cred că sunt buni creştini, pentru faptul că merg duminica la biserică!

Ei îşi zic: „Ceilalţi cântă şi eu fac la fel; ceilalţi jertfesc, eu de asemeni. Ceea ce alţii îndeplinesc şi eu fac în acelaşi fel. Ce-mi mai poate lipsi?" Iisus însă spune: „Ca să ai parte de viaţa veşnică şi să fii desăvârşit este nevoie de mai mult".

Bogatul s-a întristat la auzul cuvintelor lui Iisus. Şi celor cese-ncred în faptele lor bune, le va merge tot aşa. Iisus spune ucenicilor: „Greu va intra un bogat în împărăţia cerurilor!" într-adevăr este greu. Cineva spuse: „Tu Meng, religia ta învaţă, că cine crede în Iisus, va fi mântuit, e adevărat?" „Da" am spus eu „aşa este Cine primeşte viaţa veşnică".

„Oho", răspunse omul – „atunci oricine poate să meargă în cer, dacă este aşa de simplu".

„Da, da", spusei eu – „este aşa de uşor şi simplu, încât mulţi vor merge în iad din cauza aceasta!"

În realitate credinţa este un lucru greu, mult mai greu decât ar fi o faptă. A lua parte la cutare sau cutare faptă bună, să intervii punându-ţi viaţa în joc, ni se pare nouă oamenilor mult mai uşor decât credinţa.

Odată am vorbit despre atotputernicia lui Dumnezeu, Căruia nu-i este nimic imposibil. Atunci unul dintre prietenii mei se îndreptă spre mine, mă privi din toate părţile, apoi din cap până la picioare şi-n cele urmă zise:

„Iartă-mă Meng, însă mai întâi vreau să văd că-ţi poţi întinde mâinile şi degetele încovoiate de lepră, înainte de a putea să cred în atotputernicia Dumnezeului tău!"

Eu am răspuns: „Da, vezi tu, tocmai aceasta-i greutatea la credinţă, căci aici nu este vorba de faptele noastre! Biblia spune că noi vom fi mântuiţi, dacă credem cuvântul Scripturilor, pe care lumea îl socoteşte drept o nebunie".

Să te ţii deştept este uşor. Să fii numărat însă printre cei nebuni, nu-i chiar aşa de uşor de suportat. Mulţi sunt mândri din pricina inteligenţei, cu toate că adesea n-au niciun motiv pentru aceasta.

În realitate ei sunt proşti, dar se ţin a fi deştepţi.

Ei sunt înşelaţi însă nu observă aceasta; da, ei se mai laudă că nu li s-ar putea întâmpla una ca asta.

Aşa suntem noi oamenii! Iisus Domnul însă are căi şi mijloace prin care să ne aducă la smerenie. Bogatul avea multe privilegii; fără să ţină seama de aceasta, Iisus spune: „Este mai uşor să treacă o cămilă

prin urechea acului, decât să intre un bogat în împărăţia lui Dumnezeu". Cineva a lămurit acest cuvânt în felul următor: – Cetăţile din Israel aveau porţi mari la intrare, care în timpul zilei erau deschise, iar seara se închideau. Numai o poartă mică numită „Urechea Acului" rămânea deschisă pentru circulaţia de tranzit foarte necesară. Animale de povară, încărcate sau chiar o cămilă nu puteau trece dacă nu le era descărcată povara de pe spinare şi dacă nu se lăsau pe genunchi, ca să se strecoare cu greu prin deschizătura acea îngustă.

Noi oamenii, de asemenea avem prea mult balast care ne împiedică să pătrundem pe uşa cerului. La unii este – după cum am mai spus – ştiinţa! La unii, banii; la alţii prea mulţi prieteni; iar la alţii, prea multe femei.

Nicio mirare că Iisus spune: „Este greu să intri în împărăţia cerului". Ucenicii când au auzit lucrul acesta au rămas uimiţi de tot şi au zis: „Atunci, cine poate fi mântuit? Dacă acel, care a păzit cu grijă poruncile, dif tinereţea lui nu poate intra în împărăţia cerului! Cinl atunci? Ce va fi cu noi? Ce să facem noi, pentru a fi vrednici să ni se deschidă poarta cerului? Firea noastră veche, îndopată cu lucruri care, mai degrabă ne-ai scoate din cer decât să ne ajute? Ce-i de făcut atunci! Cine poate fi mântuit?" Iisus spune: „La oameni lucril acesta este cu neputinţă, dar la Dumnezeu toate lucrilrile sunt cu putinţă".

Cine zideşte pe fapte omeneşti, poate să-şi jertfească viaţa şi totuşi nu reuşeşte să intre în cer.

Iisus spune Iudeilor: „Eu mă duc la Tatăl şi unde mM duc eu, voi nu puteţi veni". Acelaşi lucru spune El şi ucenicilor Săi (Ioan 13: 33). Aceştia se sperie şi devia nedumeriţi: Ce, de atâta vreme îl urmăm şi totuşi na putem veni la El? De ce ne spune şi nouă aceasta! Petru se aprinde şi strigă: „De ce nu te putem urmai Eu sunt gata să-mi dau şi viaţa pentru tine! Iisus însă a trebuit să-i spună: Tu te vei lepăda de mine de 3 ora până va cânta cocoşul", şi aşa s-a întâmplat. Aşa arata voinţa şi puterea omenească.

Iisus însă mai spune: „Să nu vi se tulbure inima! Aveţi credinţă în Dumnezeu şi aveţi credinţă în Mine! în casa Tatălui Meu sunt multe locaşuri. Dacă n-ar fi fost aşa, vi aş fi spus: Eu Mă duc să vă pregătesc

un loc. Şi după că Mă voi duce şi vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce şi vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiţi şi voi". (Ioan 14: 1 – 3).

Aceasta înseamnă că mântuirea nu e domeniul omenesc; Iisus a făcut totul ca să câştige mântuirea noastră. Totul este lucrarera Lui, El a plătit toată datoria. Bogatul nu s-a putut despărţi de averea sa pământească. Iisus însă a fost gata să părăsească slava Sa cerească, să fie sărac pe pământ din pricina noastră şi ca să ne mântuiască, era pregătit să moară pe cruce pentru păcatele noastre, care ne despărţeau de Dumnezeu. La sfârşit a putut să spună: „Lucrarea de mântuire a fost înfăptuită".

Apostolul Pavel cunoştea conflictul din inima lui! El a strigat: „O nenorocitul de mine, cine mă va scăpa de acest trup de moarte?" Apoi a putut continuă: „Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu prin Iisus Hristos Domnul nostru". (Rom. 7: 24 – 25).

Iar în Efeseni 2: 8 el mărturiseşte: „Căci prin har aţi fost mântuiţi, prin credinţă. Şi aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni". Când Pavel a fost convertit şi şi-a pus toată încrederea în Domnul Iisus, când a fost eliberat de toată povara păcatului, Duhul Sfânt a preluat domnia în inima sa şi de aceea a putut să săvârşească lucruri aşa de mari.

Eu am întrebat pe câte unul: „De ce nu te laşi de fumat?"

Răspuns: „Imposibil! De aceasta nu mă pot lăsa."» Dacă fumezi, atunci nu mai mergi în cer", i-am zis.» Unde stă scris aceasta în Biblie? Arată-mi locul".

Astfel de oameni au uitat că Biblia spune: „Numai cine este în Hristos are viaţa veşnică!" Şi ce mai spu™ Scriptura despre cei cei sunt în Hristos? „Ei sunt o fă» tură nouă, toate cele vechi s-au dus, iată că toate lucrările s-au făcut noi". Biblia nu spune direct că nu ai vob să fumezi, însă ea spune: „Nu fiţi robii nimănui, *decât în* lui Dumnezeu". Acum, fumatul oare nu ne face robji Voi înşivă doar spuneţi că nu vă puteţi lăsa de el! Ni suntem atunci sclavii fumatului vrednici de compătimii! într-adevăr experienţa arată că din proprie putere nu poţi deveni liber.

Odată predicam într-o localitate. Când eram pe la mia locul predicii a venit bătrânul satului râzând batjocoritei şi spuse: „Voi creştinii sunteţi o asociate curioasă! Voi vi lipsiţi de fumat şi băutură; staţi aci împreună şi curtăţii Ce plăcere mai poate fi şi din asta? Dacă nu există ni (i un Dumnezeu, ce câştig aveţi din credinţa voastră! Atunci aţi pierdut totul şi sunteţi înşelaţi, ha, ha, ha!" 1

Eu am răspuns: „Dragă domnule bătrân al satului, şi dacă totuşi există un Dumnezeu, atunci cine este cel înşelat?"

La aceasta el zise: „Dacă totuşi poate există Dumnel zeu? Atunci trebuie să mă gândesc cine este înşelat".

Iubiţi prieteni! Cei mai mulţi oameni judecă superfil cial. Ei nu ştiu, că atunci când noi creştinii renunţăm l-ai ceva o facem de bunăvoie; dintr-o convingere persolnală şi în puterea lui Hristos, care locuieşte în noi.

Când Hristos cu viaţa Sa curată şi sfântă locuieşte în noi, atunci suntem templul Său, din care El aruncă toţi ce-i murdar. Dacă o casă este curată sau murdară, nu el nevoie de mult timp ca să constaţi. Doar trebuie să tel uiţi la trepte! Sau dacă intri înăuntru şi vezi în dormitor]

O cămaşă aruncată, dincolo o fustă sau cârpă de praf în mijlocul patului, atunci nu foloseşte la nimic proprietarilor casei să afirme cu tărie, cât de mult preţ pun pe curăţenie. Aceasta ar fi minciună sau amăgire de sine, căci nu corespunde cu realitatea. Când noi spunem că Iisus cel neprihănit locuieşte în noi, în timp ce păcatul domneşte, este evident că duhul celui rău are încă stăpânirea. Căci acolo unde locuieşte Duhul Sfânt şi inima şi casa este curată. Dumnezeu însuşi face ca noi să urâm păcatul.

Îngăduţi-mi să vă povestesc un exemplu din viaţa mea proprie. În primii 5 ani după convertirea mea mai eram încă legat de jocurile de bani. Cum s-a întâmplat aceasta? De mic copil am fost bolnăvicios. Când tatăl meu şi-a dat seama că nu voi fi niciodată puternic cu adevărat, cu toate că nu eram prost, se gândi: Dacă băiatul ar fi destul de dibaci ca să-i tragă pe sfoară pe alţii la jocurile pe bani, atunci pentru mai târziu n-ar avea nevoie să rabde de foame. Aşa că, într-o duminică dimineaţă când avea timp liber m-a strigat la sine… Meng!",

mi-a spus „vino încoace. Uite aici ai o monedă, aceasta îţi aparţine ţie! Eu vreau să te învăţ cum se ajunge cu ea la mai mulţi bani!”

Bine, îmi spusei eu, dacă tatăl meu îngrijeşte de mine în felul acesta şi prin aceasta vrea să-şi arate dragostea faţă de mine, aşa să fie bine! El era un „maestru” bun şi m-a învăţat vreo Io metode, de cum se câştigă avantaje înşelătoare la jocuri. „Prieteni buni” m-au învăţat şi alte şiretlicuri.

Am ajuns până într-acolo că am stat 3 zile şi 3 nopţi neîntrerupt şi am jucat. Şi aceasta am făcut-o când eram creştin. Eu credeam cu adevărat în Iisus şi doream fierbinte să mă debarasez de viciul jocului pe bani. Mereu, mereu am încercat ca să devin liber. Cât de mult mă bucuram când trecea o zi fără joc şi eu consideram că Dumnezeu m-a ajutat. În ziua următoare însă, pofta de joc venea cu şi mai mare putere asupra mea şi pur şi simplu trebuia să joc din nou! apoi stăteam şi cugetam ce-ar putea să fie cu mine, ori poate credinţa mea era doar o iluzie? Nu era Iisus de faţă pentru mine?

Nu înţelegeam nimic din toate astea; ştiam însă în mod sigur, că prin jocul pe bani îl întristam şi L trădam, căci doar îl iubeam.

Am întrebat pe Dumnezeu în rugăciune, citeam în Biblie şi aşteptam un răspuns şi ajutor în strâmtoarea mea.

Atunci Domnul s-a îndurat de mine şi mi-a deschis ochii şi urechile inimii! El a vorbit către mine: „Copilul meu, dacă te încrezi în propria ta putere, eşti părăsit şi tu nu poţi birui! Tu M-ai primit în inima ta, aşa că, lasă-Mă să lucrez în ea, fără mărginire. Când Eu sunt la lucru şi câştig influenţa asupra ta, asupra vieţii tale, atunci recunoaşte că nu tu ai fost acela, ci Eu am făcut aceasta!”

Eu m-am minunat de faptul că Dumnezeu a vorbit cu mine în felul acesta, apoi veni ziua în care am spus: „Doamne, de azi înainte, debarasarea de jocul cu bani să fie problema Ta”.

A doua zi, drumul mă ducea prin faţa casei jucătorilor cu bani. În adâncuit inimii mele îmi ziceam: „uită-te la feţele lor”. I-am privit unul după altul şi am constatat, că duhul lumii şi al mamonei a pus stăpânire pe ei.

Din clipa aceea mi-a părut rău c-am făcut parte dintre asemenea

oameni. Mai înainte mă chinuia cumplit faptul că nu puteam înşela pe cineva, acuma însă când mă uitam la feţele celor cu care jucasem odată, faptele mele de mai înainte mi s-au părut îngrozitor de mârşa-ve, căci nu găsesc cuvinte să le descriu. Pentru aceasta a trebuit să mă întreb: Oh, Dschiam, oare tu eşti acesta? Aproape că mă îndoiam de mine, căci niciodată mai înainte nu-i văzusem pe aceşti oameni cu astfel de ochi. De unde venea aceasta? apoi însă mi-am dat seama: „Dumnezeu ţi-a schimbat privirea, ţi-a dăruit o inimă nouă şi ţi-a luat pofta de-a păcătui".

Cum pot să exprim mai bine în cuvinte această experienţă a mea? De un lucru sunt absolut sigur: Există ceva ce are influenţa asupra vieţilor noastre şi aceasta este lucrarea Duhului Sfânt în noi şi nicidecum propriile noastre încercări şi osteneli.

Pe lângă aceasta încă o experienţă pentru o mai bună înţelegere: Acesta este ceasul meu. Eu însumi l-am cumpărat. El are un mecanism admirabil! Numai arătătoarele indică uneori timpul greşit; odată 5 minute mai devreme, iar altă dată 10 minute prea târziu. Pot eu să afirm că mecanismul ceasului este perfect în ordine şi că numai arătătoarele nu sunt corecte? Dacă cineva care se pricepe la ceasuri mă aude vorbind în felul acesta, îmi va spune: „Acesta nu este chiar întreg la cap".

De ce? Dacă mecanismul este bun, atunci şi arătătoarele sunt bune. Acestea aparţin împreună şi nu se pot despărţi unul de altul.

Aşa este şi cu viaţa noastră. Când Hristos locuieşte în noi, nu putem spune: „Dumnezeu care locuieşte în noi

este bun şi desăvârşit, numai ceea ce se vede în afară prin umblarea noastră, nu corespunde cu Acesta. Cum ar putea fi posibil acest lucru? Gândiţi-vă la exemplul cil ceasul! Dumnezeu spune: „Fiţi sfinţi, căci Eu sunt sfânt". Această viaţă sfântă numai Dumnezeu poate s-q împlinească în noi, prin propria noastră putere nu sânj tem în stare. Cine vrea să primească această viaţă nouă] trebuie să fie gata a lăsa pe Duhul Sfânt să pătrundă în inimă, să se lepede de sine şi să-L lase pe El să lucreze; Din partea lui Dumnezeu a fost împlinit totul

pentru l noi, prin lucrarea de mântuire a lui Iisus la cruce. Întreg barea către fiecare dintre noi, sună: „Eşti tu hotărât să primeşti oferta Sa? Eşti într-adevăr gata?" „Cine creda în Fiul lui Dumnezeu are viaţa veşnică". (Ioan 3: 36).

LUCRUL ESTE ÎMPLINIT? Tawichai Eua Areyakul – Thailanda

Este un du-te-vino continuu înaintea ochilor meij Străzile oraşului Bangkok cu cei 4 milioane de locuitor sunt pline de viaţă, ca întotdeauna. Circulaţia înghesuită a maşinilor, nenumăratele taxiuri, şi „tuck-tuck" (cur se numeşte la noi în ţară micile taxiuri cu 3 roţi) este asurzitoare. Aceasta însă nu pare a fi băgată în seamă de către mulţimea pietonilor. Cu atât mai surprinzător este episodul asupra căruia trebuie să reflectez încă multă vreme: dintr-odată o monedă de 5 bath cade pe asfalt, urechile au şi înregistrat minusculul zgomot! Te întorci, te apleci şi cauţi cu ardoare; şi nu numai cel ce-a scăpat moneda. Curios să poţi observa această reacţie! Cât de instructivă este ea, referitor la sfera de interes a compatrioţilor mei!

De 150 de ani este îngăduit să se vestească Evanghelia în Thailanda şi de ce sunt abia 0, 5 % creştini, dintr-o populaţie totală de 45 milioane de locuitori? Este poate din cauză că noi cei din Thailanda n-avem urechi de auzit glasul lui Dumnezeu?

Eu doresc să vorbesc despre trei glasuri faţă de care noi nu trebuie să ne închidem urechile.

1. Glasul din cer (Isaia 6: 1 – 8) – în anul când a murit împăratul Ozia, Isaia îl vede pe Domnul şezând pe un scaun de domnie foarte înalt, plin de slavă şi sfinţenie. Despre El citim în Ps. 29: 10 „... Domnul împărăteşte în veci pe scaunul Lui de domnie". În faţa Celui de trei ori sfânt, Isaia se recunoaşte păcătos înaintea lui Dumnezeu şi se simte de parcă ar trebui să moară de frică. Apoi primeşte harul minunat al lui Dumnezeu şi este curăţat de păcatele sale.

Atunci glasul lui Dumnezeu ajunge la urechea lui. El devine sigur, că Cel Atotputernic vrea să-i dăruiască mântuirea nu numai lui, ci întregului Israel. Domnul strigă după un sol în locul lui Dumnezeu: „Pe cine să trimit? Şi cine va merge pentru noi?" Isaia a înţeles urgenţa acestei chemări şi în acelaşi timp vede posibilitatea de-a exprima

adânca mulţumire pentru harul da care a avut parte. Îndată, el răspunde: „Iată-mă, tril mite-mă!”

Isaia a auzit glasul din cer, iar pentru noi este un bun exemplu cu răspunsul lui prompt.

2. Glasul din locuinţa morţilor. (Luca 16: 19 – 31)

La sfârşitul cunoscutei pilde despre bogatul nemilostiv şi săracul Lazăr, citim că, groaznicile chinuri pel care bogatul trebuia să le îndure în locuinţa morţilor l-l au determinat să se gândească la cei 5 fraţi ai săi de pel pământ. În marea sa îngrijorare pentru ei, îl cheamă pe Avraam în ajutor şi-l roagă să-l trimită pe Lazăr la ei „şij să le adeverească aceste lucruri ca să nu vină şi ei în acest loc de chin”.

Cine poate să măsoare câte milioane dintre cei morţiş dacă ar putea, şi-ar ridica glasurile cu rugămintea grai nică ca noi, celor rămaşi în viaţă, „să le adeverim aceste] lucruri, ca să nu vină şi ei în acest loc de chin”. Nu, ni ne putem înmuia degetele în apă, ca să le răcorim limbile celor din locuinţa morţilor; însă noi putem să i «vestim Evanghelia „fraţilor” lor, înainte de-a fi prea tăi ziu.

O, de-ar avea urechi pentru a auzi glasul celor dinj locuinţa morţilor!

3. Glasul din lume (Fap. Ap. 16: 6 – 10)

Duhul Sfânt nu i-a dat voie lui Pavel să-şi continue? călătoria sa misionară, după cum era plănuită.

Cum să-şi explice cele două interziceri? în timpul nopţii îi devine absolut clar planul divin. Într-o viziunej el vede pe un om din Macedonia, care i-a făcut următoarea rugăminte: „Treci în Macedonia şi ajută-ne”.

Strigătul de ajutor din Europa este auzit şi devine uşa pentru răspândirea soliei mântuirii pentru întreaga lume.

Fiecare din cele trei glasuri este un strigăt pentru ajutor imediat, pentru oamenii ce au nevoie de mântuire. Au ajuns deja aceste glasuri şi la urechile noastre? Chiar dacă noi înşine nu le-am auzit, totuşi ele sunt aici. Sau nu cumva, oare auzim mai degrabă zgomotul banilor, a monezii sunătoare ce cade pe asfalt?

4. Glasul tatălui meu

În anul 1973 am fost invitat să fac o evanghelizare în Bangkok. Pe atunci eram pastor într-o adunare din provincia Pitsanulok. În ziua călătoriei mele, tatăl meu se îmbolnăvi grav. Numai cu 6 luni în urmă a plecat la Domnul, iubita mea mamă. Acum nu voiam să-l las singur pe tatăl meu în această stare, cu toate că el a fost de părere că e bine să plec, căci Dumnezeu se va îngriji de el! Mi-a luat mâna într-a lui şi ne-am încredinţat reciproc Domnului, în rugăciune.

Am părăsit împreună casa noastră, el a fost dus la spital, iar eu am călătorit cu trenul la Bangkok.

Exact când am încheiat evanghelizarea a sosit o telegramă, în care eram anunţat să vin neîntârziat la tatăl meu. Când am ajuns la spital, am aflat de la fraţii mei că tata nu mai putea vorbi şi nu mai reacţiona la nimic. Mi-era tare frică şi mă simţeam foarte frist. Cât de mult aş fi dorit să mai aud o dată glasul tatălui meu!

Am fost lăsat să-i strig la ureche:

„Tată, Tawichai al tău este iarăşi aici lângă tine!"

Atunci nu-mi venea să cred ochilor şi urechilor – a deschis ochii încă odată şi mişcând buzele, spuse încet:

„Fiul meu! Lucrarea Domnului este împlinită?" Eu în gândeam în primul rând la evanghelizarea făcută! Bangkok şi de aceea am spus: „Da, tată".

Au fost ultimele lui cuvinte. Cât voi mai trăi, n-am le uit niciodată. Încă îl mai aud întrebând: „Fiul meu lucrarea Domnului este împlinită?" O, nu! încă nu! Sâni încă mulţi care aşteaptă solia mântuirii! Eu sunt sigur că glasul tatălui meu pământesc este întrebarea adresat; mie, de către Tatăl meu ceresc! Când îi voi întâlni pe amândoi în slavă, doresc cu un cuget curat să le pot: răspunde la amândoi, afirmativ.

De aceea, Doamne Iisuse: „Iată-mă, trimite-mă".

NOI COPIII MINKAI

Poksu Mat – Thailanda

În anul 1974 au fost ucise în sudul Thailandei, la graniţa cu Malaezia, două surori medicale misionare a uniunii misionare transoceanice. Este vorba de olandeza Minka Hanskamp şi englezoaica

Margaret Morgan. La serbarea funerară, unul dintre „fiii" ei spirituali ei, un malaezian, a făcut următoarea mărturie:

„Iubiţii mei prieteni malaezi!"

Eu sunt unul dintre cei care au fost trataţi de către Minka. Eram foarte bolnav; nu numai lepros ci şi sufleteşte. Astăzi însă, mărturisesc în faţa voastră a tuturor că am fost vindecat prin puterea lui Iisus Hristos.

Doresc să vă povestesc deci, nu numai de boala mea corporală, ci şi de acea sufletească. Aveam probleme cu moralul, căci urmam numai căile mele şi nu ţineam cont de Dumnezeu. Adesea eram furios, jucam pe bani şi făceam multe lucruri rele, care nu erau plăcute înaintea lui Dumnezeu. Însă Minka mi-a spus despre curăţirea prin Iisus Hristos. Aşa a fost curăţit şi sufletul meu.

Prietenii mei malaezi nu vor fi miraţi să audă că eu o numesc pe Minka, mama mea, chiar dacă sunt mai în vârstă decât ea. Motivul pentru aceasta este că Minka a participat la naşterea mea din nou. Ea a fost aceea care mi-a făcut cunoscut dragostea lui Dumnezeu în Iisus Hristos, iar eu mi-am predat viaţa Lui. Acum am viaţa lui Iisus. Acest lucru este cel mai important pentru mine!

Desigur că voi sunteţi uimiţi, când spun că sunt un om născut din nou, o persoană nouă. În limba noastră malaeziană, voi fi de fapt caracterizat ca unul din numeroşii leproşi. Însă eu am venit la Minka şi prin puterea lui Dumnezeu m-a putut vindeca. Pentru aceasta, mulţumesc lui Dumnezeu din toată inima mea.

Mulţi fac parte din familia lui Dumnezeu! vorbind metaforic, Minka are trei feluri de copii. Eu sunt unul dintre cei mai în vârstă. Apoi sunt câţiva mai tineri, iar în cele din urmă, cei şi mai tineri, care nu cunosc încă pe Tatăl nostru ceresc.

Iubiţi prieteni şi fraţi în Hristos! Moartea mamei noastre Minka nu are însemnătatea pe care noi de altfel o dăm morţii. Ea a plecat acasă, Dumnezeu a chemat-o la locul pe care l-a pregătit pentru ea, ca şi pentru Margareta.

Minka a făcut lucruri mari şi Dumnezeu a voit e mulţi dintre

copiii ei să-i ajute la lucru. În ce const lucrarea ei?

Ea a dus pretutindeni vestea cea bună a lui Dumneaţi zeu. Această importantă sarcină ne cade acum nouă, în) locul ei. Noi copiii ei trebuie să călăuzim pe alţi fraţi la Domnul. Am nevoie de tabloul cu cele trei grupe, pentru că eu sunt unul care am devenit creştin şi care credf în Domnul Iisus Hristos. În acest înţeles sunt un frate mai mare. Aici însă mai sunt şi alţii, care încă nu sunt tari în credinţă. Aceştia sunt fraţii mei mai tineri. Apoi mai sunt încă mulţi care au auzit deja vestea cea bună, dar care încă nu cred. Pentru toţi aceştia trebuie să preluăm noi răspunderea. Dacă nu facem aceasta, atunci nu suntem cu adevărat fraţi în familia lui Dumnezeu, atunci Minka nu este mama noastră! Să ne rugăm: „Doamne Dumnezeule, Tatăl nostru, îţi mulţumim că, Tu ne-ai dăruit-o nouă malaezilor pe Minka Thai. Tată, II Tu ai chemat-o la Tine. îţi mulţumim că mulţi dintre prietenii noştri au găsit prin ea calea către Hristos. Iubite Tată, Te rugăm să ne trimiţi Duhul Sfânt, aşa ca să putem primi binecuvântarea Ta, şi să fim pentru alţii o binecuvântare; pentru ca şi ei să aibă parte de o mântuire deplină.

„Te rugăm aceasta în numele lui Iisus, Amin!"

O, DUMNEZEULE TATĂ!

Extrase de pe bandă de magnetofon a unui creştin vietnamez

Scurt timp înainte de terminarea războiului un creştin indigen din Vietnam a trimis o bandă de magnetofon la o traducătoare a Bibliei (Wycliff). Ea a primit de la creştini numele de „sora Ka" = (cântec).

El o întreabă mai întâi de sănătate şi în continuare vorbeşte de propriile lui probleme şi speranţe. Apoi încheia salutarea lui cu următoarele cântări şi rugăciuni:

Acum cânt un cântec spre slava Domnului!
Pe orice stradă ar trece Iisus, eu vreau să-L urmez.
Nu-L părăsesc, nu-L părăsesc.
Fie strada chiar calea grea şi tare, îl urmez pe Iisus.
Eu nu-L părăsesc, nu-L părăsesc!
Lemnul pe care Iisus a murit, îl contemplez mereu.
Eu nu-L părăsesc, nu-L părăsesc!
Acum mă rog Domnului:

„Mă închin în faţa Ta, Dumnezeule Tată! Tu eşti stăpânul ceriului şi al pământului şi Tu eşti Tatăl nostru. Dumnezeule Tată, Tu eşti împăratul tuturor oamenilor de pretutindeni. O, Dumnezeule, Tată! Tu ai viaţă. O Doamne Iisuse Hristoase, Tu Tată; ocroteşte-ne şi dă-ne putere şi viaţă. Duhule supranatural al Tatălui coboară peste noi şi rămâi la noi. Dumnezeule, Sfântă Treime, ne închinăm în faţa Ta. O, Dumnezeule Tată! Vino şi locuieşte în mijlocul nostru. O Dumnezeule Tată! Priveşte la sora Ka în ţara ei. Dă-i putere şi viaţă, o Dumnezeule Tată. Învaţ-o Tu, ca să fie înţeleaptă şi înţelegătoare. Vindec-o Tu de boala ei de plămâni! Mă-nchin înaintea Ta, Dumnezeule Tată şi mă rog pentru sora Ka! să-i dai putere şi viaţă, ca SA ÎNVEŢE PE COPII ŞA PE CEI DIN familia ei, ca să facă tot ce este bun. D «asemeni mă rog pentru mama şi tatăl ei! Ocrotește – Dumnezeule Tată şi fereşte-i de greutăţi".

„Acum în genunchi în faţa Ta şi mă rog pentru soţial mea şi pentru mine: O Dumnezeule Tată! Acum cât mai suntem pe pământul acesta este multă vinovăţie şi păcati Tu ne iubeşti şi ştim că le ierţi pe toate! Tu ai lăsat pel singurul Tău Fiu să vină pe pământ şi să moară in locuM oamenilor, să plătească vina noastră în aşa fel, ca noi să-i nu fim vinovaţi. Din pricina păcatelor noastre a muri» Fiul Tău! Ne închinăm în faţa Ta! Tu ne iubeşti nespus! de mult! Noi ştim că Tu ne-ai iubit mai întâi din toate» inima Ta de Tată! Acum Te iubim şi noi din toată inima! şi ne plecăm în faţa Ta. Cine Te iubeşte pe Tine, în acela! Tu locuieşti! Cine nu Te iubeşte, acolo nu poţi locui! Ne! închinăm înaintea Ta!

O Dumnezeule Tată! Tu ai putere şi viaţă! Tu eşti! Domnul cerului şi al pământului şi al mării! Tu ai creatl toate lucrurile! Tu ai făcut stelele şi soarele, Tu ai desăl vârşit totul. Când Fiul Tău a venit pe pământ a săvârşitl tot felul de minuni. El a putut vindeca leproşi, iar celor ce n-au putut merge, El le-a dat picioare; pe morţi i-a! înviat! Eu ştiu că Tu nu te schimbi, nu Te poţi schimba! Cum erai înainte aşa eşti şi acum. După cum i-ai salvat! pe cei ce erau cu Moise, tot aşa ne vei mântiu şi pe noii acum. Ne închinăm în faţa Ta! Tată izbăveşte-ne de tr» steţe şi şterge lacrimile noastre!

O Doamne, veghează asupra Germaniei de apus şi-l de răsărit! Dăruieşte-i creştinilor de acolo putere şi viaţă! Pune-i pe inimă gândul

de-a se ruga pentru noi şi fă ca toţi oamenii din ţara lor să cunoască Cuvântul Tău, ca să-i poată iubi pe toţi în orice împrejurare. Fă-i să cunoască întregul adevăr, pentru ca să ne putem socoti ca fraţi care au acelaşi tată. Lucrează Tu în inimile tuturor oamenilor de pe pământ, ca să facă pace, să înceteze luptele şi războaiele. Dumnezeule Tată, acela care Te cunoaşte pe Tine nu mai doreşte să ucidă pe un altul, nici să facă război, căci inima Ta nu doreşte astfel de lucruri. După cele ce găsim scris în Cuvântul Tău am aflat că Tu eşti „dragoste" şi pacea numai Tu o dai! Ne închinăm în faţa Ta!

O Dumnezeule Tată dăruieşte-ne bucuria şi veselia în ţara noasstră, căci avem multe greutăţi şi suntem mâhni-ţi. Noi ştim că Tu aduci iarăşi bucurie, după atâta întristare.

Toate acestea Te rog în numele Domnului Iisus!"

Acum doresc să cânt, ca să-l preamăresc pe Dumnezeu:

„O, Tatăl nostru din ceruri.

Te lăudăm!

Când auzim numele Tău suntem veseli!

Noi dorim ca Tu să fi preamărit. Noi dorim să-ţi urmăm ca ucenici, Tată din înălţime.

Tată lasă-ne să trăim mai departe, Dăruieşte-ne pâinea cea de toate zilele!

O Tată şterge vina păcatului nostru

Cum şi noi iertăm vina greşiţilor noştri.

Nu îngădui ca alţii să ne ducă în ispită.

Noi ne întoarcem de la tot ce nu este bun.

Te lăudăm Tată, pe Tine care eşti stăpânul cerului.

Te lăudăm Tată că Tu eşti atotputernic, Te preamărim neîncetat. Numai Tu singur eşti bun!"

SĂMÂNŢA ÎNCOLŢEŞTE

În relatarea care urmează trebuie să renunţăm indica numele autorului şi a ţării în care s-au întâmpla cele povestite. Din text însă reiese că suntem conduşi îi regiunile de nestrăbătut din sud-estul Asiei. Despre acele locuri se spune că în ele „de ani de zile nu poate face nicio lucrare misionară în sensul obişnuit cuvântului". Aceasta ne

face să deducem că este vorbal de ţări ca Vietnam, Laos sau Kambodgia. Cu atât maa mişcător este de citit, cum Dumnezeu are şi acolo că! pentru evanghelizare şi zidirea bisericii Sale.

Într-o dimineaţă răcoroasă de decembrie mica adunare se strânge pe malul unui lac, afară, la periferiaj marelui oraş. Aici trebuia din nou să aibă loc un botez Printre candidaţii la botez era şi H. Serviciul divin fini cu ocazia acestei serbări a decurs cu o mare participar interioară a adunării. Pe când H. a coborât în apă şi aij fost rostite cuvintele: „Te botez în numele Tatălui, Fiului şi al Duhului Sfânt, pe baza mărturiei credinţei tale", mulţi ochi s-au umplut de lacrimi de bucurie şi mulţumire.

H. era cel dintâi dintre locuitorii stâncilor, care a devenit creştin. Acum prin botez el îşi mărturisi credinţa sa în mod public. Toţi participanţii au fost conştienţi de însemnătatea acestei zile.

Locuitorii stâncilor sunt un trib între multe altele, ce-şi au patria în regiunile neumblate de munte din sud-estul Asiei şi la care Evanghelia aproape că n-a ajuns. Cu toate că aceste regiuni, de mulţi ani sunt inaccesibile pentru lucrul misionar din străinătate, totuşi Dumnezeu a găsit căi şi mijloace de-a purta până acolo solia Sa.

S., sora mai mare a lui H., care şi-a deschis inima pentru Evanghelie şi a primit pe Iisus în viaţa ei, la scurt timp ea a fost ucisă din cauza credinţei în Iisus. „Prinţii duhurilor", vrăjitorii ce stăpânesc peste locuitorii stâncilor, au ordonat că, nimeni dintre ei n-aveau voie să se facă creştin. Aşa că S. a trebuit să moară. Până astăzi este valabilă hotărârea „prinţilor duhurilor" şi din acest motiv H. a ezitat ani la rând să ia o hotărâre fermă pentru Hristos Domnul. Fraţii şi surorile din adunare care astăzi au luat parte la botezul lui au fost martori oculari la această luptă de ani de zile, în care H. n-a fost hotărât ca viaţa lui s-o socotească de mai puţină valoare decât viaţa cu Iisus. Mulţi s-au rugat sincer pentru el, însă vedeau cum H., cu cât trecea vremea, cu atât mai mult s-a închis faţă de Evanghelie.

H. a fost luat ca copil de către o familie misionară, Pentru ca el să poată urma o şcoală de la o mare metropolă, însă chiar unica posibilitate a unui locuitor al stâncilor de-a dobândi o pregătire

şcolară nu era destul de

atrăgătoare, ca, numai pentru aceasta să se expună mal departe influenţei Evangheliei.

El se gândea mereu: „Dacă întrerup contactul cu erei ştinii şi nu mai aud nimic despre Biblie, atunci viaţa mea va putea fi iarăşi ca mai înainte şi conflictul interj se va sfârşi odată cu aceasta".

Aşa că, într-o bună zi a făcut cadou Biblia sa şi nu s-ar mai dus la şcoală.

S-a hotărât să se întoarcă la tribul şi familia sa. În aceasta el vedea singura cale de a ieşi din strâmtoareal sufletească.

Rugăciunile multor creştini l-au însoţit pe acest drunj şi Duhul Sfânt a lucrat în sufletul lui H., folosind împrel jurări exterioare ca să-l atragă de partea lui Dumnezeu!

Despre întâmplările din satul lui natal povesteşte el: 3 „Eram fericit, când în sfârşit mă aflam pe drumul de întoarcere spre satul meu. De acum înainte voi fi iarăşi un locuitor al stâncilor. În felul acesta eu voiam să un trecutul meu şi tot ce-am auzit despre Iisus şi chemarea! de a-L urma. Doream să fiu iarăşi, tot cel vechi ce-ani fost înainte. Eu însă n-am inclus în socotelile mele că-fil timpul absenţei mele, atât familia cât şi tribul s-a schind bat. Odinioară cultivarea opiului aducea mulţi bani, în fiecare familie în parte, cel puţin o dată pe an. Acum] cultivarea opiului era strict interzis. Dacă se descope Rreau pe undeva lanuri cu opiu, atunci funcţionarii regilmului porunceau ca imediat acestea să fie distruse. Aşa! că, am rămas fără venituri. Serviciile oficiale ale guver Jnului ne-au oferit alte posibilităţi. Ni s-au pus la dispof ziţdie în mod gratuit seminţe şi răsaduri pentru cultivai rea pământului şi pomi fructiferi pentru plantaţii. Ca să învăţăm cum să umblăm cu ele, s-au ţinut cursuri de instruire prin delegaţi din diferite sate, ce trebuiau urmate.

Adesea însă numai cei mai tineri din tribul nostru puteau înţelege limba oficială a guvernului, iar cei vârstnici nu se lăsau învăţaţi de către cei mai tineri. Aşa că, până la urmă, sfatul bine intenţionat şi ajutorul oferit a rămas fără efect. Seminţele puse la

dispoziţie au fost vândute, ilegal; un venit de durată nu mai aveam. Mulţi s-au gândit că, incursiunile de pradă şi tâlhăriile ar fi un izvor de venituri mai bun decât cultivarea cinstită a pământului. Mai înainte, noi înşine am fost jefuiţi de către grupuri de partizani comuniste, iar acuma oamenii tribului nostru, cu sprijinul acestor grupuri încercau să facă acelaşi lucru. Drumul situat în apropiere, ce făcea legătura dintre câmpie şi regiunea muntoasă era deosebit de potrivit pentru astfel de întreprinderi.

De secole în urmă noi locuitorii stâncilor avem obiceiul de a ne ajuta reciproc. Aşa că, în aceste incursiuni de jaf era de la sine înţeles, că fiecare lua parte la tâlhării. Cine îndrăznea să-şi arate temerile era luat în râs. În felul acesta numai puţini s-au reţinut de la aceasta.

Succesul acestor jafuri n-a zăbovit mult şi pentru scurt timp a fost multă pradă şi cu aceasta, şi bunăstarea, însă curând, poliţia a descoperit cine executa aceste atacuri, aşa că, locuitorii din toate satele au fost transportaţi la închisoare. Din când în când câte unul devenea liber, întorcându-se şi mai rafinat la „vechea lui meserie”.

Preoţii budişti, ce reprezentau până acum păzitorii moralului erau fără putere în faţa acestor lucruri şi chiar câţiva preoţi de frunte au murit în acest timp, aşa că nu mai erau voci ce-ar fi poruncit stăvilirea; şi de as el meni, bătrânii triburilor ce altă dată erau puternici şi de temut, acum erau fără putere. Ei au preferat să se retragă în colibele îndepărtate de la câmp, ca să nu poată fi traşi la răspundere.

Eu am încercat la început să iau parte la jafuri, însăl voiam pe cât posibil să nu mă implic în lucruri nedrepte! în perioada trăită împreună cu creştinii conştiinţa mea! a devendit mai ascuţită. Acuma începea să se trezească;! Situaţia mea devenise fără speranţe. Cu mulţi ani în urmă, doi misionari fuseseră prin părţile noastre, însă aproape că niciunul dintre locuitorii stâncilor n-au vruţi să primească Evanghelia. Totuşi m-a surprins faptul căf chiar acei ce au fost în relaţii apropiate cu misionarii luau parte la noua „meserie”, însă foarte şovăitori. Nu se găsea niciunul printre ei, care să fi îndrumat pe cei puţini ce voiau să trăiască o viaţă cinstită.

Eu n-am văzut o altă posibilitate de-a rămânea în sat, 1 fără să conlucrez cu ceilalţi! Totodată nu vedeam nicio posibilitate de-a mă întoarce în adunarea creştină! Părinţii mei de la oraş ce mă luaseră părăsiseră ţara nuş de mult, iar eu nu ştiam dacă, printre creştinii ce-i cunol şteam s-ar fi găsit vreunul ca să mă primească iarăşr Doar de bunăvoie m-am retras de sub influenţa lor! i

Oricum cugetam şi mă gândeam, nu găseam nici ol rezolvare a situaţiei mele. Cu cât mai mult reflectam; asupra acestui fapt, cu atât mai mult mă îngrijoram şi-mi scădea cheful de viaţă în satul meu. Am încetat să mai mănânc. Cu cât mai fără speranţă mi se părea starea mea, cu atât mai vizibilă se făcea simptomele unei boli inexplicabile. În cele din urmă nu mai eram în stare să mai pun în gură ceva de mâncare. Aceasta m-a slăbit atât de mult, încât istovit de puteri, nu mai puteam să-i ajut pe părinţi la lucru. Din cauza slăbiciunii leşinam adesea.

Una din aceste crize a durat mai mult ca de obicei. Locuitorii satului care se aflau chiar în vecinătate au considerat că am murit cu siguranţă. Când mi-am revenit pentru scurt timp, am văzut bărbaţi şi femei adunaţi în jurul focului de lângă casa noastră. Ei făceau flori din hârtie, ca să facă pregătirile de înmormântare. Cu adevărat că aş fi dorit mai bine să fi murit, decât să mă trezesc încă o dată!

În ziua când s-au întâmplat aceste lucruri, câţiva bărbaţi s-au întors de la piaţă. Ei aveau o scrisoare pentru mine de la tatăl meu, care mă înfiase de aceea au venit la mine şi m-au scuturat până m-am trezit. Eram însă prea slăbit şi nenorocit, şi curând am leşinat iar. După un timp mi-am revenit puţin şi cu ajutorul unui vecin am încercat să aflu conţinutul scrisorii. Mă gândeam: „N-aş dori să mor, fără să ştiu ce dorea să-mi spună tatăl meu adoptiv. După ce, împreună am descifrat scrisoarea, la orizontul vieţii mele apăru o licărire de speranţă, căci simţeam că apare o perspectivă ce putea să-mi amelioreze situaţia.

În scrisoare, nu numai că vorbea cineva care era îngrijorat pentru viaţa mea, însă spunea că eu puteam să mă întorc iarăşi la oraş în orice vreme. Tatăl meu adoptiv spunea că voia să facă curând o vizită la oraş şi spera să mă întâlnească acolo.

Gândul şi dorinţa de-al revedea era chiar medicamem tul potrivit pentru mine, care m-a ajutat să primesc din nou curaj pentru viaţă. M-am refăcut curând cu sănăta tea. Eram conştient că mă aflasem în pragul morţii; Numai Dumnezeu a putut să conducă împrejurările *în* aşa fel, ca scrisoarea să ajungă exact în clipa când cranj în starea cea mai gravă.

M-am hotărât ca de acum încolo să trăiesc cu Dumnezeu.

După câteva zile m-am dus la şeful tribului, odinioară aşa de temut! I-am cerut permisiunea de-a mă întoarce în oraş şi să locuiesc la creştini.

Cu consimţământul lui şi asentimentul părinţilor mei am plecat. Ca un fiu pierdut m-am întors acasă. Singurul lucru ce mi se părea că are rost, era o viaţă cu Hri stos.

Pentru mine nu se mai punea întrebarea dacă vreau sau nu, să urmez pe Iisus. Eu am gustat viaţa păcătoasă în tribul meu şi am avut mare frică de ce mă aştepta la capătul acestei vieţi.

Eu n-am uitat că mai era încă valabil vechiul principiu al locuitorilor stâncilor: „Oicine care se face creştin trebuie să plătească cu viaţa". Această regulă nu mai prezenta pentru mine nicio ameninţare; eram convins că, chiar o viaţă scurtă cu Hristos în comuniune cil Dumnezeu era de mai multă valoare decât tot ce putea să-mi dăruiască o viaţă lungă, în obiceiurile tribului meu. În afară de aceasta era clar că Dumnezeu însuşi mi-a dăruit din nou viaţa".

Într-o scrisoare pe care H. a scris-o părinţilor săi adoptivi în ziua botezului său, el spune: „Acum, eu H. am devenit cu adevărat un copil al lui Dumnezeu. Sunt un ucenic al lui Iisus: Am o inimă plină de bucurie şi-i compătimesc pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu, îi iubesc pe fiecare în parte. În inima mea n-a mai rămas nicio urmă de confuzie".

Apoi H. citează din Evanghelia după Marcu, care între timp a fost tradusă în limba sa maternă: „A doua zi dis de dimineaţă, când încă nu se luminase de ziuă, Iisus se scula şi se duse singur într-o pădure singuratică. Acolo S-a rugat lui Dumnezeu. Simon şi prietenii lui s-au

dus să-L caute. După ce L-au găsit, au spus lui Iisus: „toţi Te caută şi Te aşteaptă". Iisus a răspuns: „Mai trebuie să mergem în satele din împrejur". Apoi S-a dus şi a predicat Evanghelia în şcolile Iudeilor şi a scos diavolii care ieşeau afară din oameni". Mc. 1: 35 – 39.

Din acest pasaj biblic H. trage pentru sine concluzia următoare:

Aşa că eu, H. pentru că sunt un copil al lui Dumnezeu trebuie să spun şi eu mai departe Cuvântul lui Dumnezeu, cum mi-a poruncit Iisus. În fiecare dimineaţă, devreme trebuie să mă scol, să citesc Cuvântul şi să mă rog, cum a făcut Iisus.

O IMPORTANTĂ CONVORBIRE ÎN METROU Gudrun Tate – Japonia

Lucrurile s-au petrecut într-un metrou supraaglome-l rat din Ōsaka. Cu toate că era seara târziu, mase de oameni năvăleau în trenurile supraîncărcate. Sora Karol line Steinhoff de la misiunea Marburg şi eu, tânără japo-l neză ne aflam în drum spre casă, după ce terminasem! vizita regulată ce o făceam acasă la o studentă de mediJ cină, care de câteva vreme suferea de o boală de rinichi!

Cu câţiva ani în urmă am cunoscut-o pe sora Karoline, o diaconisă germană de la Staţiunea centrală dinj Marburg, când o prietenă m-a invitat să iau parate la] clasa ei biblică de limba Engleză. Era foarte ademeni*! tor pentru mine de-a învăţa Engleza cu toate că n-aveam niciun interes să citesc Biblia sau să aud desprâj Cuvântul lui Dumnezeu.

Biserica în care ne-am întâlnit ani la rând n-a însemjnat pentru mine nimic mai mult, decât o sală de clasai pentru cursurile de Engleză. Însă marea răbdare şi credincioasa mărturie a misionarei, precum şi a creştiniloa japonezi din jurul meu, – pentru aceasta voi fi mereu] recunoscătoare –, au contribuit hotărâtor ca eu să and parte în anul când eu mi-am încheiat studiile de învăţă! toare. Mă simţeam fericită în profesiunea mea! Arunca am auzit glasul Domnului care mi-a deschis ochii penj tru câteva lucrări mici, pe care le puteam face în via SaJ După terminarea serviciului ajutam cu plăcere la şcoala! misionară, la vizitarea bolnavilor şi în diferite întruniră săptămânale. Când se oferea ocazia unei conversaţii soral Karoline îşi expunea

părerile despre o lucrare a diacol mei feminine în Japonia, pe care Domnul i-a încredinţat-o ca o misiune deosebită. Sincer spus, chestiunea nu m-a impresionat prea mult. Ideea ei mi se părea aşa de nesigură şi de neînţeles, ca şi mişcarea unei singure frunze într-o pădure deasă. Aşa că, pe atunci nu se putea spune nimic concret.

După aceea însă a sosit seara amintită mai sus, în metroul supraaglomerat, pe care n-am s-o pot şterge din amintirea mea. Pentru prima dată mi-a plăcut cu adevărat viziunea surorii Karoline despre diaconie în Japonia. În timpul conversaţiei mi-am dat seama că nu lucram destul pentru Domnul. Atâta timp cât îmi permitea serviciul, împreună cu toată puterea simţeam că trebuie să le jertfesc pentru Domnul şi lucrarea Lui.

Am încercat să-mi scurtez orele de somn pentru ca prin aceasta să am impresia că fac destul pentru Domnul, însă totul în zadar! Iisus Domnul n-aştepta de la mine să-i ofer o parte a timpului meu, ci dorea să mă aibă tot timpul în slujba Sa.

Însă cum puteam să mă hotărăsc pentru aşa ceva? Părinţii mei erau fericiţi pentru alegerea meseriei mele şi convinşi că este cea mai potrivită pentru mine. Ei încă nu cunoşteau pe Domnul şi de aceea era absolut normal, dacă la început n-au înţeles chemarea mea. Greutăţile m-au năpădit din toate părţile însă în aceste împrejurări, Domnul S-a dovedit a fi un ajutor la vreme de nevoie. Tatăl meu arăta o înţelegere crescândă pentru noul meu drum şi a intervenit pe lângă mama, pentru mine.

La timpul potrivit s-a găsit şi o înlocuitoare în serviciul meu de la şcoală. Deci m-am retras din învăţământ.

Am început studiul la o şcoală biblică, prin interm diul unor prieteni creştini, necunoscuţi de mine. Dup absolvire am avut privilegiul să lucrez împreună cu se Karoline. Întrunirile adunării s-au înmulţit, iar numărul membrilor cât şi lucrarea, de asemenea. Biserica erei stea, iar construcţia unei case de rugăciune era impejrioasă.

Totuşi viziunea surorii Karoline privitor la construirea unei staţiuni părea aproape să se stingă. Ea a devenit mai în vârstă, fără să

aibă un anumit plan de lucru, car & i i trecea prin cap. Nu se găsise nimeni care s-o ajute şi încurajeze la realizarea proiectului.

Acesta a fost vagul „embrion" al Betelului; în realitate însă a fost timpul în care Domnul a pregătit în locuri diferite, oameni diferiţi pentru misiunea şi slujba care urma.

Iisus lucra şi la inima mea şi m-a făcut să recunosc lămurit misiunea pentru diaconia japoneză. El mi-a dat certitudinea că chemarea Sa pe care o auzisem de mulţii voia să mă conducă în această misiune. Dificultăţile ce s-au ivit la construcţia unei noi case de rugăciune aii înrăutăţit sănătatea surorii Karoline şi era vădit că nu mai putea să-şi continue slujba. Ea a părăsit Japonia!

Gândurile asupra viitorului mă cutremurau câteodată. Însă certitudinea că-n faţa mea se afla planul lui Dumnezeu mă liniştea mereu.

Între timp Domnul a pregătit inima surorii Edeltraud» Kessler, al cărei loc natal este „Hensoltshohe" din zenhausen, pentru lucrarea din Japonia. El a adus-o exact în postul unde era nevoie de o slujitoare supusă a Domnului. Şi altele s-au alăturat, pe care Domnul le-3

pregătit: sora Ernestine Matusudaira, sora Karin Kamada şi sora Sonia Hirotani, aşa că, timpul pentru „Betel" devenise potrivit; diaconisele puteau începe lucrul de organizare. După mulţi ani de oboseală şi muncă tainică a surorii Karoline, viziunea ei a început să aducă roade.

Conform cu modelul interior precum şi exterior „Be-telul" are nevoie de organizaţie pentru ca diaconia pătrunsă de acelaşi duh al slujirii, pe care Domnul l-a lăsat să sufle în perioada de trezire a Germaniei la sfârşitul secolului trecut, să poată să se dezvolte pe pământ japonez. Avem nevoie de multă înţelepciune şi călăuzire de la Dumnezeu, pentru ca diaconia feminină în Japonia să poată prinde rădăcini, curaj şi încredere, ca să nu dea înapoi din faţa greutăţilor. Domnul ne-a condus prin înţelepciunea Sa. O doctoriţă de copii, credincioasă ne-a rugat să ajutăm la conducerea unui mic cămin de copii din Tokio şi ne-a deschis drumul pentru vestirea Evangheliei în trei mari spitale. Puterea minunată a lui Dumnezeu am văzut-o şi în

faptul că a trezit bunăvoinţa surorii americane, Maria Baha, să preia împreună cu o soră japoneză noua misiune în Tokio. Lucrul printre sugari n-a putut fi realizat din pricina multor dificultăţi ce s-au ivit. Însă uşile larg deschise pentru Evanghelie se poate compara cu o minune, căci de regulă spitalele japoneze refuză toate activităţile religioase, pentru a se apăra de nenumăratele noi forme religioase. Noi am văzut însărcinarea din partea Domnului, pentru propovăduire şi serviciu duhovnicesc faţă de surorile medicale.

Cu siguranţă că Domnul va face şi dintre ele unelte permanente slujba Lui.

Eu sunt încredinţată, ca numărul de surori ce acuma] formează „Betelul" se va înmulţi continuu în viitor.

În Japonia este aşa de mult de lucru în via Domnului] şi mai ales pentru slujitoarele necăsătorite ale lui Dumnezeu.

În anul 1980 Dumnezeu ne-a dăruit o altă soră. lui ianuarie 1981, Domnul a chemat-o acasă pe sora Ernestine Matsudaira, în împărăţia Lui. Ea, a cărei plecare al produs mare durere a putut să vadă rezultatele chemării I pentru „Betel…

Personal pot să mulţumesc neîncetat Domnului meu Iisus Hristos, privitor la călăuzirea mea, de a fi chemată 1 ca diaconisă în slujba Sa. Unele dintre cuvintele călăuzitoare pentru mine sunt în Psalm 138: 8:

„Domnul va sfârşi ce a început pentru mine
Doamne bunătatea Ta ţine în veci.
Nu părăsi lucrările mâinilor tale".

FĂRĂ PATRIE

Chang Hsiao-feng – Taiwan

Chang Hsiao-feng este o scriitoare creştină, cunoscută între chinezii din Taiwan. În următoarea scrisoare către o studentă, ea descrie vizita ei pe insula Kiumen, care se află între Taiwan şi China continentală. Pentru tânăra generaţie a Taiwanului, China pare a fi şi mai îndepărtată decât pentru Chang Hsiao-feng. Dragă YmgYing!

Chiar acum m-am întors dintr-o vizită făcută pe insula Kiumen. Nici nu poţi crede cât de bolnavă de dor, de ţară m-a făcut această

vizită.

În timp ce stăteam la umbra acelor pomi gârboviţi de pe insula Kiumen, dintr-odată am devenit conştientă de realitatea stării de război. Se spune că aceşti pomi ar fi supravieţuit, pe o cale minunată, atacurilor de artilerie, cu 9 ani în urmă de pe China continentală. Trunchiurile lor însă au fost aşa de îngrozitor maltratate că s-au închinat în jos, şi de aici înainte au continuat să crească spre pământ. Acum, forma grotescă ce au căpătat-o, a devenit o atracţie pentru turişti.

În timp ce contemplam această formaţie stranie, a trebuit să reflectez asupra generaţiei noastre şi asupra timpului când eram în China şi nu aveam decât vârsta de 2 ani, comparând cu situaţia de astăzi. Odinioară, când urletul sirenelor anunţau atacurile aeriene, – aceasta mi-au povestit cei mari – îmi luam scăunelul şi împreună cu păpuşa ce-o ţineam strâns în braţe, alergam ascultătoare în adăpostul subteran.

An Ying Ying, ce trist pentru o fetiţă mică să exerseze ascultarea faţă de părinţi în asemenea situaţii!

Im timp ce reflectam asupra războiului şi neamul omenesc distrus, inima mea părea a se frânge sub tragi cui celor întâmplate. Totuşi, ce făpturi de compătimit suntem! Oare tu, ca şi mine, nu te întrebi câteodată cui aparţii? Fac eu într-adevăr parte din această epocă anoj nimă?

Aparţin pur şi simplu de o uniune familiară nu prea importantă?

Stăteam la telescop pe insula Kiumen şi priveam din colo, de cealaltă parte; atunci am revăzut o bucăţică din acea ţară întinsă şi măreaţă, care pentru scurt timp, Izij copilăria mea, a fost patria mea.

Generaţiei mele i-a fost predestinat să fie fără patrie. Ei i-a fost hotărât a răsfoi în dicţionar, pentru a găsi înseamnă „patrie”. Se pare că noi nu aparţinem (M nicăieri! Suntem ca nişte ciuperci ce şi-au început existenţa la umbra unei păduri întunecate! Ca şi ele, nici noi n-avem o bază solidă sub picioare, iar deasupra noaie stră nu putem vedea cerul! Spune-mi de cine aparţinem noi de fapt?

În timp ce stăteam pe malul mării îmi apăru în faţa tragedia

chineză, mai tragică decât toate celelalte. Numai la ceva mai mult de 1.000 metri depărtare s4 găsea ţara mea natală; – şi totuşi aşa de departe! Deşr gur că mulţi dintre noi locuiesc şi trăiesc în plăcutele insule din Asia răsăriteană. Mulţi ajung în „Lumea nouă" America. Însă nu aceasta este cu adevărat ţara natală!

Când eram mică citeam cu plăcere vechile legend chinezeşti; de exemplu: „Păzitorul de vaci şi torcăto;

rea" care aveau voie să se întâlnească numai o dată pe an, peste curcubeu. Dar unde este acel curcubeu, peste care ne-am fi putut întâlni în ultimii 25 de ani cu cei dragi ai noştri?

Te rog Ying Ying scuză-mă că ţi-am împărtăşit pe această cale gândurile mele copleşite de griji! însă, ştii tu, dacă n-aş fi avut credinţa, dacă n-aş fi avut certitudinea că aparţin unei alte împărăţii netrecătoare, nu pricep cum aş putea trăi mai departe, mie nu-mi este de ajuns să stau într-un fotoliu în sufragerie şi să privesc la televizor. Aceasta este fuga de realitate! De cea ce am într-adevăr nevoie acum, este puterea care să mă susţină. Iisus Hristos Domnul este această putere. El singur este ajutorul meu în toate acestea.

Acum nu vreau să-ţi scriu mai mult. îţi doresc toată binecuvântarea, ţie şi generaţiei tale! Voi toţi să găsiţi drumul cel adevărat, ca să cunoaşteţi Adevărul şi să dobândiţi viaţa veşnică.

105

DUMNEZEUL NOSTRU ESTE MAI PUTERNIC Wanuwai Brugam – Papua

S-a întâmplat cu câţiva ani în urmă. De la satul me încă mai departe se mai află 6 sate mici, risipite id inima pădurii seculare, ai căror locuitori trăiau în într-un profund păgânism. Uneori mergeau într-acold creştini din satul nostru, ca să viziteze oamenii din acele» sate şi să le spună şi lor despre Iisus. Câtăva vreme bătrânii adunării noastre i-au vizitat în mod regulat, vestindu-le Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta însă ai rămas fără succes. Ei se aflau mult prea mult sută influenţa şi teama tatălui minciunii. Ei auzeau bine Cuvântul lui Dumnezeu, însă nimeni nu era hotărât să-L, accepte şi să-şi schimbe viaţa.

Au mai fost trimişi doi pastori ca evanghelişti să lucreze printre oamenii acestor 6 sate. Ei au început să-şi construiască o casă pentru ei înşişi şi mai plănuiau pentru o mai bună aprovizionare, să facă o pistă de aterizare pentru avioane mici.

Îndată după sosirea lor, locuitorii le-au lămurit diferitele lor interziceri, „tabuuri". De exemplu: O anumită regiune de pădure seculară era „tabu" pentru vânarea oricărei sălbăticiuni; un râu şi un lac mic era «tabu" pentru a pescui şi a face baie.

Evanghelиştii s-au interesat cu de-amănuntul despre motivul acestor tabuuri.

Oare doreau locuitorii satului să-i împiedice să vânezei sau să prindă peşte, fiindcă aceste bunuri le aparţineau; lor?

Atunci n-ar fi avut încotro.

Însă nu aşa era cazul! Tabuul era dintr-o frică reală, fapt ce-i îngrijora pe noii veniţi. Li s-a explicat că acele regiuni ar fi stăpânite de «asalai" (duhuri rele).

Slujitorii lui Dumnezeu au reflectat mult asupra tabuului şi s-au rugat pentru aceasta. Ei propovăduiau cu credincioşie Cuvântul lui Dumnezeu, totuşi fără oarecare succes; oamenii erau nereceptivi pentru Evanghelie. Pastorii se rugau fierbinte Domnului să le arate clar, care este motivul respingerii şi împietririi lor. Ei s-au rugat să li se arate un punct de plecare.

Într-o zi unuia dintre ei îi deveni clar, că din cauza puternicilor tabuuri, oamenii de acolo trăiau într-o permanentă frică de duhurile rele şi nu îndrăzneau să se smulgă din această sferă de influenţă. Trebuia deci ca sub călăuzirea lui Dumnezeu să-i ajute să rupă această vrajă. Aşa că, şi-au făcut rost de o armă. A doua zi, dis de dimineaţă un evanghelist a plecat în regiunea interzisă din pădurea seculară, să vâneze ceva. N-a durat prea multă vreme, până ce a întâlnit un casuar uriaş – aceasta este o pasăre alergătoare, asemănătoare struţului. După ce-a răpus-o, a anunţat pe colaboratorul său să vină să-l ajute să ducă vânatul acasă, căci era prea greu pentru unul singur.

Când s-au întors acasă cu superba pradă, oamenii satului i-au întrebat imediat: «Oare unde aţi vânat acest casuar?"

„În pădurea seculară, care pentru voi este «tabu»", fu răspunsul.

Îndată au început cu toţii să strige şi să plângă: „Vă rog, nu mâncaţi pasărea aceasta! Aruncaţi-o îngropaţie-o! Dacă o mâncaţi, veţi muri cu toţii!"

Bărbaţii au explicat oamenilor că Dumnezeul cărora îi slujesc şi al cărui Cuvânt îl vestesc printre ei, a creial toate lucrurile şi pe această pasăre de asemenea; şi că tot ce-a creat Dumnezeu este bun şi noi putem eoni suma cu mulţumire.

S-au apucat împreună cu nevestele lor şi au pregătit carnea, au înfierbântat pietre şi au făcut un «Mumu" (un fel de oală cu aburi, în pământ), şi au pregătit o mâncare bună, pe care au mâncat-o cu copiii lor. Mirosul delicios al mâncării a ajuns până la locuitorii din sat, pe care i-a înspăimântat aşa de mult, încât gândeau că din cauza aceasta sunt ameninţaţi cu moartea; aşa că auj fugit cu toţii în pădure.

S-a făcut seară. Cei doi evanghelişti, împreună cu familiile lor s-au dus la culcare. A doua zi dimineaţa bătrânii satului s-au întors pe furiş ca să vadă ce s-ar întâmplat. Îngrijoraţi, ei au chemat numele străinilor. Cu siguranţă că ei socoteau, că toţi erau deja morţi, pentru că au mâncat „asalai asuar". Au strigat pentru a doua oară, dar n-au primit niciun răspuns. Evangheli-ştii cu familiile lor stăteau liniştiţi în casă. Abia când au strigat pentru a treia oară, cel ce a răpus pasărea deschise geamul, privi afară şi strigă: «O, fraţilor nu văi temeţi de ceea ce Dumnezeu a creat". Ei au deschis Biblia la Faptele Apostolilor 10: 9 – 16 şi au explicat cum lui Petru i-a fost arătat vasul legat în cele patru colţuri, cu toate creaturile lui Dumnezeu şi că tot ce a făcut El este bun de mâncat, dacă se ia cu bucurie şi mulţumire. Oamenii au ascultat cu atenţie şi totuşi au rugat pe evanghelişti ca, în orice caz să stea departe de apă. «Masalai" din apă este cu mult mai puternic decât cel din pădure.

A doua zi, cei doi soli ai lui Dumnezeu şi-au luat hangerele şi şi-au croit drum prin desişul pădurii spre apă. Când au ajuns acolo erau foarte încălziţi şi au făcut o baie în apă, după care au scos uneltele de pescuit şi au început să pescuiască. Prada îmbelşugată au pregătit-o pe loc, la un mic foc, după care au mâncat. Când au auzit aceasta

locuitorii satului se văitau cu toţii. Erau convinşi că «Masalaiul" apelor se va răzbuna cu siguranţă şi că cineva din familie va muri, sau va înnebuni.

Pentru a doua oară cei doi soli ai lui Dumnezeu stăteau neînfricoşaţi în faţa lor.

«Fiţi fără grijă" spuseră ei «nu vi se va întâmpla nimic. Dumnezeul nostru este mai puternic decât oricare Masalai. Iisus Hristos Fiul lui Dumnezeu a zdrobit puterea Satanei. Masalais nu ne pot face nimic nouă. Trebuie să ştiţi, că Cuvântul lui Dumnezheu pe care vi-l vestim este adevărat şi are putere!"

În zilele următoare locul din centrul satului, unde evangheliştii ţineau întrunirile lor, a devenit tot mai plin de oameni. Primii dintre ei veniţi la evanghelizare s-au oferit să devină creştini. A luat naştere o adevărată mişcare spre Hristos.

Unul după altul din cele 6 sate s-au deschis pentru Evanghelie. Astăzi, în acea regiune sunt mai mulţi creştini şi o biserică mai puternică decât în satul meu natal. Aceasta este urmarea faptului, că doi oameni ai lui Dumnezeu au avut curajul să folosească puterea ocrotitoare a lui Dumnezeu şi să rupă lanţul cu care Satana îi ţinea legaţi pe oameni.

În lupta cu întunericul mai întâi trebuie ca noi să fim liberi de orice frică, abia atunci Iisus ne va putea folosi ca soli ai Săi, conducând pe alţii spre libertate.

TRACTATUL ÎN FOC Kothal Uluch – Micronezia (Marea Sudului)

Pentru prima oară am auzit Cuvântul lui Dumnezeu! când bătrânul Yow a fost înmormântat.

Misionarul a spus atunci că Yow este acum la Iisus în ceruri, căci Domnul i-a dăruit viaţa veşnică. Eu îmi] ziceam: „Omul acesta e nebun, aşa ceva nimeni nu poate să ştie".

Cam după vreo 3 ani, Mariyan, o femeie din satul meu mi-a adus o foaie scrisă cu conţinut creştin. Pe; mine m-a surprins faptul că ea era aşa de veselă şi bucu – roasă! De unde venea bucuria aceasta? Ea nu ducea cţi viaţă uşoară, căci soţul ei era mai totdeauna beat. Găsea oare ajutor şi bucurie în religia şi credinţa ei? Oricum ar fi fost

realitatea, eu n-am citit foaia. Aveam] propria mea religie şi de aceea am aruncat-o în foc.

După câţiva ani Mariyan a venit din nou la mine cil] acelaşi tractat. Şi de data aceasta l-am aruncat în foc, fără să-l citesc. Însă ea mi-a oferit şi al treilea şi al] patrulea tractat. Ea bănuia ce se întâmpla cu ele sau i-oj şi spus cineva? Plin de furie am aruncat în foc şi cel de-al patrulea tractat.

Dar ce am văzut în acel moment? Tractatul s-a deschis ca de o mână nevăzută şi din foc reflectau spre mine cuvintele: „Cuvântul lui Dumnezeu este viu şi lucrător, mai tăietor decât o sabie cu două tăişuri…" Eu m-am speriat tare de tot. Ca un fulger mi-a trecut prin minte: „Cuvântul lui Dumnezeu – o sabie cu două tăişuri! Ce se va întâmpla acum? Voiam cât mai repede să smulg tractatul din foc, însă flăcările l-au topit îndată sub ochii mei.

Nu ştiam ce să fac. Să merg la Mariyan şi să-i povestesc totul? Spre uşurarea mea, nu peste mult timp am întâlnit-o la o lucrare în sat. Acum puteam s-o întreb dacă stătea scris în Biblie ceva despre o sabie cu două tăişuri. Ea dădu din cap, afirmativ şi-mi dădu un alt tractat. Ce bucuros eram! Uimit şi mişcat citeam cuvintele apstolului Pavel: „Adevărat şi cu totul vrednic de primit este cuvântul care zice: „Hristos Iisus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoşi, dintre care cel dintâi sunt eu". (1. Tim. 1: 15) Ultimele cuvinte se potriveau exact pentru mine: „Cel dintâi sunt eu". În acest tractat am găsit şi ce scrie la Evrei 4: 12, adică despre cuvântul „sabie cu două tăişuri". Am citit aceste versete până le-am învăţat pe dinafară. Au rămas însă încă multe întrebări.

Într-o zi am întâlnit-o pe stradă pe Kamloy, tot o femeie din satul nostru. Ca de obicei am întrebat-o unde se duce.

„Mă duc la Mariyan" a răspuns ea. „Astăzi citim împreună Cuvântul lui Dumnezeu şi ne rugăm".

„Mă duc şi eu cu tine!" am spus eu pe neaşteptate, însă imediat după aceea am ezitat. Ce-o să zică

Mariyan? Nu era mai bine să fi mers acasă? în aceb moment Kamloy mă încuraja: „Mariyan o să se bucu-l re".

Atunci şi-n săptămânile ce au urmat ne-am întâlnit de! mai multe ori pentru citirea Cuvântului şi rugăciune.

Cam o lună mai târziu, Mariyan m-a invitat să mă duci cu ea la centrul Misiunii Evanghelice a Tineretului. Ai fost prezentat un film asupra poluării mediului înconju-lrător.

„Ah", mă gândeam eu „cam aşa arată şi inima mea. J De-aş putea să devin curat!" Strâmtoarea mea lăuntrică! era mare! Chiar convorbirea ce-am avut-o după aceea! cu misionarul n-a putut să lumineze întunericul din inima mea. Nici la serviciul divin din duminica urmă-ltoare n-am putut înţelege prea mult. La sfârşitul predi-l cu, misionarul ne-a sfătuit încă o dată ca nu cumva să-l refuzăm solia harului lui Dumnezeu: „Astăzi dacă! auziţi glasul Lui, nu vă împietrţi inimile". (Evreii 3: 7 – 8). Nu mai puteam ezita mai departe! în ziua! aceea m-am predat Domnului şi acuma ştiu că am tre' «cut de la moarte la viaţă.

Mariyan, Kamloy şi cu mine ne adunam în mod regul lat pentru a citi Biblia şi a ne ruga. În felul acesta şi! membrii familiilor noastre ascultă Cuvântul lui Dumne-< zeu. Vecinii noştri, împreună cu alţi oameni din sat sc. 1 miră de noi, iar unii ne pun întrebări. Alţii, dimpotrivă! ne batjocoresc şi chiar ne urăsc; cunoaştem aceasta! după grădinile noastre, care mereu sunt distruse. Nel doare de plantele noastre frumoase, care sunt smulse şi! aruncate peste tot. Într-o zi le-am văzut pe Mariyan şi! Kamloy foarte necăjite din pricina aceasta. Atunci m-il am uitat la ele şi cu toate că erau de mai multă vreme credincioase, am vrut să le încurajez din Cuvânt. Am deschis Noul Testament şi am citit împreună din epistola către: Evrei, cap. 10: 34 – 35. Acolo spune: „În adevăr aţi avut milă de cei din temniţă şi aţi primit cu bucurie răpirea averilor voastre, ca unii care ştiţi că aveţi în ceruri o avuţie mai bună, care dăinuieşte. Să nu vă părăsiţi dar încrederea voastră, pe care o aşteaptă o mare răsplătire!" Aceste cuvinte ne-au încurajat foarte mult şi ne-a dat mare bucurie în inimile noastre. Dorim să stăm credincioşi de partea Domnului.

În slujba mea de mărturie pentru Domnul, decât să mă angajez în discuţii neroditoare, mai bine prefer să plec. Iar când cineva pune

întrebări sincere şi doreşte cu adevărat să ştie cum poate primi fericita siguranţă a mântuirii, atunci le spun cu plăcere din Noul Testament: „Iisus este Salvatorul tuturor oamenilor; toţi acei care se predau Lui, primesc viaţa veşnică! Ei nu se mai pot plânge de păcatele lor, deoarece Hristos Domnul a purtat pedeapsa păcatelor noastre, pe cruce". Aceasta mă face fericit şi pe mine însumi, căci eu mereu experimentez cum Domnul dă cuvintele potrivite pentru acei care întreabă şi că El este totdeauna cu mine.

SÂNGELE DUHURILOR Klaus W. Mueller – Puluwat (Noile Hibride)

Taitos este un tânăr locuitor al Mării Sudului, din insula Puluwat. Ca vârstă, a trecut peste 30 de ani. Este] ceva neobişnuit că el, încă nu este căsătorit şi nici n-are de gând să se unească cu o femeie. Mersul lui este extraordinar de repede! în munca lui este mai sprinten decât ceilalţi bărbaţi! Ochii săi privesc atent şi critic! Nu vorbeşte mult, însă când îşi deschide gura, mereu are de spus ceva ce trădează o gândire înţeleaptă.

Însuşirile proeminente amintite mai sus ale tânărului insula» au o valoare deosebită, tocmai pentru faptul că! este un urmaş al Domnului Iisus, de ani de zile. De aceea, Taitos este foarte apreciat în adunarea evanghelică din Puluwat. După ce s-a întors înapoi la Toi] (Truk), de la şcoala misionară superioară, a fost primit în ceata bătrânilor bisericii. De atunci predică câteodată la serviciul divin şi ţine rugăciunile de dimineaţă în bisefirică. Cu toate că el spune pe nume şi dă pe faţă problemele existente, totuşi oamenii îl ascultă cu plăcere. Eli răspunde la toate acele probleme cu Cuvântul lui Dum-I nezeu. Predicile sale sunt scurte şi reţine atenţia, deoaj rece atinge inima concetăţenilor săi de fiecare dată.

Aceştia îşi dau seama că la Taitos, cuvântul şi fapta sunt în armonie. Romalou, bătrâna căpetenie cu vază din Puluwat expune o mărturie extraordinară despre l Taitos: „Când noi nu ştim, dacă după Biblie este buni sau rău ceea ce facem, atunci observăm ce face Taitos şi f urmăm exemplul lui. Atunci, totdeauna procedăm] bine". Deci Taitos este interpretarea vie a Bibliei, cuno-l scută în Puluwat. Nu-i de

mirare că majoritatea membrilor adunării doresc să-l aibă ca predicator permanent, însă el încă ezită. Nu se simte destul de „format" pentru această slujbă. În părerea sa iese la iveală problema principală în adunarea din Puluwat: „Se vrea şi se străduieşte a contribui în ceva la mântuire". Însă Taitos este dispus să înveţe. Când adevărul Bibliei a devenit clar, el a renunţat la unele concepţii false, de a merge pe urmele lui Iisus.

Un eveniment din viaţa sa se distinge în mod deosebit şi a influenţat durabil dezvoltarea şi formarea întregii adunări.

Pentru mulţi cele petrecute sunt aşa de viu în memorie, de parcă şi acuma s-ar afla sub impresia celor petrecute.

Taitos, tocmai se întorsese pe insula sa de la şcoala superioară misionară. Avea aproape 20 de ani. O rudă îl rugă să-i construiască o canoe. Taitos a mai construit canuuri mici şi mai înainte. Bărcile lui câştigă şi astăzi cursele de întreceri. El construieşte cele mai rapide bărci din tot Puluwatul cu suport exterior pentru vâsle şi cu furchet.

Taitos căută un arbore de pâine potrivit şi îl dobora, fără ca mai înainte să aducă o jertfă lui „anuen mai" (duhul pomului), ca prin aceasta să-l facă binevoitor, să nu se răzbune din cauza distrugerii locaşului său.

Arborii de pâine sunt cei mai mari copaci de pe insulele sudului. Fructul arborelui de pâine, de mărimea aproximativă a unui cap de copil, este hrana principală a insularilor. Nu cu mult timp în urmă se spunea că aceşti pomi făceau fructe, numai atunci când „sourong", vrăjitorul religiei animiste aducea jertfă de ispăşiră către „anuen mai", ridicând în felul acesta blestemul asupra rodniciei, pentru o lungă perioadă de timp. Aceea şti bărbaţi erau bine plătiţi pentru aceasta. Când cineva stârnea furia acestor puternici, printr-o observaţie cril tică sau veneraţie insuficientă, atunci familia în cauză J putea să ajungă să sufere de foame.

Taitos deci a nesocotit un important „pin", o lege „sfântă". Însă el lucra mai departe fără grijă. Mai întâi! curăţă trunchiul de ramuri, cu toporul şi în mare îi dă o formă a scheletului bărcii. Aceasta se desfăşoară la faţă locului unde arborele de pâine crescuse. Apoi îi rugă

pe: câţiva tineri să-l ajute să târască lemnul până acasă.

Acolo începu lucrul de finisare. Măsură lungimea exactă a chilei, stabili oblicitatea pentru ambele capete ce stau ridicate în sus. În afară de aceasta mai făcu rost de scânduri pentru înnădit scheletul bărcii, deoarece arborele de pâine nu era suficient de gros.

Taitos lucră cu obişnuita lui minuţiozitate şi încetul cu încetul înainta până la cioplirea scheletului vasului, pe din afară. Dintr-odată ochii lui s-au oprit pe un punct roşi, care devenise tot mai mare, pe măsură ce continuă lucrul. El rămase uimit. Pipăi locul şi lucră mai departe, pata roşie de mărimea unei monezi de Io lei, rămase.

Pe o insulă aşa de mică ca Puluwat nimic nu rămâne I neobservat. Deci şi pata roşie din ea nu lui Taitos devine I cunoscută. Bărbaţii au privit personal această curiozitate. Curând, oamenii au avut şi o explicaţie la îndemână: 1 „Pata roşie este sânge, sângele duhurilor „Anuel mai". Evident că este supărat". Orice lucru mai depărtate la lemn va conduce la o catastrofă. Bărbaţii vârstnici, care încă mai cunoşteau credinţa în duhuri şi aveau teamă de puterile întunecate şi tainice, îl sfătuiră pe Taitos, să arunce trunchiul de urgenţă. Altfel va aduce o nenorocire asupra lui însuşi sau asupra unuia din membrii familiei lui. Aceasta se poate manifesta prin boală sau nenorocire, sau chiar poate duce la moarte!

Taitos nu ştia ce să facă. Frica pusese stăpânire pe el. Dar la citirea Bibliei a dat cu ochii de versete, cum ar fi: „Nimeni nu-i va smulge din mâna Mea" sau „în lume veţi avea necazuri, dar îndrăzniţi! Eu am biruit lumea". Credinţa i s-a întărit din nou şi plin de încredere a biruit frica. Când i-a venit rândul ca să predice, el a depus o mărturie curajoasă: „Viaţa mea este în mâna lui Dumnezeu! Eu aparţin Domnului meu Iisus Hristos care l-a biruit pe Satana. Dacă mor, voi muri pentru că El doreşte acest lucru şi nu din cauza „Anumamau", blestemului duhurilor. Eu voi construi mai departe la canoe".

Mulţi dintre membrii familiei sale nu împărtăşeau convingerea sa. Se tem. Nu voiau ca Taitos să continue a lucra la barca lui. El trebuia să hotărască între Domnul său şi rudele sale.

Taitos este fiul cel mai mare din familie şi de aceea este stâlpul

ei. După rânduiala culturală, el este căpetenie peste tribul lui şi unul care este răspunzător pentru siguranţa şi ordinea dintre oamenii lui. Duhurile., Anu", cu siguranţă că nu vor trece cu vederea un aşa delict faţă de „legile sfinte", mai ales pe o persoană cu asemenea rang.

Continuarea lucrului la canoe va provoca mânia şi răzbunarea duhurilor faţă de Taitos. Acestea şi Dumnezeu stau faţă în faţă şi sunt provocaţi la o probă de pute» îi.

Toată insula urmăreşte cu încordare, desfăşurarea lucrurilor. S-au format două tabere: Acum se va dovedi şi cine este creştin cu adevărat. O parte au pariat zilnic pe un semn de boală la Taitos sau la un alt membru al marei familii. O mică rană sau un guturai ar fi fost îndeajuns să indice semnul că „Anu" şi-a găsit jertfa. Cealaltă parte, mica ceată a celor credincioşi îl întărea pe Taitos prin rugăciunile lor, tot aşa cum adunarea din Ierusalim se ruga lui Dumnezeu zi şi noapte, pentru Petru.

Tensiunea creştea, pe măsură ce Taitos se apropia d terminarea bărcii. Dacă duhurile n-au atacat până aici atunci în mod sigur, la prima călătorie pe mare, o vo: face-o din plin. Aşa credeau unii.

Ceilalţi, – cu ei şi Taitos – se simţeau în jurul lor zid de apărare, pe care Dumnezeu îl aşeza prin îngeri Săi.

Curând canoe a fost gata. Furchetul, catargul şi pî zele au fost montate. Taitos împinge micul vehicul n-au tic în apă, nu prea adâncă, se aşează în el şi apucă rang; cu care se îndepărtă spre apa mai adâncă, apoi vâsli în departe până ce ieşi afară din raza insulei, după ca vântul umflă pânza triunghiulară, ridicată. Taitos prob ambarcaţiunea şi făcu test asupra vitezei, capacităţii manevrare şi a siguranţei pe valuri. El a avut şi instrumentele de pescuit cu el, aşa că se întoarse abia la ap sul soarelui.

Mulţi bărbaţi şi femei, fete şi băieţi au privit ambarcaţiunea de pe mal, până ce pânza albă dispăru în spatele insulei învecinate.

Se va mai întoarce Taitos? Cine câştigă în lupta pentru putere, a duhurilor?

Când soarele se coborâse la orizont, în reflexele luminii apăru pânza de la furchetul lui Taitos, care venea din partea apusă.

Un grup de bărbaţi agitaţi, cu un potop de cuvinte, se strânseră pe mal, unde în curând va poposi barca lui Taitos. Un surâs vesel se odihnea pe faţa lui bronzată de insular; Dumnezeul lui este mai puternic! Chiar şi duhurile mării nu i-au putut face nimic, ele nu i-au oprit niciun peşte măcar.

În duminica următoare, pentru prima dată se putea vedea la biserică câţiva membri din familia lui Taitos. Alţii şi-au pus de gând – aşa ca şi Taitos – să renunţe la credinţa în duhuri şi să se supună pe de-a întregul sferei de influenţă a puterii lui Iisus Hristos.

119

DUMNEZEUL SURORII MELE Doming Fuentes – Insula Mindaro – Filipine

Era în anul 1972.

Când m-am dezmeticit din beţia alcoolului, după uni somn adânc, mi-am dat seama că mă aflam pe un drumi noroios din junglă. Cumpărăturile de orez, sare şi zahăr erau împrăştiate de-a valma în noroi.

În acele momente, când m-am trezit din ameţeală, am cugetat adânc şi mi-a devenit clar, ce viaţă mizerabilă trăiam; băutură, jocuri de noroc şi ceartă permanentă cu soţia mea. M-am dus acasă şi am discutat cu cal despre aceste lucruri. Atunci ne-am hotărât să facem of încercare cu Dumnezeul surorii mele. Poate că El putea! să salveze nefericita noastră căsnicie şi să mă păzească de drumul spre alcoolism.

Am început să participăm la serviciile divine, iar mai târziu, la cursurile pentru botez.

N-a durat prea mult timp până ne-am dat seama căi Dumnezeul surorii mele nu-i un alt Dumnezeu, ci Domnul, stăpânul cel atotputernic şi Dumnezeu adevărat! De El nu trebuia să avem frică ca de duhuri. Lui ne puteam ruga! El ne-a înlăturat frica de duhuri şi ne-ai eliberat de puterea ce-a exercitat-o asupra vieţilor noaj stre. Am experimentat ceva din dragostea lui Dumne – zeu şi a lui Iisus Hristos care a murit pentru noi, – Doming şi Perlita. L-am rugat să ne ierte şi am primit] iertarea, cunoscându-L astfel ca pe Mântuitorul nostru. l în vinerea mare a anului 1973 am fost botezaţii împreună cu alţi trei

concetăţeni din satul nostru, Baras.

Părinţilor mei însă nu le convenea nicidecum acest lucru. Faţă de sora mea, care devenise creştină cu 5 ani în urmă, nu s-au arătat aşa de nemulţumiţi. Ea era doar femeie şi aparţinea bărbatului ei. Eu însă eram fiul cel mai mare şi până acuma m-am înţeles bine cu părinţii mei. Tatăl meu se trăgea din tribul Alangan, iar mama mea, din tribul Irayas. Acasă am vorbit limba noastră naţională, Tagalog. Ei erau furioşi şi totodată fricoşi, pentru că Iisus ocupa acum primul loc în viaţa mea.

Tatăl meu mi-a dat de moştenire câteva plantaţii cu pomi fructiferi, sperând că-n felul acesta mă va împiedica să urmez şcoala biblică Mangyan.

Trebuia să lucrez din greu în plantaţiile mele cu pomi, iar pe lângă aceasta mai lucram la ţărani la munca câmpului, pentru a câştiga bani numerar, să pot plăti impozitul.

În noiembrie 1973 râul Aleg a trecut peste malurile sale. El ne-a adus cele mai mari inundaţii de când există lume pe aceste locuri. Jumătate din sat, împreună cu şcoala şi capela au fost luate de apă. Eu, după ce am dus soţia şi copiii în siguranţă m-am întors şi am luat Biblia, cartea de cântări şi oala de fiert, mai mult n-am putut salva. Orezul nostru pentru sămânţă, uneltele pentru munca câmpului, banii ce-i ascunsesem sub acoperiş, – toate au fost prada puhoiului de ape. Oamenii însă n-au pierit, iar noi aveam Biblia noastră. După ce s-a retras apa am reuşit să mai salvăm încă alte câteva lucruri ce se prinseseră între tufişuri şi arbuşti. Bivolul de apă, pe care-l împrumutasem împreună cu fratele meu de la un ţăran, se înecase. Pentru că el a fost dus de ape, proprietarul ne-a învinuit de furt; pentru el a trebuit să plătim 1200 Peso. Această sumă reprezenta! munca noastră pe 4 ani. Au fost ridicate în grabă adăpo-i sturi provizorii, iar mai târziu o clădire mai masivă. lui anul 1974, eu şi cu soţia, am urmat 2 semestre la şcoala biblică Mangyan. În vacanţa dintre semestre eu a-mi lucrat la o firmă forestieră, de la care nu m-am ales cui nimic. Proprietarul s-a împotrivit să-mi plătească pen-l tru lucrul prestat. În această perioadă, fraţii şi surorile mele şi-au reconstruit casele lor

proprii.

În 1975 m-am reîntors la şcoala biblică, însă singur. Soţia mea trebuia să lucreze pământurile noastre.

Părinţii încă nu s-au împăcat cu ideea că noi urmam lui Iisus şi că voiam să mă duc la şcoala biblică. Nu le i convenea nici faptul că noi ne educam copiii, potrivit] Cuvântului lui Dumnezeu. Din cauza educaţiei copiilor, soţia mea avea adesea ceartă cu ei. Perlita era nefericită. îşi dorea propriul ei cămin. Eu însă n-aveam timp să mai construiesc o casă nouă. Încordarea ajunsese la punctul culminant.

Într-o zi, pe când traversam râul, Perlita m-a pus în faţa unei hotărâri: Trebuia să aleg între ea şi părinţii mei. Am ajuns să ne certăm! Ea n-a mai vrut să coboare din barcă, ci a vâslit înapoi la celălalt ţărm, în timp ce eu m-am dus singur spre ogoarele noastre. În timpul lucrului pe câmpul cu orez Domnul mi-a arătat ce trebuia să fac. Trebuia să construiesc o casă! O simj plăcolibă era suficient. Trebuia să dovedesc părinţilor mei că eram un bărbat şi că Dumnezeu trebuia să ocupe primul loc, apoi urmau soţia şi copiii şi abia atunci tata şi mama. M-am rugat lui Dumnezeu să-mi dea curaj! înţelepciune şi tact.

Când m-am întors acasă mi-am dat seama, că Perlita aştepta după mine.

Mai târziu, când traversam râul împreună, ea mi-a povestit cum i-a vorbit Dumnezeu şi ei: Vizitase pe o misionară, căreia i-a povestit totul şi din sfaturile primite i-a devenit clar că şi ea făcuse greşeli, ca şi mine. Am mers împreună la misionara şi am lăudat pe Dumnezeu pentru toate cele ce ne-a arătat în acele zile. I-am cerut Domnului iertare şi L-am rugat să ne dăruiască înţelepciune şi dragoste faţă de părinţii noştri.

În două zile am construit propria noastră colibă, cu acoperiş şi pereţi din frunze.

Când soţul surorii mele mai mare a murit, satul nostru a putut să vadă şi să ia parte la prima înmormântare creştină.

În timp ce altă dată totul era plin de frică şi strigăte de durere şi teamă de puterea duhurilor, acum credinţa creştinilor triumfa, pentru că aveau siguranţa că vor petrece veşnic cu Dumnezeu.

Părinţii mei au luat parte la înmormântare; – un prim semn, că aveau interese faţă de evanghelie.

Eu am urmat şcoala biblică încă de două ori, câte trei luni de fiecare dată. Vinerea după terminarea şcolii puteam merge acasă; sâmbăta câştigam bani la tăiatul lemnelor; duminica vesteam Evanghelia, iar după masă mă întorceam la şcoala biblică.

Între semestre am vizitat tribul tatălui meu, împreună cu familia, care se află în interiorul insulei din regiunea tribului Alangan.

Când am văzut cum trăiau oamenii din punct de vedere cultural şi economic, am avut un şoc sufletesc la care, cu greu am rezistat. Drept învelitoare pe timpul nopţii aveau numai o coajă de copac, iar hainele, dd asemenea, – în caz că mai posedau vreuna – constau] din coji de copac, iar în jurul trupului purtau plantei agăţătoare. După ce copiii noştri s-au îmbolnăvit nu erai uşor pentru noi să ne întoarcem imediat acasă, deoa» rece aveam de mers pe jos două zile continuu. Ceea ce-l aveam de făcut era să ne încredem în Domnul cu prin? i vire la vindecare.

Mai târziu am aflat că copilul cel mic avear. B.C. (tu* berculoză).

În anul 1977 am fost des ca reprezentant al adunărilor Iraya în conducerea uniunii bisericeşti din Mindoro. Aceasta a fost o deosebită onoare, însă şi o mare; răspundere. Această întrunire a deputaţilor se exercită; de 4 ori pe an.

În continuare, fiecare reprezentant al tribului trebuia să viziteze toate adunările din regiunea tribului lor, pentru ca să le relateze despre consfătuire şi să le propovări duiască Cuvântul lui Dumnezeu. Aşa că eram plecat de acasă, tot mai des. Soţia mea a recunoscut că nu i-a fost uşor din cauza aceasta.

Ea spune: „Noi suntem o echipă! Sarcina mea constă în aceea de-a mă ruga acasă pentru tine şi să slujesc Domnului aici la şcoala duminicală din Baras”.

Curând după ce am terminat şcoala biblică Mangyan, eu împreună cu încă doi fraţi din tribul nostru am luat parte la o campanie de evanghelizare cu Billy Graham, ţin Manila. Aici, Domnul ne-a deschis o viziune nouă] pentru Evanghelie. Mi-am dat seama cât

de mulţi dintre tovarăşii mei din tribul Iraya n-au auzit încă veste bună, sau au auzit-o cel mult o singură dată, iar apoi au reacţionat respingător.

Oare de aceea au reacţionat, pentru că am încercat să le vorbesc în limba Tagalog şi eram îmbrăcat mult prea tare, ca un locuitor de la câmpie? Cu ajutorul Domnului învăţ acum dialectul Iraya, iar când mă voi duce spre centrul regiunii tribului nostru voi încerca să apar mai puţin „civilizat".

Familia noastră este acum aproape toată unită în credinţa în Iisus. Toţi fraţii şi surorile mele sunt credincioşi şi chiar părinţii mei au renunţat încetul cu încetul la poziţia lor respingătoare. Ei participă în mod regulat la serviciile divine, însă, încă nu sunt botezaţi.

Nu de mult ne-a vizitat sora cea mai mare a soţiei mele cu familia. Acesta a fost un eveniment deosebit. Perlita n-o cunoscuse niciodată pe sora ei, pentru că tatăl ei cu cele două fete ale lui a părăsit-o pe mama ei scurt timp înainte de-a o naşte pe Perlita. El voia neapărat un fiu, însă vraciul i-a spus că nevasta lui avea numai fete în trupul ei. La fel şi soacra mea nu le-a mai văzut pe fetele ei de atunci. Bucuria revederii a fost deosebit de mare, deoarece aproape toate rudele Perli-tei iubeau pe Domnul Iisus.

În martie 1978 eu şi împreună cu mine alţi 5 fraţi am primit diploma şcolii biblice. În acelaşi an am fost ales preşedintele adunării de deputaţi al Uniunii Bisericeşti al tribului celui mai vechi.

În timpul primei sesî & ni pe care o conduceam am auzit relatarea a doi bărbaţi, care au vizitat Negrito din sudul insulei Luzon, împreună cu un misionar al tribului. Aceşti oameni sunt şi mai săraci decât noi Mangyanan din Mindoro şi sunt mult mai strâmtoraţi şi neglijaţi decât noi. Până acum nimeni nu le-a adus vestea cea bună a mântuirii.

După ce a ascultat relatările, am discutat, ne-am rugat asupra acestui lucrul şi am hotărât ca noi biserica Mangayan din Mindoro să preluăm răspunderea pentru propovăduirea Evangheliei în acele ţinuturi. Pentru acest scop am cerut Domnului să ne dăruiască două perechi de căsătoriţi pe care să-i putem trimite acolo! ca cei dintâi

misionari.

Adeseori eu însumi ajung la conflicte: pe de o parte este familia. Acuma noi avem o casă stabilă, însă ogoarele n-am putut să le cultivăm cum am fi dorit, şi recolta adesea este slabă.

Pe de altă parte, slujba de evanghelizare; mi-aş dori să-mi pot petrece tot timpul în centrul insulei şi pretutindeni să răspândesc vestea cea bună.

Apoi o altă latură este lucrul în adunare. Mulţi dintre noii veniţi la credinţă au nevoie de sfat şi ajutor; alţii creştini au probleme cu ei înşişi şi între ei, multe din adunările noastre sunt încă slabe. Despărţirea de cele! din trecut n-a avut loc în mod evident şi ispita de-a sej întoarce înapoi la cultul spiritelor este foarte mare.

Mai este şi slujba de îndrumare şi în cele din urmă, Uniunea Bisericească a tribului primitiv. De-aş avea şjj mai mult timp la dispoziţie pentru a fi echitabil cu toate aceste sarcini…!

Uneori sunt fără curaj şi mă îndoiesc dacă Domnul îmi va da succesul deplin şi în tribul meu. Oare ceilalţi] fraţi de credinţă nu vor recunoaştere răspunderea lor în slujba Domnului pentru serviciul colectiv din trib?

Cinci dintre noi am absolvit deja şcoala biblică, iar alţi cinci urmează în timpul de faţă aceleaşi cursuri. Aceste zece persoane venim din numai 4 adunări. Avem nevoie de încă mulţi alţii, care sunt gata să se lase călăuziţi de Domnul şi să colaboreze cu noi în adunări, fiind plini de răspundere.

De cânteva zile am discutat cu doi misionari despre întrebările şi îndoielile mele. Este aşa de încurajator să ai cu ei părtăşie şi a te ruga împreună!

Voi toţi care sunteţi colaboratori prin rugăciune, vă rog să vă gândiţi la noi, Iraya-Mangyanen şi la toţi ceilalţi mangyanan, mai ales acum, când misiunea la cei din Negrito ne revine ca o deosebită provocare.

Dorim tot timpul şi în toate împrejurările să proslăvim pe Domnul.

UN CUVÂNT SINCER Samuel şi Selfintje Hattu – Indonezia

Samuel şi Selfintje Hattu au fost trimişi ca mesageri ai Uniunii Misionare Indoneziene în Brazilia, ca, acolo să lucreze împreună cu fraţii şi surorile Campaniei Mondiale de Evanghelizare (W.E.K.). Eu am activat acolo un şir de ani la rând. Cum au dus-o acolo expune Samuel Hattu într-o relatare ce emană onestitate şi sinceritate.

Eu însumi provin dintr-o familie creştină din insula Ambon. La o credinţă personală în Iisus ca Mântuitorul meu am ajuns în timpul unei predici, ţinute de pastor adunării locale, din Evanghelia după Ioan 15: 16. Era îi martie 1961. Atunci mi-am predat viaţa Domnului, e să-L slujesc.

În anul 1965 am sosit în Java centrală pentru a începe: studiile la universitate. În loc de aceasta, Domnul m-ai condus la Bătu, la Institui Biblic de acolo. În locul acela m-am rugat Domnului împreună cu mai mulţi fraţi, ca Domnul să cheme tineri indonezieni pentru slujba de peste ocean. La aceasta Domnul m-a întrebat: „Ce1 se întâmplă cu tine? Eşti tu dispus să mergi? Eu am trei buit să răspund: „Da, Doamne, sunt dispus".

Când am continuat să mă rog pentru o anumită regiune misionară, Domnul mi-a arătat foarte clar – Brazilia.

Soţia mea, Selfintje, a venit la credinţă în timpul trezirii de pe insula Timor în 1965. Un an după aceea a călătorit şi ea la Bătu. În timp ce din toate părţile lumii misionarii se adunau la o conferinţă în Bătu, inima ei şi a trezit pentru nevoile profunde din lumea largă. Ea a început să se roage pentru alte ţări şi în acelaşi timp pentru propriul ei drum ca misionară.

În timpul acesta eu mi-am continuat studiile şi am ajuns cu Operation Mobilisation in India. Aş fi rămi acolo, bucuros la O.M., însă după multă rugăciune am obţinut convingerea că trebuie să mă alătur Campaniei Mondiale de Evanghelizare (W.E.K.) şi să slujesc Domnului în Brazilia.

În timp ce luam parte la cursul candidaţilor în Bătu am întâlnit-o din nou pe Seltfintje şi am constatat că ea a fost călăuzită pe acelaşi drum. În felul acesta ni au deschis ochii unul pentru altul, în timp ce amândoi ne pregăteam pentru Brazilia.

Mulţumiri fie aduse Domnului că El ne-a călăuzit pas cu pas!

Legături familiare

Ca misionari în lumea a treia aveam mari dificultăţi cu părăsirea căminului nostru. Seltfintje este singura fată între 4 fraţi! Tatăl ei s-a jelit în fiecare zi, timp de o lună înainte ca noi să-l părăsim şi aceasta, numai pentru că Seltfintje iubea voia lui Dumnezeu şi asculta chemarea Sa. Eu însumi sunt singurul fiu cu trei surori. Tatăl nostru a murit când eu eram de trei ani. După obiceiul ţării noasstre un fiu trebuie să îngrijească de mama şi surorile sale, când tatăl este mort. Aşa că pentru mama era foarte dureros, când am spus că Dumnezeu m-a chemat în slujba misionară. Câteva zile mai târziu ea mi-a spus: „Fiul nou, tu poţi să pleci".

Ea are acum 73 de ani şi încă lucrează. N-avea nimic, care să-i dea Domnului, decât a închina Domnului viaţa mea, cum a făcut odinioară Ana cu Samuel.

Noi am stat 5 ani în Brazilia. Nu ne-a fost posibil să-i trimitem bani. (avem şi noi trei copii). Am încredinţat-o însă în mâna Domnului ca El să îngrijească de ea.

Misionarii din apus, cei mai mulţi n-au astfel de greutăţi. Dimpotrivă, unii părinţi chiar pot să-i ajute pe copiii lor misionari. Însă când ar trebui să lăsaţi în urmă Părinţi fără întreţinere, aţi asculta voi de porunca lui

Dumnezeu şi a-ţi merge?

Iisus spune: „Dacă vine cineva la mine şi nu urăşte pa tatăl său, pe mama sa, pe nevasta sa, pe copiii săi, pe fraţii săi, pe surorile sale, ba chiar însăşi viaţa sa, nnj poate fi ucenicul meu". (Luca 14: 26 – 27).

Întâlnire cu alte culturi în primul an ca misionari am avut de învăţat limba portugheză şi a studia o altă cultură decât a noastră. În al doilea an am lucrat împreună cu o adunare locală, în Belo Horizonte, întrucâtva, ca practică pentru limbă.

De atunci ne aflam în proprie răspundere într-un oraş mic din centru, Brasília de Minas, pentru ca acolo să înfiinţăm o adunare.

Am activat acolo mai bine de 2 ani. Necontenit am încercat să rupem ceva din situaţia grea; un amestec de catolicism cu „spiritism.

Câţiva au venit la credinţă.

Noi găsim că-i mai uşor să lucrăm împreună cu brazilieni, decât cu misionarii din apus. Socotim că ne este mai uşor să-i iertăm! Ne cade mai uşor să-i iubim.

Pentru noi contează faptul că Dumnezeu ne-a chej mat la brazilieni deoarece şi fondul cultural reciproci este foarte apropiat. Cultura apuseană faţă de aceasta este totuşi foarte diferită.

Ca misionari din lumea a treia, adesea ne-a fost foarte greu să ne potrivim atât cu brazilieniii cât şi cu apusenii. Domnul însă ne-a arătat dragostea sinceră a fraţilor şi surorilor din Vest. El ne-a învăţat ca să-i înţelegem într-adevăr, având cu toţii acoperite păcatele prin sângele Domnului Iisus Hristos, pentru a lucra împreună. Unde este dragoste, nimic nu este greu, fiindcă toţi suntem una în Hristos. (Gal. 3: 28).

EL ŞTIE DRUMUL Chin-Ching-Shan – Taiwan

Sus în munţii renumitului defileu Taroko cu blocurile lui de marmoră, în spatele lui Tien-Hsiang, se află un mic sătişor care poartă numele de Wen-Shan. Acolo m-am născut eu la data de 1. februarie 1943. Eram al şaptelea copil al părinţilor mei. Familia mea trăia în mare sărăcie. Japonezii care odinioară ocupau Taiwanul nu ne-a lăsat să locuim mai departe acolo şi a trebuit să coborâm de la munte. În Chia-Uan ne-a fost dat o bucată de pământ pe care s-o cultivăm şi pe care să ne întemeiem un nou cămin.

Când aveam vârsta de trei luni, tatăl meu a murit. Mama mea a venit la credinţă printr-o femeie de la munte, pe care Dumnezeu a folosit-o ca unealtă a unei adânci treziri spirituale.

Rămasă singură, muncea foarte mult ca să ne poată hrăni pe 7 copii. Din cauza unei epidemii ce s-a ivit pe atunci, patru dintre fraţii mei au murit. Aceasta a fost foarte dureros pentru iubita mea mamă! Eu, care eram mic nu puteam pricepe prea mult această încercare.

Mama mi-a povestit mai târziu că noi am trăit ani la rând numai din ierburi sălbatice şi plante medicinale. Adeseori fratele şi sora mea mai mare, împreună cu mine stăteam ore întregi afară şi plângeam de foame. Mama însăşi era subalimentată, însă a încercat din toate puterile ce-i mai rămâseseră să ne menţină în viaţă, în vremea aceea

de necaz a făcut o promisiune Domnului: „Dacă Tu îmi laşi în viaţă pe copilul cel mic, să fie al Tău! Eu Ţi-l pun la dispoziţie şi vreau să-l educ pentru lucrarea Ta". Odinioară eu nu ştiam despre toate acestea.

Când noi copiii am crescut mai mărişori puteam lucra pe la alţi oameni şi câteodată câştigam aşa de mult, că ne ajungea o masă pe zi. Cu toate necazurile şi sărăcia, mama mea nu şi-a pierdut credinţa! Ea se ţinea tare strâns de Iisus.

Când am împlinit 6 ani am avut voie să merg la şcoală. Acest fapt i-a înfuriat pe fraţii mei, care n-au putut face nicio şcoală. Mai târziu mi-a povestit mama: „Pentru că eu te-am făgăduit Domnului, ca-n viaţa ta să devii un slujitor al Lui, am făcut tot posibilul ca să *t* & \ trimit la şcoală". Eu cred că din pricina aceasta mama a trebuit să rămână adesea flămândă. Noi am rămas săraci! Mie însă îmi plăcea să fiu silitor la învăţătură. Da, voiam să învăţ mult ca apoi să câştig bani, pentru ca mama mea să poată trăi mai bine. Foloseam orice ocazie de-a primi cărţi, să pot citi în ele. Acest lucru a înfuriat atât de mult pe fratele meu, încât, cu toate că locuiam împreună în aceeaşi colibă, nu vorbeam unul.] cu altul. Mie mi-a părut rău! Mama a încercat să mijlocească între noi.

După ce am terminat şcoala elementară am fost cuprins de dorinţa de a învăţa mai departe. În satul nosstru au venit misionari şi au făcut cunoştinţă cu mama mea. Ei au văzut strâmtorarea noastră şi ne-au ajutat ca să merg la şcoala medie. Mai târziu mi-au făcut cunoscut că ei m-ar putea ajuta să urmez şi o şcoală biblică, dacă aceasta era voia Domnului.

Prin mama mea am învăţat să mă rog. Într-adevăr în mine era trezită dorinţa de-a sluji Domnului.

La început nu ştiam cum era să se realizeze aceasta, de aceea am acceptat plin de mulţumire oferta de-a urma şcoala biblică Yii-Shan din Hualien, ce era întreţinută de misiunea prezbitereană.

După ce am absolvit doi din cei 4 ani de studiu, m-am îmbolnăvit grav. Am primit o tuberculoză la plămî-ni, din care cauză am trebuit să fiu internat într-un sanatoriu, timp îndelungat. Aceasta a fost pentru mine o grea încercare; Eu voiam să slujesc Domnului, iar

acum zăceam inactiv.

Între timp misionarii, care m-au ajutat s-au întors în ţările lor. Eu nu mai vedeam nicio ieşire! Unde era Dumnezeu? Nu mai puteam crede!

Duminica veneau surori misionare şi ţineau serviciul divin în sanatoriu. Când vorbeau cu fiecare pacient în parte, eu le întorceam spatele, iar când veneau şi la mine nu le răspundeam nimic, iar când aduceau câte un cadou, nu-l primeam! La ce-mi foloseau acestea? Eram gata cu viaţa şi nu mai eram bun pentru nimic. Toate sacrificiile mamei făcute pentru mine au fost în zadar.

Mama însă venea mereu la mine şi cu lacrimi în ochi ne rugam împreună. Surorile de la Marburg-Mission veneau duminică de duminică. În sfârşit, totuşi am ascultat odată când o soră spuse: „Ai chemat tu vreodată ca să se atingă de tine? Dacă este voia Sa, te poate face sănătos! Dacă nu vrea însă, atunci în mod sigur El vrea să te folosească aici între pacienţi ca să fii o binecuvântare.

Dacă pentru prima dată îi dai Domnului un „da" pentru calea ta, atunci vei recunoaşte în vreun fel oarecare ajutorul Său".

Acest „da" n-am putut să-l spun imediat. Aşteptam însă cu foarte mare nerăbdare să vină duminica şi aveam deseori convorbire cu surorile.

Curând după aceea a venit ziua, când am putut spune din toată inima „Da Tată", „orice ar veni, fă cu mine ceea ce doreşti Tu. Însă dacă este voia Ta, fă mă sănătos, căci eu vreau să-ţi slujesc Ţie!"

Când după anumită perioadă de timp a trebuit să merg la control, doctorul mi-a spus: „Ce s-a întâmplat cu tine? Tu eşti sănătos acuma!"

S-au făcut noi fotografii, însă rezultatul a rămas neschimbat: „Tu eşti vindecat".

Am fost eliberat din spital! Eu însumi abia puteam crede şi pricepe. Mama mea însă spuse liniştită: „Da, Tatăl ceresc mi-a dat încredinţarea că tu te vei face sănătos ca să-l poţi sluji.»

Chiar dacă corporal eram slăbit, totuşi după un timp am putut să urmez mai departe cursurile şcolii biblice. Surorile misionare m-au

ajutat financiar. Fiindcă nevoia de pastori este foarte mare pe coasta răsăriteană a Tai-wanului am fost rugat de către sinodul Taroko să urmez Seminarul Teologic din Tapai, în cazul că puteam procura mijloacele necesare pentru aceasta. M-am rugat mult Domnului, după care am primit sprijin din două părţi! Din partea surorilor misionare am primit cel mai mare ajutor. Scurt timp după ce am început seminarul, a trebuit să mă duc militar pentru doi ani. Pentru faptul că anterior fusesem bolnav, am primit un post în birou. Am avut parte de o mare încredere, iar în timpul acesta am putut să mă refac bine cu sănătatea. În timpul milităriei, Domnul mi-a dat harul că am putut să călăuzesc la Hristos pe câţiva din camarazii mei.

Apoi mi-am continuat studiile! în vacanţe ajutam pe surorile misionare din Hualien, în munca la taberele de copii şi tineret. După încheierea studiilor din Taipei am fost repartizat la biserica din Nan-Hua. De atunci lucrez necontenit în slujba Domnului.

Dimineaţa predau în Hualien la căminul de copii invalizi. Restul timpului îmi stă la dispoziţie pentru lucru de evanghelizare şi sfătuitor duhovnicesc.

Însă nu toate şi nu totdeauna a decurs munca fără dificultăţi. Uneori am urmat drumurile mele proprii, însă Dumnezeu nu m-a părăsit, ori îmi vorbea El însuşi, ori alţii o făceau din ordinul Lui. În viaţa mea am făcut multe lucruri pe dos, însă am avut parte şi de multă iertare. Spun aceasta cu deplină convingere: Noi avem un Domn şi Mântuitor milostiv.

Am o soţie credincioasă şi o fiică de 4 ani. Ţinta mea este de-a răspândi Evanghelia. Lucrul între tineri este adesea foarte greu, însă eu îl simt pe Dumnezeu totdeauna de partea mea. În lucru cu surorile misionare avem rezultate minunate. Eu doresc să mă las şi mai mult pregătit pentru slujba preţioasă în salvarea sufletelor oamenilor.

ÎNCREDINŢEAZĂ-ŢI DOMNULUI CĂILE TALE Dr. Soeti Rahayoe – Java/Indonezia

Am fost cel mai mare dintr-o numeroasă ceată de fraţi şi surori, nouă la număr. Sarcina mea era să educ pe fraţii mei mai mici şi să-i îngrijesc, nu numai după moartea părinţilor mai, ci şi înainte de

aceasta. Funcţia primului născut într-o familie este aşa de importantă, că părinţilor după naşterea copilului nu li se mai spune pe numele lor, ci ca în cazul meu, – ca „tatăl şi mama lui Soeti”. În familia noastră în totdeauna exista mai mult decât numai un ajutor al casei. Însă după obiceiul nostru javanez, aceştia lucrează numai pe afară, niciodată în casă. Dimpotrivă în casă este copilul cel mai mare, mâna dreaptă a mamei. El are obligaţia să instruiască pe fraţii mai mici în toate lucrurile care sunt necesare în casă; Adică să aibă grijă de curăţenie, ordine, pe scurt, să facă toate lucrurile pe care mama le încredinţează.

În mod practic aceasta arată în felul următor: Când am venit de la şcoală şi părinţii se culcă la amiază, este sarcina mea ca pe frăţiorii mai mici să-i aşez la culcare şi să am grijă ca la ei să fie totul în ordine. La ora 4 trebuie să trezesc copiii din somn, să le fac baie, să am grijă ca să le pregătesc masa de seară. Căci după datina noastră, copiii nu mămâncă niciodată împreună cu părinţii, ci singuri. În acest fel primul născut are o poziţie foarte apropiată faţă de părinţi şi faţă de fraţii născuţi după el, deci o poziţie plină de influenţă. Fra mei mai mici au fost totdeauna ascultători de mine, în cinsteau şi mă onorau.

Tatăl meu nu ne-a educat în cunoaşterea credinţei în Domnul Iisus Hristos. Ce-i drept, ei nu sunt mohameda-ni, însă nici faţă de creştini n-aveau o deosebită simpatie. Lor le era îndeajuns religia lor moştenită în „misteru

Cu cât mă făceam mai mare, cu atât îmi dădeam seama că lipsea ceva în viaţa mea. Acest sentiment m-a animat până în al *VI-lea* an al vieţii mele.

În acest timp Domnul Iisus s-a folosit de mătuşa mea ca să-mi facă cunoştinţă cu El. Eu m-am rugat cu ea şi L-am primit pe Domnul Iisus ca pe Mântuitorul meu personal.

Când familia mea a auzit că am devenit creştină, a avut un mare şoc în cercul familiar. Tatăl meu nu m-a certat, însă a fost foarte mâhnit şi a trebuit să-şi stăpânească dezamăgirea. Pe mine mă întrista faptul că-l vedeam aşa pe tatăl meu. Mătuşa mea m-a sfătuit să nu vorbesc mult, ci prin purtarea şi faptele mele în familie să las să se simtă dragostea Domnului Iisus. Domnul m-a ajutat să păstrez o

legătură apropiată şi plină de dragoste faţă de familia mea. Eu am cinstit pe părinţi în continuare şi am slujit fraţilor mei.

Au trecut câţiva ani de atunci. După multe rugăciuni şi lacrimi, unul dintre fraţii mei mai mici a primit pe Domnul Iisus. Acest lucru l-am făcut cunoscut tatălui meu. El m-a ascultat liniştit, apoi spuse: „Eu te-am observat de-a lungul acestor ani şi am constatat că tu nu ţi-ai neglijat datoriile. Schimbarea ta n-a fost înspre rău, cum mă temeam eu. Dimpotrivă, unele părţi din caracterul tău, care odinioară erau greu de suportat şi în mod deosebit duritatea ta au avut parte de o schimbare radicală".

Tatăl meu se temuse că a deveni creştin, ar fi putut însemna pentru mine a deveni mândră; adică mă voi îndepărta de părinţi, nu-i voi mai cinsti, nu voi sluji fraţilor mei şi mă voi despărţi de prietenii care nu erau creştini. Astfel de dezvoltări negative a putut observa el la alţi creştini.

Însă pentru că Domnul Iisus m-a ajutat, tatăl meu a permis ca şi sora mea mai mică să-L primească pe Domnul Iisus şi să-L urmeze.

Cu începutul încă 5 fraţi ai mei au hotărât să-l urmeze pe Iisus Domnul căci El i-a câştigat de partea Lui. Pe lângă aceasta şi mama mea are o inimă deschisă pentru El.

Aceasta a fost ceea ce voiam să relatez: lucrarea şi căile Domnului în familia mea şi-n viaţa mea personală.

În al doilea rând doresc să povestesc ceva despre modul cum a lucrat Domnul, ca să-L pot sluji.

Pe atunci eram studentă, iar pe lângă aceasta mai şi lucram. Cu puţin timp înainte de examenul de stat pe care trebuia lăl dau în limba engleză şi indoneziana, (voiam să devin profesoară), m-am rugat Domnului şi l-am predat Lui tot ce mi-ar fi îngăduit să reuşesc, ca prin aceasta să-l pot sluji numai Domnului. Am făgăduit atunci Domnului Hristos, că după luarea examenului de stat nu voi studia mai departe, ci voi pune la dispoziţia Lui talentele mele. Domnul mi-a ascultat rugăciunea. Numai ce-mi luasem examenele, că la uşa casei noastre a bătut un misionar american. El m-a rugat să-l ajut să înveţe limba indoneziana. Acesta a fost primul meu contact cu cunoscuta Şcoală

biblică din Bătu. De acum înainte am putut să ajut pe mulţi misionari să înveţe limba indoneziana.

În anul 1966 a murit unul din învăţătorii care predau limba indoneziana în Bătu, aşa că am putut eu intra în locul lui. Patru ani de zile am predat în Bătu limba engleză şi indoneziana. În anul 1970 mi s-a acordat încrederea de-a fi mâna dreaptă a lui Pak Octavianus.

Crizele de personal în muncă au devenit tot mai mari. A fost necesar să fac zilnic naveta între Bătu şi Malang unde eram referentă financiară la universitatea de acolo. Aşa că mi-am împărţit timpul ca să pot călători mereu cei 20 km în sus şi-n jos. Multă vreme m-am luptat în inima mea pentru faptul că aveam impresia că lucrez la 2 stăpâni, zicând aşa. Trebuia să lucrez la universitate, însă lucrul din Bătu era tot mereu mai mult. Încredinţarea că Domnul m-a chemat pentru amândouă lucrări mi-a ajutat să fac cu credincioşie amândouă slujbele. Pot numai Domnului să-i mulţumesc, care mi-a dat putere corporală, căci de altfel erau două slujbe cu normă întreagă, iar eu aveam deja peste 50 de ani.

An de an m-am prezentat la conducerea universităţii şi am cerut eliberarea din postul ce-l deţineam, pentru ca să fiu pe deplin la dispoziţia lucrării din Bătu. Însă acest lucru, până în prezent, mi-a fost refuzat.

Eu nu doresc să fug de răspunderea mea de la universitate. Nu trebuie să apară observaţia că creştinii nu vor să ţină cont de răspunderi deosebite. Tot mereu am simţit că Domnul a confirmat acest lucru prin aceea că El mi-a dat putere suplimentară.

Pe de altă parte tot timpul mi s-a oferit posturi mai înalte şi salarii mai bune. Însă Domnul Iisus mi-a amintit că l-am promis că nu voi năzui spre mai sus, ci mă mulţumesc cu ceea ce El mi-a dăruit la un timp anumit, ca să-l pot sluji.

Sunt recunoscătoare acum că universitatea m-a dezlegat de angajament şi pot să lucrez o normă întreagă în Bătu, cu excepţia unei zile pe săptămână când sunt cerută în Malang. Şi nu numai aceasta, am primit şi 3 luni de concediu, pentru ca să fac o vizită în Europa, în cadrul Şcolii biblice din Bătu.

Dumnezeu care m-a ajutat într-atâta – atât în familia mea cât şi în profesiune – îmi va arăta drumul şi mai departe după cuvântul primisiunii din Ps. 37 şi-mi va daputere să fac cea ce El doreşte de la mine.

Da este adevărat: „Încredinţează-ţi soarta în mâna Domnului, încrede-te în El şi El va lucra".

DUMNEZEU NE ÎNVAŢĂ, SA ÎNVĂŢĂM PE ALŢII

Kunimitsu Ogawa – misionar japonez în Indonezia

Pe vreme când activam într-un institut de cercetări fizice din Tokio, în viaţa mea au provocat un conflict următoarele cuvinte ale lui Iisus Hristos: „Dacă vine cineva la Mine şi nu urăşte pe tatăl său, pe mama sa, pe nevasta sa, pe copiii săi, pe fraţii săi, pe surorile sale, ba chiar însuşi viaţa sa, nu poate fi ucenicul meu". (Luca 14: 26) Ele mi-au dezvăluit inima mea împărţită. Am încercat să-mi înăbuş sentimentul că Dumnezeu m-ar fi putut chema ca să lucrez din plin în slujba Lui. Aceasta n-a făcut, decât să se înmulţească conflictele.

În cele din urmă am cutezat să fac un pas al credinţei: Am părăsit serviciul şi am intrat în Şcoala de discipoli. („Discipleship Training Center") din Singapur. Imediat a urmat împotrivirea familiei mele, a prietenilor şi a profesorilor. Însă convingerea că Dumnezeu m-a chemat, mi-a dat pacea Sa.

Timpul studiilor în Şcoala discipolilor a cuprins o serie de suferinţe şi lipsuri. Cu toate că lupta lăuntrică pentru despărţirea de casă m-a slăbit trupeşte, totuşi am plecat direct spre tropice, la Singapur. Acolo m-am văzut dintr-odată faţă în faţă cu oameni, limbi, mâncăruri şi obiecte de studii absolut străine. Sufeream trupeşte şi sufeream sufleteşte! O altă origine rasială şi caracterul deosebit al colegilor studenţi îmi păreau ca o ameninţare. Cu cei mai mulţi dintre ei, eu nu făcusem niciodată serviciul în adunare. Aceasta şi dificultăţile mele cu limba engleză au produs în mine complexe de inferioritate. Un gen de dragoste-ură faţă de colegii studenţi mi-a dat foarte mult de lucru. Aproape că-mi pierdusem credinţa şi realitatea chemării mele! Voiam să mă ascund de ceilalţi, s-o şterg de acolo şi să mor.

Fiecare nouă zi îmi era o povară.

Într-o seară, pe un teren de joc din apropiere, m-am rugat Domnului cu lacrimi. În marea Sa bunătate, El m-a mângâiat şi m-a iertat. Felul meu decomportare faţă de comunitate a devenit mai pozitivă. îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru toţi aceia din Şcoala Discipolilor care s-au rugat pentru mine în timpul luptelor mele chinuitoare, încetul cu încetul mi-am dat seama că colegii de studii şi chiar docenţii din familia noastră internaţională, în felul lor, aveau de trecut prin diferite lupte. Această familie, cu toate imperfecţiunile ei inerente s-o pot afla ca pe trupul lui Hristos, mi-a fost spre binecuvântare; am învăţat să cunosc mai bine Sfânta Scriptură. Am învăţat cum să mă servesc de ea şi cum să pătrund mai adânc în Cuvânt. Ocaziile pentru mărturie mi-au deschis ochii pentru lipsurile spirituale din sud-estul Asiei. La începutul studiilor mele nu m-am gândit niciodată la o lucrare în afara Japoniei. Însă, ca răspuns la rugăciunile unor creştini din ţara mea, s-a deschis uşa pentru lucrarea misionară de peste ocean. Am considerat aceasta ca chemarea lui Dumnezeu. Scurt timp după aceasta am auzit pentru prima dată despre viitoarea mea soţie, care era încă în Japonia. Ea s-a simţit chemată la aceeaşi slujbă.

Reîntors în Japonia, la recomandarea comitetului local, a început pentru mine lucrul în adunare, ca să pot căpăta experienţă în activitatea duhovnicească şi în ale evanghelizării. Deci am început să mă simt în elementul meu. Experimentam şi trăiam Evanghelia lui Iisus şi o dădeam mai departe. Am văzut puterea Sa în viaţa acelora ce credeau: A izolaţilor societăţii şi intelectualilor. Am putut vedea cum Domnul a ridicat în decursul unui an o adunare întreagă, care a luat fiinţă.

Atunci am înţeles cât de preţios este fiecare suflet pentru care a murit Hristos.

Când, împreună cu soţia mea am părăsit Japonia, am făcut-o cu încredinţarea că noi nu vom participa la evanghelizarea lumii de unul singur, ci ca mădulare ale trupului lui Hristos în Japonia.

Am fost trimişi în Indonezia. Acolo ne-am văzut din nou în faţa unei situaţii cu totul nouă. Experienţa anterioară însă din Singapur şi

cunoştinţa slujbei încredinţate nouă, ne-a ajutat să ne liniştim. Acum ştiam cum să mă împotrivesc slăbiciunilor mele şi totodată se clarificase totul înaintea ochilor mei.

Am fost angajaţi de către sinod şi trebuia să slujim într-o serie întreagă de adunări. Această slujire constă în slujba de predicare, în pregătirea materialelor pentru şcolarizarea colaboratorilor, cursuri la o şcoală biblică în tabere şi lucrarea biblică cu studenţii din Semarang. Pe lângă aceasta mai vin şi sfaturile duhovniceşti şi vizitele.

Este dificil să vorbesc despre rezultatele concrete, căci eu mă aflu aici, abia la începutul lucrării mele. Există însă indicii, că Domnul îmi binecuvântează lucrarea cu toate desele mele nereuşite şi greşeli. Câţiva tineri au devenit creştini, între ei fiica unui învăţător musulman. După câteva ore de cursuri biblice pe care le-am dat, unii au început cu evanghelizarea de la om la om, iar alţii cu oră de rugăciune şi studii biblice.

În afară de aceasta am putut constata că unor conducători de adunare le-au fost pus pe inimă însemnătatea lucrării de peste ocean.

Serviciul de rugăciune se dovedeşte ca foarte important în lucrarea noastră. Nu totdeauna este uşor să păstrăm cele trei tipuri de rugăciune pe care ni le-am propus ca ţel. Totuşi noi nu lăsăm niciodată la o parte astfel de clipe liniştite înaintea Domnului, care stau în! directă legătură cu slujba noastră. Noi înşine trebuie să creştem spiritual în permanenţă.

La noi au ajuns scrisori de la oameni din Japonia exact în ziua în care ne rugam pentru ei. Noi am primit invitaţii de a predica Evanghelia, de la adunările pentru care ne rugam. Ajutoarele noastre din casă au devenit creştine. O cumnată mai în vârstă s-a apropiat cu mult mai mult de Domnul. Am asistat la înfiinţarea unei ore de rugăciune misionare pentru păstori şi creştini activi în oraşul nostru. Chiar dacă n-am putea face mai I departe altă lucrare de slujire, ştim totuşi că aici este nevoie de noi, tocmai pentru acest serviciu de rugăciune.

Experienţele din Şcoala Discipolilor şi din Japonia au fost preţioase în această privinţă, căci ele mi-au mijlocit în măsură

crescândă, în înţelegere pentru Cuvântul Domnului, pentru poporul Său şi voia Sa. O altă experienţă preţioasă şi pregătire pentru sarcini viitoare este lucrul meu de acum.

„Doamne iartă-mi toate greşelile săvârşite. Eu doresc să împlinesc cu credincioşie voia Ta, ca creştin, ca soţ şi tată şi ca slujitor al Tău. Doresc ca şi în viitor să învăţ mai mult de la fraţii mei de credinţă mai vârstnici şi mai tineri. Te rog să faci Tu ca comuniunea mea cu ei să fie şi mai cuprinzătoare şi mai profundă, ca să pot împlini datoria unui credincios slujitor al Evangheliei. Eu cred că Tu care ai început această lucrare bună în mine, o vei şi isprăvi până în ziua lui Iisus Hristos".

PROBLEMELE CELOR CE URMEAZĂ

PE HRISTOS ÎN LUMEA ÎNCONJURĂTOARE PĂGÂNĂ

Sardjito Martosudarmo – Java/Indonezia Creştinii şi obştea satului

Fiecare popor are propria lui filosofie a vieţii, înţelepciune, care-l deosebeşte de alte popoare.

Printre locuitorii din Java (Indonezia) există de exemplu o zicală care spune: „A mânca sau a nu mânca nimic, principalul este relaţiile comune".

O astfel de atitudine este vizibilă în relaţiile javanezilor, unii faţă de alţii, în diferite domenii de viaţă. Foarte clar iese la iveală colaborarea, când cineva din sat doreşte să construiască o casă. Toţi locuitorii satului încearcă după capacităţile lor să ajute la construcţie, până aceasta este gata şi se poate locui.

La fel este la festivităţile din sat. Toţi ajută la pregătirea serbării, apoi toată lumea participă la ea. Unele din aceste sărbători poartă amprenta obiceiurilor şi datinilor magice. Duhurile sunt adorate şi aceasta are loc în comun. Este o sărbătoare care se numeşte „Perayaan bersih des". Aceasta se sărbătoreşte o singură dată pe an, după curăţirea satului. Pentru aceasta se adună bani. Se adună şi alimente şi multe altele la un loc, pentru buna reuşită a serbării. În timpul mesei în comun şi a sărbătoririi se pomenesc duhurile care au ocrotit şi păzit satul în anul ce-a trecut. După credinţa javanezilor fiecare sat are

duhurile lui proprii, care apără satul. Li se spune: „Danjang desa”. Pentru ca acestea să fie mulţumite li se aduc jertfe.

Ca creştin, ca un om pe care Iisus l-a chemat din întuneric şi care a fost adus de Dumnezeu la lumină, trăieşti între astfel de oameni, este imposibil să participi la obiceiurile amintite mai sus.

Sub chemarea sentimentului de apartenenţă comună, chiar ca creştin eşti mereu rugat să iei parte la obiceiurile şi sărbătorile lumii înconjurătoare. Cum trebuie să te comporţi în astfel de cazuri?

Pe de o parte nu poţi face compromisuri, de cealaltă parte faci parte din obştea satului.

Eu le-am răspuns celor ce tot mereu au insistat pe lângă mine, că doresc să ajut în continuare, bucuros la toate lucrările comune, care nu au nimic de a face cu adorarea duhurilor. Eram gata să ajut împreună cu ceilalţi când era vorba de curăţirea satului sau când urma să fie construită o casă. De asemeni eram gata să fac noaptea de pază în sat, când îmi venea rândul. Prin faptul că mi-am manifestat deschis poziţia mea, ceilalţi au putut învăţa fundamentul credinţei mele.

Creştinismul şi Islamul

Deja din copilărie am auzit de la cei bătrâni, că credinţa creştină este o religie olandeză, deci o putere colonială. Din contra, Islamul care aici este amestecat cu misticism javanez, este religia javanezilor.

Este adevărat că olandezii au adus Evanghelia pe insula noastră. Aceasta s-a întâmplat pe când Indonizia se afla sub stăpânirea colonială olandeză. Indonezia şi-a câştigat libertatea prin multă vărsare de sânge.

Când se ia în considerare aceste motive din trecut, atunci se poate înţelege mai bine de ce noi n-am fost atraşi în mod deosebit de credinţa creştină. Tot mereu a apărut ura în inima oamenilor, când ei auzeau Evanghelia „olandeză” a lui Iisus Hristos.

În satul nostru părinţii mei erau singurii creştini. O, cum erau de batjocoriţi şi vorbiţi de rău. Părinţii noştri ne-au îndemnat pe noi copiii, să citim Biblia zilnic, să ne rugăm şi să lăudăm pe Domnul.

Priceperea credinţei noastre în Iisus şi viaţa cu El a crescut în nenumăratele încercări. Pe parcurs, încrederea noastră în Iisus a

devenit tot mai profundă şi mai puternică. Cuvântul lui Dumnezeu ne-a ajutat să biruim tot felul de duşmăniri şi persecuţii zilnice. Ce-i drept, nu ne bucuram de-a dreptul de faptul că suntem prigoniţi şi batjocoriţi, simţeam însă promisiunea lui Iisus, care îi numeşte fericiţi pe acei care din pricina Lui sunt prigoniţi.

Când eu am mers la şcoala medie am avut un învăţător mohamedan care ura foarte mult creştinismul. În toată clasa eu eram singurul care aparţinea unei biserici creştine. Aproape în fiecare zi făcea haz pe socoteala lui Iisus şi-n felul acesta a sădit în inima elevilor o înţelegere cu totul falsă a credinţei creştine. Aceştia se bucurau de glumele pe care le făcea învăţătorul pe seama credinţei creştine şi batjocoreau împreună cu el creştinătatea. Pe atunci aveam 13 ani şi m-am necăjit foarte tare din cauza afirmaţiilor uneori directe şi ordinare, în acelaşi timp însă am simţit şi onestitatea făgăduinţei lui Iisus: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu

v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte". (Ioan 14: 27)

Chiar dacă şi colegii de clasă mă dispreţuiau şi nu voiau să se joace cu mine, încât adesea mă simţeam foarte singur, totuşi am simţit că Dumnezeu mi-a dat putere în inima mea în aceste situaţii.

Dezbinări

O altă problemă s-a ivit pentru mine prin faptul că între creştini existau aşa de multe sciziuni. Ici şi colo se formau grupuri diferite şi fiecare susţinea că dogma lui este cea mai însemnată.

Acest fapt deveni o armă ascuţită în mâinile javanezilor, ce aparţineau islamului. Oriunde predicam Evanghelia între oameni, mereu trebuia să constat că diferitele grupuri creştine erau observate cu atenţie.

Îmi amintesc de o regiune foarte mică în care se aflau patru adunări creştine, una lângă alta. Fiecare din ele aveau doar câţiva membrii. Javanezilor nu le-a scăpat slăbiciunea celor ce-şi zic creştini. Ei au fost martori şi controverselor dintre adunări pentru „învăţătura corectă". Unii dintre ei mi-au spus într-un fel foarte dispreţuitor, că

religia lor javaneză ar fi mult mai bună, căci la ei n-ar exista astfel de controverse ca la creştini. Este adevărat că din punct de vedere omenesc ei au bune relaţii unii cu alţii, când lucrează şi când sărbătoresc.

Când creştinii serbează sărbătorile lor, atunci invită cel mult pe cineva dintre rude sau din aceeaşi adunare. Nu există nicio comuniune cu creştinii de altă nuanţă.

Având în vedere această tristă realitate trebuie să-mi amintesc mereu de rugăciunea lui Iisus din Ioan 17: 21. „Mă rog ca toţi să fie una, cum Tu Tată eşti în Mine şi eu în Tine, ca şi ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis".

Iisus şi vrăjitoria

Viaţa javanezilor nu se poate gândi separată de misticism şi vrăjitorie. În toate câte le fac ei, sunt dependenţi de ghicire şi alte forţe magice, cum ar fi duhurile morţilor sau amulete. Când au parte de ajutor prin vrăjitorie atunci ei văd aceasta ca un ajutor de la Dumnezeu. Pe vrăjitor sau pe mediu îl dispun pentru mijlocirea puterilor magice. Prin ei, cel ce întreabă primeşte (după cum cred ei) – un răspuns de la morţi, sau ajutor în situaţii fără speranţă, cum ar fi de exemplu însănătoşire în cazuri de boală, sau dacă li se fură ceva acestor oameni sau au pierdut ceva preţios, se duc de asemeni la ghicitor. Acesta trebuie să descopere cine i-a furat lucrurile şi respectiv cum le-a pierdut. Înainte de-a construi o casă sau înainte de mutarea şi ieşirea dintr-o locuinţă, ghicitorul este întrebat când este momentul cel mai potrivit.

Dacă cineva devine creştin, atunci el este adesea nemulţumit cu simple teorii asupra credinţei, ci doreşte să simtă cum credinţa acţionează practic. El doreşte să poată vorbi cu Iisus aşa cum în magie apelează la duhuri. El aşteaptă ca Iisus să pună capăt la toate problemele şi greutăţile. Adesea şi mie mi-a mers cum s-a exprimat

Pavel în 1. Cor. 1: 22 – 24: „Iudeii într-adevăr cer minunii şi Grecii caută înţelepciune, dar noi propovăduim pe Hristos cel răstignit, care pentru Iudei este o pricină de poticnire şi pentru Neamuri o nebunie dar pentru cei! chemaţi, fie Iudei, fie Greci este puterea şi

înţelepciu –, nea lui Dumnezeu".

Foarte adesea credinţa celor ce-au devenit creştini este pusă la probă. Aceasta se întâmplă de exemplu când vine o boală peste ei şi nu se fac sănătoşi aşa curând, după cum aşteaptă. Mulţi din membrii familiei care nu sunt credincioşi încearcă să-l convingă pe bolnav să meargă la vraci pentru că, după părerea lor, un duh rău sau un blestem făcut de alt om ar putea fi cauza unei astfel de boli. Adeseori sunt confruntat cu astfel de situaţii şi e nevoie de înţelepciunea şi puterea lui Dumnezeu ca să izbutesc.

Pavel scrie Efesenilor: „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii şi sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii care sunt în locurile cereşti". Efes. 6: 12.

Cât de adevărate sunt aceste cuvinte, noi le putem experimenta în mediul înconjurător javanez, când vrem să-L urmăm lui Iisus în mod clar şi fără compromisuri.

IISUS – ŞTEFAN – ŞI NOI? O voce din Europa răsăriteană

Ştefan a fost primul martir! Pe vremea aceea cuvântul „martir" însemna pur şi simplu martor.

În decursul timpului a devenit martorul a cărui mărturie este pecetluită cu preţul vieţii sale. Acest lucru l-a făcut Ştefan, iar baza pentru aceasta a fost viaţa sa plină de Hristos. Nimeni nu poate fi un adevărat martir creştin, fără ca mai înainte să fi dus o viaţă conştientă de creştin. Ştefan ne este descris amănunţit: „un om vorbit de bine, plin de Duhul Sfânt şi înţelepciune" Fap. 6: 3. De aceea a fost ales diacon.

Mai departe se spune că el era plin de har şi făcea minuni şi semne mari în norod! Fap. 6: 8. De trei ori se spune „plin". Aceasta înseamnă că Ştefan trăia din plinătatea lui Iisus. Unit cu viaţa lui Hristos, însăşi viaţa lui a devenit schimbată. Era un om cu calităţi asemănătoare lui Iisus.

Viaţa cu Hristos în el se exterioriza printr-o mărturie centrală spre Hristos. Cuvântul lui Iisus: „Căci din prisosul inimii vorbeşte gura" (Mat. 12: 34) s-a împlinit întocmai. Ştefan a vorbit despre Iisus. Vechiul

Testament era pentru el solia despre Unsul Domnului, ce avea să vină. Acum Mesia a venit! Acum el trebuia să vorbească.

Învăţaţii şi cărturarii rafinaţi de pe timpul lui au disputat cu Ştefan şi s-au simţit biruiţi. Din el vorbea înţelepciunea lui Dumnezeu, în puterea lui Dumnezeu. Lui Ştefan nu-i păsa de păreri şi tradiţii. De aceea a trebuit să moară. Solia crucii provoacă la luptă.

Ştefan a transmis solia nemutilată. O astfel de tărie şi

vorbire pe faţă provoacă opoziţie şi ură.

Acum înţelegem şi noi martiriul acestui om, asemănător lui Iisus. Este urmarea mărturiei centrate spre Iisus. Acesta este rezultatul unei vieţi pline de Hristos. La el găsim asemănări izbitoare cu procesul lui Iisus. Potrivnicii vor să-l prindă cu viclenie. (Fap. Ap. 6: 11). Trebuia să fie aduşi martori mincinoşi şi la fel ca la Iisus, toate acuzaţiile se învârtesc în jurul Templului (Fap. Ap. 6: 13; Matei 26: 60 – 61). Lovit de ura şi pietrele mulţimii orbite şi înfuriate, Ştefan se roagă ca şi Maestrul său: „Doamne Iisus, primeşte duhul meu". (Fa. Ap. 7: 58; Luca 23: 46). Câteva secunde mai târziu: „Doamne, nu le ţinea în seamă păcatul acesta!" (Fap. Ap. 7: 59; Luca 23: 24)

Moartea lui Ştefan n-a fost un accident. El s-a lăsat pradă adversarilor săi. A fost o moarte activă. El a putut să-L proslăvească pe Iisus în viaţă, în mărturie şi în moarte.

În zilele noastre sunt multe suferinţe în lume. Motivele şi formele suferinţelor sunt foarte diferite. Relatări despre prigonirea creştinilor şi arestările abia că ne mai impresionează. Cine suferă cu adevărat din pricina lui Iisus? Cine îl proslăveşte cu adevărat? Pe Ştefan se odihnea Duhul şi slava Domnului (1. Petru 4: 4), vizibilă chiar şi pentru potrivnici (Fap. Ap. 6: 15). O suferinţă adevărată din pricina lui Iisus poate să urmeze numai dintr-o viaţă plină de Hristos.

Eşecurile proprii, neatenţia sau chiar mândria de asemeni poate să ne aducă prigoană şi suferinţe. Dar toate acestea se întâmplă cu adevărat de dragul mărturiei lui Iisus? Ce mărturie depunem noi? Despre cine vorbim

noi? „Şi ei l-au biruit prin sângele Mielului şi prin Cuvântul

mărturisirii lor şi nu şi-au iubit viaţa chiar până la moarte". Apocalipsa 12: 11. Aşa este cazul la noi? Pavel vorbeşte din când în când despre bătăile pe care le-a primit. Însă izbitor de banal, fără să dramatizeze. Mărturisirea lui are totuşi o temă univocă: „Iisus Hristos cel răstignit şi înviat".

În cazurile martirajului creştin asemănător lui Iisus este vorba despre sinceritatea motivelor şi nu atât de tăria mărturisirii.

Suspecţii politici şi teroriştii sunt de asemeni „statornici". Statornicia nu este prima şi singura calificare a martirilor creştini verificabili. Este vorba mai întâi de dragoste, siguranţă şi adăpost în Dumnezeu, de pacea lăuntrică şi a fi gata de-a ierta. Este vorba de caracterul lui Iisus, de vorbirea şi rămânerea în „Numele lui Iisus" cu toate învinuirile neadevărate şi în mod conştient răstălmăcite.

Ţinuta morală a lui Iisus în mărturisire nu este nimic altceva decât ţinuta lui Iisus dinainte în trăirea zilnică.

Cu toate că Iisus ştia de la început pe ce drum avea să meargă, totuşi nu El a căutat crucea. Nici Ştefan n-a căutat-o! însă când a sosit timpul – amândoi şi mulţi alţii după ei, au acceptat-o după hotărârea lui Dumnezeu.

Martiriul creştin este parte integrantă a unei veritabile vieţi creştine, poate chiar linia de încheiere a acesteia. Martiriul, niciodată nu este un scop în sine, ci o misiune spre proslăvirea lui Iisus, înseamnă a fi ucenicul lui Iisus.

Numai cine merge în viaţă pe urmele lui Iisus, îl va putea urma şi în suferinţă şi martiriu. Lepădarea de

sine şi purtarea crucii în multele lucruri de fiecare zi, I împreună cu martiriul, alcătuiesc o unitate. Veritabila] suferinţă creştină are loc foarte activ, în numele şi ţinuta morală a lui Iisus.